

От авторката на ПЪРЖЕНИ ЗЕЛЕНИ ДОМАТИ

Фани Флаг

Чудеса
край малката
река

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

**ФАНИ ФЛАГ
ЧУДЕСА КРАЙ МАЛКАТА
РЕКА**

Превод: Катя Перчинкова

chitanka.info

В неповторимия си топъл и увлекателен стил, който я превръща в любима писателка на милиони хора по целия свят, Фани Флаг ни предлага очарователна коледна история за вяра и надежда, подходяща за читатели от всички възрасти.

В най-южния край на Алабама, на брега на живописна река, се намира тихото селце Лост Ривър — Изгубената река — където времето сякаш е спряло...

След като му поставят стряскаща диагноза, Осуалд Д. Кембъл напуска студения и брулен от зимни ветрове Чикаго, за да прекара последната си Коледа на топло в селцето Лост Ривър. Там той среща пощальон, който разнася пощата с лодка, магазинер с разбито сърце, дамите от Мистичния орден на Кралските точки, които тайно вършат добри дела. Среща и малка птица на име Джак, главен герой в тази незабравима история за една вълшебна Коледа на юг.

Фани Флаг започва да пише сценарии и да продуцира телевизионни предавания на деветнайсетгодишна възраст и става изтъкната сценаристка и актриса в телевизията, киното и театъра. Тя е автор на редица бестселъри, сред които „Пържени зелени домати“, по който е създаден и едноименният филм. Сценарият на филма, също написан от Флаг, получава номинации за „Оскар“ и за Наградата на Гилдията на американските сценаристи и печели престижната Награда на сценаристите. Фани Флаг живее в Калифорния и Алабама.

На Джони, Кейт и Рита

ГРАДЪТ НА ВЕТРОВЕТЕ

Беше едва шести ноември, а в Чикаго вече се бе разразила втората голяма снежна буря за сезона и господин Осуалд Д. Кембъл имаше чувството, че е стъпил във всяка възможна леденостудена локва бяла киша на път за клиниката. Когато най-накрая пристигна, беше използвал всяка ругатня в доста богатия си речник от ругатни, натрупан отчасти при краткия му престой в армията. Посрещна го момичето на регистратурата и му връчи формуляр.

— Получихме картоната и документите за здравната ви застраховка, господин Кембъл, но доктор Обечек иска да разполага с актуални данни за новите си пациенти, затова бихте ли попълнили този формуляр?

Боже, помисли си Осуалд, пак формуляри! Но кимна любезно, седна и започна да пише.

Име: *Осуалд Д. Кембъл*

Адрес: *Хотел „Де Сото“ Ленън Авеню № 1428,
Чикаго, Илинойс*

Пол: *Мъжки*

Възраст: *52 години*

Коса: *Почти опадала... Рижва*

Очи: *Сини*

Ръст: *1,77 м*

Тегло: *73 кг*

Семейно положение: *Разведен*

Деца: *Не, слава богу!*

Най-близък жив роднина: *Бивша съпруга — Хелън
Гуин, Хоуп стрийт №1457, Лейк Форест, Илинойс*

Моля посочете оплакванията си: *„Къбс“ имат
неужда от нов играч за втора база.*

Имаше още един куп въпроси, но той не отговори на тях, а само се подписа и върна формуляра на момичето.

По-късно, след като прегледът приключи и Осуалд зъзнеше в студената стая само по тънка сива нощница без гръб, една медицинска сестра му каза да се облече; докторът го чакаше в кабинета си. Не стига, че беше премръзнал и още вкиснат заради мушкането и ръчкането по отверстията му, а отгоре на всичко, когато взе да си обува чорапите и обувките, те все още бяха мокри и леденостудени. Опита се да изстиска чорапите и осея пода с капки оцветена от тях вода. Чак тогава забеляза, че те са боядисали хубавичко и краката му в тъмносиньо.

— Прекрасно! — промърмори той. Изхвърли чорапите в кофата за боклук и тръгна с жвакане по коридора, обут само с мокрите обувки.

Чакането в кабинета беше отегчително и вече не го свърташе на едно място. Нямахте нищо за четене, а не можеше да запали цигара, защото беше казал на доктора, че ги е отказал. Размърда пръстите на краката си в опит да ги постопли и огледа кабинета. Накъдето и да се обърнеше, всичко беше сиво. Гледката през прозореца беше сива, сив беше и интериорът на кабинета. Толкова ли не са могли да боядисат стените в друг цвят? Последния път, когато посети военната болница, една жена изнесе лекция как цветовете влияят върху настроението. Що за идиот е избрал сивото? Бездруго не обичаше да ходи на лекар, но от застрахователната компания го задължаваха да се преглежда веднъж годишно, за да може поредният смешник да му каже онова, което вече знаеше. Този доктор поне беше дружелюбен и се разсмя на няколко от шегите му, но сега малко го подразни, защото се бавеше. Повечето лекари, при които го пращаха, бяха старци пред пенсия или току-що завършили младоци, нуждаещи се от опитни мишки, за да се упражняват. Този лекар беше стар. Поне на седемдесет години. Може би затова се бавеше. Сиви стени, сив килим, сива нощница, сив доктор.

Най-накрая вратата се отвори и лекарят влезе с резултатите от изследванията.

— Е, докторе, ще мога ли да участвам в Бостънския маратон тази година?

Този път лекарят не се засмя на шегата му и седна на бюрото със сериозно изражение.

— Господин Кембъл, онова, което ще ви съобщя, не е приятно. Обикновено в такива случаи предпочитам да присъства и член на семейството на пациента. Виждам, че сте посочили бившата си съпруга като лице за контакт. Искате ли да ѝ се обадите и да я попитате дали може да дойде?

Осуалд веднага спря да мърда пръстите на краката си и наостри уши.

— Не, няма нужда. Проблем ли има?

— Опасявам се, че да — отвърна лекарят и отвори папката. — Проверих резултатите няколко пъти. Дори се консултирах с колега специалист по белодробни заболявания, но за съжаление той потвърди диагнозата ми. Господин Кембъл, няма да увъртам. В сегашното си състояние няма да преживеете още една зима в Чикаго. Трябва веднага да заминете на място с по-топъл климат, защото в противен случай... мисля, че няма да изкарате до Коледа.

— Моля? — каза замислено Осуалд. — Наистина ли?

— Да. Със съжаление трябва да ви съобщя, че емфиземът много се е влошил от последния ви преглед. Белият ви дроб бездруго вече е бил тежко увреден от туберкулозата, която сте прекарвали като дете. Като добавим дългите години тютюнопушене и хроничния бронхит, ще е нужна само една сериозна настинка, преминала в поредната пневмония.

— Наистина ли? — повтори Осуалд. — Не звучи никак добре.

Лекарят затвори папката, приведе се напред, погледна го в очите и каза:

— Така е. Честно казано, господин Кембъл, при това бързо развитие на болестта, дори да заминете някъде на по-топло, най-оптимистичната прогноза, която мога да ви дам, е година... може би две.

— Шегувате се!

Докторът поклати глава.

— Не, за съжаление не се шегувам. На този етап емфиземът натовазва сериозно сърцето и другите ви органи. Не засяга само белия дроб. Не ви казвам това, за да ви уплаша, а за да имате време да се подготвите. Да уредите въпросите с наследството си.

Макар да беше стъписан от новината, Осуалд за малко да се размее при думата „наследство“. През целия си живот не беше разполагал с повече от сто и петдесет долара в банката.

Докторът продължи:

— Повярвайте, иска ми се диагнозата да не беше толкова страшна. — Говореше искрено. Не обичаше да съобщава лоши новини. Едва се беше запознал с господин Кембъл, но веднага хареса симпатичния дребен мъж. — Сигурен ли сте, че не искате да се обадим на някого?

— Не, няма нужда.

— Как ще се отрази тази новина на плановете ви за бъдещето, господин Кембъл?

Осуалд го погледна.

— Доста неблагоприятно, бих казал.

Докторът прояви съчувствие.

— Разбира се. Просто се чудех какви планове за бъдещето имахте.

— Нищо конкретно... но определено не бях предвидил това.

— Разбира се, разбира се.

— Знаех, че не съм олицетворение на доброто здраве, но не предполагах, че съм на последни издихания.

— Както вече ви казах, трябва веднага да напуснете Чикаго и да отидете на място с възможно най-малко замърсяване.

Осуалд го погледна озадачено.

— Но домът ми е в Чикаго. Не знам къде другаде да отида.

— Имате ли приятели в... Аризона? Или Флорида?

— Не, всичките ми познати живеят тук.

— И... предполагам, че бюджетът ви е ограничен.

— Да, точно така. Разполагам само с инвалидната си пенсия.

— Флорида вероятно ще ви излезе прекалено скъпо по това време на годината.

Тъй като никога не беше ходил във Флорида, Осуалд отвърна:

— Вероятно.

Докторът въздъхна, облегна се назад и се замисли как би могъл да помогне.

— Да видим... Имаше едно място, където баща ми пращаше пациентите си с белодробни заболявания и доколкото помня, цените

бяха съвсем прилични. — Той погледна към Осуалд, сякаш очакваше от него да знае за какво говори. — Как се казваше? Намираше се близо до Флорида... — Докторът изведнъж си спомни нещо и стана. — Знаете ли какво? В другата стая пазим старите картони. Ще отида да проверя дали случайно няма да открия нещичко.

Осуалд се втренчи в сивата стена. Да напусне Чикаго? Все едно да напусне Земята.

Вече се беше стъмнило и продължаваше да е ужасно студено, когато Осуалд си тръгна от клиниката. Когато зави покрай Ригли Билдинг, вятърът откъм реката го блъсна в лицето и отвя шапката му. Той се обърна и я проследи с поглед как се претъркулва няколко пъти, цопва в канавката и се понася като лодка надолу по улицата. О, по дяволите, помисли си Осуалд, когато студеният вятър развя малкото останала му коса и ушите започнаха да го болят. Нямахше друг избор, освен да хукне след шапката. Когато най-накрая я хвана и я сложи обратно на главата си, осъзна, че сега не само носи мокри обувки без чорапи и мокра шапка, но е изпуснал и автобуса. Докато пристигне следващият автобус, Осуалд беше напълно скован от студа, както и от шокиращата новина, която току-що му бяха съобщили. След като се качи, погледа му привлече реклама на универсалния магазин „Маршал Фийлдс“ над седалката: *Направете предстоящата Коледа най-хубавата в живота си. Започнете коледното пазаруване по-рано.* Изведнъж Осуалд осъзна, че в неговия случай, ако не започнеш по-рано с коледното пазаруване, вероятно изобщо нямаше да го довърши. Според доктора дори да доживееш тази Коледа, тя можеше да му е последната.

Не че Коледа означаваше кой знае какво за него, но все пак мисълта беше неприятна. Докато седеше и се опитваше да си представи как скоро вече няма да го има на този свят, автобусът се движеше с резки спирания и потегления по задръстената в пиковия час Стейт стрийт сред пронизителните клаксони на колите и изнервени хора. Качващите се на автобуса пътници не бяха в добро настроение. Една жена изгледа свирепо Осуалд и каза на приятелката си:

— Преди господата отстъпваха място на дамите.

Осуалд си помисли: *Госпожо, ако можеш да стана, щях да ви отстъпя място. Но все още не си чувстваше краката.*

След около пет минути, когато успя да размърда пръстите на ръцете си, той извади от джоба си брошурата, която му даде докторът. На снимката на първа страница като че ли имаше голям хотел, но не се виждаше ясно. Брошурата беше избеляла и набръчкана от влага, но текстът под снимката се четеше.

ХОТЕЛ „УДБАУНД“

В СЛЪНЧЕВА АЛАБАМА

ИМА НОВ УПРАВИТЕЛ:

Хорас П. Дънлап,
бивш управител на „Гибсън Хаус“
в Синсинати, Охайо

В най-южния край на Алабама, на брега на живописна река, се намира селцето Лост Ривър — Изгубената река — където времето сякаш е спряло.

РАЗПОЛОЖЕНИЕ:

Уютният санаториум се намира между заливите Пердидо и Мобил в регион със субтропичен климат, особено подходящ за престой през зимата. Благодарение на долитацията от Мексиканския залив топъл бриз, климатът е мек през цялата година, а заради морската вода въздухът в района е наситен с озон, хлор и други жизненоважни елементи. Вместо мразовитата и сива зима на Севера тук ви очакват пъстротата и топлината на Юга, където мрачните дни са рядкост, а слънцето грее в лазурното небе почти през цялата година. Някога испанците наричали това кътче от страната Омагьосания пръстен.

ЛЕЧЕБНАТА СИЛА НА ПРИРОДАТА:

Много хора, страдащи от туберкулоза, ревматизъм, нерви, умора и претоварване, се изцеляват и възвръщат силите си след няколко месеца в този район; соленият бриз от Мексиканския залив възвръща апетита, дори да не сте се наслаждавали на храната от години. Това е идеалното място да си починете от забързания начин на живот и шума в големия град. Престоят тук ще успокои нервната ви система, колкото и разбита да е тя. Климатът е идеален за зимен курорт, а бистрата изворна вода в околността е неповторима. „Този регион е един от най-китните в Америка“, казва доктор Марк Обечек от Чикаго.

Осуалд предположи, че това е бащата на неговия лекар. Седнал в друсацията автобус, той прелисти страницата.

ОТЗИВИ ОТ ГОСТИ НА ХОТЕЛА:

Уважаеми господин Дънлап,
Всичко беше прекрасно — риболовът, разходките с лодка и излетите в гъстата борова гора, чуруликането на присмехулниците рано сутрин, благоуханият и топъл въздух.

Господин С. Смит, Чикаго, Илинойс

Под друга избеляла снимка пишеше: *Изглед към реката от Голямата веранда.*

Осуалд прелисти страницата.

Избягах от Севера, от брулеция вятър, от сняг и студове.

За да видя слънчевия Юг и да ме лъхнат топли ветрове.

(Стихотворение от госпожа Диан Баркли от Чикаго, вдъхновено от почивката ѝ в курорта през

зимата)

Друга избеляла снимка: *Господин Л. Дж. Гродики с голям улов от риба.*

РАЙ ЗА РИБАРИТЕ:

Тук, във водите на Юга, гъмжи от риба. Сред видовете, които се срещат, са червена риба, сребриста и петниста пъстърва, щука, камбала, минокоп, барбун, костур, морска котка, гар и тарпон (наричан още сребърният крал). Има и стриди, скариди и миди в изобилие.

Надписът под друга избеляла снимка гласеше: *Група господа от Чикаго на по цигара след вечеря от печени стриди.*

Осуалд прелисти отново и на следващата страница имаше снимка, на която не се различаваше нищо: *Розов храст, под който спокойно могат да се съберат трийсет души!*

Когато спирката му наближи, той прибра брошурата в джоба си и се зачуди на кого му е притрябвало да стои под розов храст с още трийсет души, независимо колко спокойно се побират.

Когато стигна до пансиона за мъже „Де Сото“, където живееше от осем години, няколко от обитателите гледаха телевизия във фойето. Те му помахаха.

— Как мина?

— Ужасно — отвърна Осуалд и се изсекна. — Може да умра преди Коледа.

Те се разсмяха, защото си помислиха, че се шегува, и продължиха да гледат новините.

— Не, говоря сериозно. Докторът каза, че състоянието ми е много тежко.

Осуалд изчака реакцията им, но вниманието им бе изцяло погълнато от телевизора, а той беше твърде уморен да обяснява. Качи се в стаята си, взе си вана, облече си пижамата и седна на стола. Запали цигара и се вгледа в синята неонова табела с формата на халба бира на „Блу Рибън“ от другата страна на улицата — любимия му бар в квартала. По дяволите, помисли си. В подобни моменти човек се нуждае от питие. Но преди година друг доктор му съобщи, че черният му дроб е съсипан и дори една чаша алкохол ще го убие. Е, и какво от това? Бездруго щеше да умре, тъй че да се напие до смърт не изглеждаше никак лоша идея. Поне щеше да си отиде бързо, а преди това да се повесели.

Помисли да се облече и да отиде в бара отсреща, но не го направи. Обещал беше на бившата си жена Хелън, че няма да пие алкохол, а не искаше да я разочарова отново, затова продължи да седи на стола и се отдаде на самосъжаление. Открай време нямаше късмет. За пръв път се разболя от туберкулоза, когато беше на осем години, заедно със 75 процента от момчетата в сиропиталището „Свети Йосиф“ и през целия си живот след това често постъпваше в болница заради хроничен бронхит и пневмония. Тъй като беше сирак, не знаеше кой и откъде е. Който и да го беше отнесъл на стълбите на църквата през онази нощ, не беше оставил никаква следа, само кошницата, в която беше положен, и консерва със супа „Кембъл“. Нямаше представа как е бил кръстен наистина. Осуалд беше следващото име в списъка с малки имена на „Свети Йосиф“. Заради супата му бяха дали фамилията Кембъл, а средният инициал Д. идваше от домат, тъй като супата била доматиена. Не знаеше и от каква националност е. Но когато беше на дванайсет години, един свещеник огледа големия му нос, рижата коса и малките присвити сини очи и заяви:

— Кембъл, ако тази физиономия не е ирландска, ще си изям шапката.

Тъй че вероятно беше ирландец. Поредното доказателство за лош късмет, тъй като склонността му към алкохола бе заложена по рождение.

Но не беше само алкохолът. Нищо не му се удаваше с лекота. Уроците, спортът, момичетата. Не успяваше да се задържи дълго на една и съща работа и дори от армията се уволни преждевременно по

болест. Имаше чувството, че всички, освен него са дошли на белия свят с някакъв наръчник как да живеят. Откакто се помнеше, се чувстваше като чифт кафяви мокасини с бели чорапи в стая, пълна с лачени обувки. Така и не му провървя в живота, а сега той бе достигнал края си.

След около час в опити да извика колкото се може повече съчувствие към себе си, Осуалд внезапно осъзна, че въпреки старанието си всъщност не е особено разстроен! Поне не толкова, колкото би трябвало да се разстрои при мисълта, че е пътник. Честно казано, само две неща щяха да му липсват истински, когато си отиде — мачовете на „Къбс“ и Хелън, за съжаление точно в този ред, което беше и една от причините за развода им.

А Хелън беше може би единственият човек, на когото Осуалд щеше да липсва. Макар да се омъжи повторно и да роди две деца, тя все още беше най-близкият му човек. Преди ѝ гостуваше често за вечеря, но напоследък се виждаха рядко. Новият ѝ съпруг си падаше кретен, а двете ѝ деца се бяха превърнали от нахални момчета в нахални и хленчеци тийнейджъри, които само ѝ създаваха главоболия. Осуалд вече не можеше да ходи у тях, без да му се прииска да удуши поне един от двамата, затова просто не ходеше. Не можеш да казваш на хората как да възпитават децата си, особено след като другата причина за развода им беше, че тя искаше деца, а той не искаше. Прекарал първите седемнайсет години от живота си в една стая с пет други пищящи и крещящи момчета, Осуалд бе решил, че толкова деца му стигат за цял живот. Но въпреки привидната апатия, която изпитваше към предстоящата си кончина, и без да знае как се постъпва в подобни ситуации, предполагаше, че все трябва да съобщи на някого за прогнозата на лекаря. Предполагаше, че най-малкото трябва да каже на Хелън. Но след като помисли още малко, се запита дали е разумно. Хелън беше медицинска сестра и състрадателна личност и ако разбереше колко тежко е болен, вероятно щеше да настоява да отиде да живее у тях, за да се грижи за него. Защо да ѝ причинява подобно неудобство? Защо да я тревожи? Тя не го заслужаваше. И без това вече ѝ беше причинил достатъчно мъки. Тя си имаше свои проблеми, а и двамата вече не бяха онези млади хора, които някога се ожениха.

Не, заключи Осуалд, най-добре беше да замине и да я остави на мира. Тогава, ако му се приискаше да пийне алкохол, никой нямаше да

знае, че не бива, и никого нямаше да го е грижа. Просто трябваше да си намери място, което може да си позволи с малката пенсия от 600 долара месечно.

Отиде, извади брошурата за хотел „Удбаунд“ от джоба на палтото си и я отвори на следващата страница, където Хорас П. Дънлап питаше читателя:

ЗАЩО ДА ХОДИТЕ ВЪВ ФЛОРИДА?

Защо да ходите във Флорида с нейните блата и липсата на хубава вода? Защо да ходите в Ню Мексико и да се излагате на повсеместния прах? Защо да изминавате четири-пет хиляди километра до Калифорния с нейните студени и неуютни къщи, след като можете да стигнете от Чикаго до окръг Болдуин само за двайсет и шест часа? На двата бряга на реката ще откриете величествени гори с разнообразни дървесни видове, сред които магнолия, лавър, амброво дърво, кубински бор, ясен, клен, ела и бял кедр, както и многобройни видове храсти и испански мъх, висящ от дъбовете. В района растат в изобилие и мандарини, орехи, кумкуат, круши, смокини и ябълки. Зимите тук приличат на пролетта и ранната есен на север. Можете да се наслаждавате на разходки сред природата през цялата година... Покрай реката гъмжи от патици, гъски, диви пуйки, гълъби, пъдпъдъци, еноти и катерици. В околността има многобройни кристалночисти извори, а питейната вода се добива на 5–10 м под земята. Заради мекия климат всички видове плодове и зеленчуци узряват с около две седмици по-рано, отколкото в останалата част от страната. Какво ще намерят тук онези, които имат здравословни проблеми? Ще намерят облекчение за бронхит, синусит и ревматизъм и ще се предпазят от пневмония. Страдащите от грип ще имат възможност да се излекуват бързо и лесно. За болнавите и крехки деца тук е идеално място да играят сред природата и да берат пъстри цветя по Коледа.

НАЕМЕТЕ УЮТНА СТАЯ

ИЛИ СИМПАТИЧНО БУНГАЛО!

Каним ви да посетите нашия красив регион, голям колкото Чикаго, но много по-малко застроен. Не преувеличаваме. Елате и вижте сами слънцето, цветята и цъфтящите портокалови дръвчета през декември.

На другата страница имаше песен с включени текст и ноти.

КИТНА АЛАБАМА

ТЕКСТ И МУЗИКА: ХОРАС П. ДЪНЛАП

*Спуска се вечер
в южните земи.
Славят пее
под небе от звезди.*

*Добри хора ще срещнете тук,
в китна Алабама, в топлия Юг.*

*В сянката на борове
реката ромоли,
а вечер изгрява луната
да я посребри.*

Осуалд остави брошурата. Това беше вероятно едно от най-скучните места в Америка, но трябваше да признае на Хорас П. Дънлап, че е спретнал страхотна реклама. Утре щеше да се обади на добрия стар Хорас и да попита колко струва да наеме уютна стая или симпатично бунгало, както и къде се намира най-близкият бар.

ПО ТЕЛЕФОНА

На следващата сутрин след обичайните трийсет-четирийсет минути кашляне Осуалд запали първата цигара за деня, вдигна телефона и поиска да го свържат с номера от брошурата.

— Съжалявам, но този номер не съществува. Сигурен ли сте, че това е правилният номер?

— Разбира се, гледам го в момента.

— Какъв е телефонният код на района, в който се опитвате да се обадите?

— Не знам. Опитвам се да се свържа с хотел „Удбаунд“ в Лост Ривър, окръг Болдуин, Алабама.

— Ще проверя кода за населеното място. — След малко се обади друга телефонистка.

— Мога ли да ви помогна?

— Искрено се надявам. Опитвам се да се свържа с хотел „Удбаунд“.

— Един момент, господине. Веднага ще проверя номера.

Тази телефонистка имаше толкова силен южняшки акцент, че Осуалд си помисли, че се шегува с него.

— Съжалявам, господине, но не открих хотел „Удбаунд“ в окръг Болдуин.

— О, така ли? А вие къде се намирате?

— В Мобил.

— Това в Алабама ли е?

— Да.

— Чували ли сте за село на име Лост Ривър?

— Не, господине, не съм.

— А разполагате ли изобщо с някакъв телефонен номер в селото?

— Един момент, сега ще проверя... Господине, разполагаме с телефонен номер за общинския център на Лост Ривър и с номера на пощата. Искате ли да ви свържа с някой от тях?

— Да. С първия. Да видим дали ще ми свършат работа.

Няма и пет минути по-рано, госпожа Франсис Клевърдън, привлекателна, леко пълна жена с бяла, мека като захарен памук коса, и по-малката ѝ сестра Милдред тъкмо бяха влезли в общинския център през кухнята. Навън беше 22°C и в залата беше топло и задушно, затова двете отвориха прозорците и пуснаха вентилаторите на тавана. Първата събота на месеца беше и довечера щеше да се проведе ежемесечната вечеря на Асоциацията на жителите на Лост Ривър. Дойдоха по-рано, за да оставят ястията, които бяха приготвили за вечерята, и да подготвят залата за сбирката. Франсис донесе зелен боб на фурна, макарони със сирене и няколко десерта.

Милдред, която беше приготвила пържено пиле и печено свинско, чу телефона да звъни, но не му обърна внимание. Когато Франсис се върна от колата, Милдред каза:

— Не вдигай. Сигурно е мис Алма и ще ни държи на телефона до утре.

След още един курс до колата за две торти и три орехови пая телефонът продължаваше да звъни.

— Явно няма да се откаже — каза Франсис и вдигна слушалката тъкмо когато Осуалд се канеше да затвори.

— Ало?

— Здравейте! — каза Осуалд.

— Здравейте? — отвърна с въпросителна интонация Франсис.

— С кого разговарям?

— С Франсис. А вие кой сте? — попита тя със същия южняшки акцент като телефонистката.

— Казвам се Осуалд Кембъл и се опитвам да открия телефонния номер на хотела.

— Господин Кембъл, това е общинският център.

— Знам. Телефонистката ми даде този номер.

— Телефонистката ли? Откъде се обаждате?

— От Чикаго.

— Мили боже!

— Случайно да знаете номера на хотел „Удбаунд“? Доколкото знам, е лечебен курорт в селото.

- Хотел „Удбаунд“ ли?
- Да, чували ли сте за него?
- Да, чувала съм... но той вече не се намира тук.
- Някъде наблизо ли са го преместили?
- Не. Изгоря.
- Кога?
- Един момент да попитам сестра си. — Франсис се провикна:
- Милдред, кога изгоря старият хотел?
- Милдред я изгледа озадачено.
- Някъде около 1911 година, защо?
- Господин Кембъл, хотелът е изгорял през 1911 година.
- 1911! Шегувате се!
- Не. Разправят, че изгорял напълно за по-малко от час.
- Ех... ами... тогава бихте ли ми дали номера на някой друг хотел?
- Тук в района ли?
- Да.
- Наблизо няма хотели.
- О, така ли?
- Преди имаше няколко, но не остана нито един. Ако не възразявате, може ли да попитам как, за бога, чухте за стария „Удбаунд“ чак в Чикаго?
- Лекарят ми даде брошура, но очевидно тя вече не е актуална. Все пак ви благодаря.
- Почакайте малко, господин Кембъл — каза Франсис и се провикна: — Милдред, затвори мрежата, влизат мухи! Извинявайте, господин Кембъл. Какво точно търсите?
- Търся по-топло място, където да прекарам няколко месеца тази зима. Имам белодробно заболяване.
- Боже, лоша работа.
- Да. Докторът ми каза веднага да се махна от Чикаго.
- Разбирам. Сигурно там на север е ужасно студено.
- Да — отвърна лаконично Осуалд. Не искаше да е груб, но нямаше търпение да затвори. Разговорът сигурно беше скъп. Но госпожа Клевърдън продължаваше да говори:
- Тук на юг е много топло. Току-що се наложи да отворим прозорците и да пуснем вентилаторите. Изчакайте малко, господин

Кембъл, трябва да затворя вратата...

Докато чакаше, Осуалд чу чуруликането на птици в другия край на линията. Несъмнено бяха част от китната природа, описана в брошурата, но сега му костваха пари.

Франсис отново вдигна слушалката.

— Тук съм, господин Кембъл. За себе си и съпругата си ли търсите място, или само за себе си?

— Само за мен.

— Проверихте ли на други места?

— Не. Искан да се обадя първо тук, местността изглежда красива. Благодаря ви все пак.

— Господин Кембъл, почакайте малко. Дайте ми телефонния си номер. Ще проверя дали можем да ви намерим нещичко.

Осуалд ѝ даде номера си, само и само да се отърве от нея. Какво странно село. Всеки непознат, обадил се случайно, ли побъркваха от приказки?

Милдред се върна в кухнята, след като сложи цветя на двете дълги маси в залата.

— С кого говори толкова време?

— С някакъв беден човечец от Чикаго с болни дробове, който трябва да замине на юг за зимата. Лекарят му дал брошура за стария хотел и той мислел да дойде тук. — Тя отиде и извади огромна кафеварка. — Знаеш ли защо хотелът е изгорял?

— Разправят нещо за някакви плъхове.

— Мили боже — рече Франсис и отвори голяма тъмнокафява кутия с кафе. — Всичко могат да прегризат гадините.

Около три следобед на следващия ден Осуалд се канеше да се обади във Флорида, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Господин Кембъл, обажда се Франсис Клевърдън, жената от Алабама, с която говорихте вчера. Помните ли ме?

— Да, разбира се.

— Намерихте ли вече къде да отидете за зимата?

— Не, все още не съм намерил нищо, което да мога да си позволя.

— Да. Ами ако все още имате желание да дойдете тук, мисля, че ви намерих място. Съседката ми е много мила жена и е готова да ви даде стая под наем за колкото време искате.

— Нима? Колко мислите, че ще струва?

— Каза ми, че петдесет долара на седмица я устройват, ако и вие сте съгласен. Разбира се, това включва храната. Много ли е?

Осуалд събра пенсията си от 600 долара на месец заедно с малката пенсия от армията и пресметна, че ще може да си го позволи. Във Флорида навсякъде, където се обади, искаха двойно и тройно повече.

— Не, цената ме устройва. Кога мога да се настаня?

— Бети каза, че можете да дойдете, когато поискате, колкото по-скоро, толкова по-добре; реката е прекрасна по това време на годината. Но преди да вземете решение, господин Кембъл, трябва да ви предупредя. Ние сме малко селце, имаме само един магазин и поща, но пък тук е топло, тихо и спокойно, точно каквото търсите.

— Звучи добре — излъга Осуалд. Не можеше да си представи по-ужасно място, но цената беше достъпна. Реши, че трябва да приеме предложението, преди да са размислили.

— Хубаво тогава — каза тя. — Обадете ми се да кажете кога ще пристигнете и ще изпратим някого да ви посрещне.

— Добре.

— Още нещо, господин Кембъл, просто да знаете. Ние сме много дружелюбни и сплотени съседи, но никой няма да ви досажда, ако не желаете. В общи линии не се бъркаме в работата на другите.

Онова, което Франсис каза на господин Кембъл, беше вярно. Жителите на Лост Ривър не се месеха в работата на другите. Въпреки това, романтичка по душа, Франсис все пак чувстваше известен оптимизъм. С четири вдовици и три неомъжени жени в селото, щеше да е интересно наблизко да има нов мъж. Една от трите неомъжени жени беше сестра ѝ Милдред. Франсис беше от вдовиците, но не се броеше сред кандидатките. Имаше много щастлив брак, продължил двайсет и седем години, и беше доволна да живее със спомените, но по

отношение на останалите жени бе решена да остави всичко в ръцете на съдбата. Все пак беше презвитерианка и вярваше силно, че ти се случва онова, което ти е писано. Освен това господин Кембъл се беше обадил в първата събота на месеца — единствения ден, в който в общинския център имаше хора. Не можеше да е просто съвпадение. Нямах ли да е прекрасно, ако той се окаже храбрият рицар за някоя местна дама? Единственият друг ерген в Лост Ривър беше Рой Гримит, магазинерът. Но той беше едва на трийсет и осем, твърде млад за повечето жени. А и след онова, което му се случи, изглежда Рой щеше да си остане ерген до края на живота. Жалко, помисли си Франсис, защото е красив и добър мъж, но именно тя го разбираше най-добре. Срещнал ли си веднъж истинската любов, не искаш да си с никой друг.

МАГАЗИНЪТ

Рой Гримит, собственикът на хранителния магазин в Лост Ривър, беше едър дружелюбен мъж, когото всички харесваха. Той беше един от малкото родени и израснали в околността, с изключение на креолите на другия бряг, чиито предци се бяха заселили тук в началото на XVIII в. Беше наследил магазина от чичо си, който беше работил в него в продължение на петдесет години. На ламаринената табела върху тухлената фасада пишеше просто „При Гримит“, но магазинът не беше обикновено място за пазаруване. Той беше забележителност. Ако не се намираще на ъгъла, повечето хора биха минали покрай него с колите си, без да разберат, че тук има река и цяло селце. За шейсет и седемте жители това беше мястото, където пазаруваха и се осведомяваха за новините, били те добри или лоши. Тук обичаха да се отбиват и многобройните рибари от района, за да си купуват такъми и стръв и да се похвалят с улова си — с изключение на Клод Ъндъруд, най-добрият от всички, който никога не споделяше колко риба е уловил и къде точно я е хванал. Пред магазина имаше две бензинови колонки; отвътре помещението беше скромно обзаведено с дъсчен под и щанд за месо в дъното. Единствената украса бяха окачените по стените препарирани риби, ловни птици и глави на елени, както и лисица, поставена върху етажерка. Един от креолите, Джулиан Лапон, единственият таксидермист в района, беше стар приятел и партньор на покер на чичото на Рой. Повечето стоки в магазина бяха местно производство. Рой купуваше месото от ловците в района и зареждаше пресни скариди, раци и стриди от Мексиканския залив, а рибата — от реката. Млякото, яйцата, пилетата, плодовете и зеленчуците купуваше от близките ферми. Тъй като това беше единственият магазин в околността, в него се продаваха не само хранителни продукти и бензин, но и всичко друго — от работни ръкавици, гребла, лопати и кирки до гумени ботуши. Децата обожаваха магазина заради голямото разнообразие от бонбони, чипс и сладолед и големия хладилник с леденостудени напитки до входната врата: оранжада, безалкохолна

бира, гроздов сок, кока-кола и какво ли още не. Но Рой разполагаше и с нещо, с което не можеше да се похвали нито един друг магазин по света.

Няколко седмици след Коледа преди около пет години Рой чу гърмежи зад магазина. Две момчета, които живееха в гората, се бяха сдобили отнякъде с въздушни пушки и стреляха по всичко, което им попаднеше пред очите. Рой беше ловец и рибар, но проклетите селяндурчета стреляха безогледно и оставяха животните да умрат. Той ненавиждаше това, затова излезе на задната врата и викна:

— Момчета, престанете!

Момчетата веднага побягнаха навътре в гората, но бяха простреляли някакво животно, което още беше живо и се гърчеше на земята. Той отиде и го вдигна. Беше малко птиче.

— Проклети негодници. — Птичето имаше обагрени в сиво и кафяво пера, но беше прекалено мъничко, за да разбере Рой какъв вид е. Вероятно врабче или присмехулник, може би дори някакъв вид мушитрън. Намирал беше много мъртви и ранени птици, простреляни от момчетата, но тази беше най-мъничката. Вероятно още дори не се беше научила да лети. Рой знаеше, че не може да я спаси, но въпреки това я занесе в магазина, загърна я със стар чорап и я постави в кутия в топъл тъмен ъгъл в кабинета си, за да не я нападне някой ястреб, сова или друга хищна птица. Можеше да спаси птиченцето поне от тази заплаха и да го остави да почине спокойно. С друго не можеше да му помогне.

Повечето от децата в околността бяха добри и Рой се разбираше чудесно с тях, но тези две момчета бяха големи хулигани. Никой не знаеше кои са и откъде са дошли. Някой разправяше, че семейството им живеело в стар фургон навътре в гората. Рой не беше срещал родителите, но беше видял как момчетата замерят с камъни едно куче и оттогава му станаха неприятни. Сега неприязънта му се затвърди. Всеки, който умишлено стреля по беззащитно птиче, заслужава здрав пердах. Ако му паднеха в ръцете, лично щеше да ги нашляпа.

На следващата сутрин, когато отвори магазина, почти беше забравил за птичето, но се сети, когато го чу да чурулика в чорапа.

Отиде до кутията и го погали, а птичето подаде глава и отвори човка, готово за закуска.

Изненадан, Рой възкликна:

— Проклет да съм!

Сега не знаеше какво да прави. За пръв път му се случваше да прибере ранена птица и тя да оцелее, но това мъниче беше живо и се скъсваше да чурулика. Рой отиде до телефона и се обади на свой приятел ветеринар в Лилиан, малко градче на петнайсет километра от Лост Ривър.

— Здравей, Боб, тук имам едно малко птиче. Мисля, че е простреляно.

Приятелят му не се изненада.

— Пак онези хлапета с въздушните пушки, а?

— Да.

— Каква е птицата?

— Не знам. — Рой погледна към нея. — Грозновата е... прилича на блатна птица. Перата ѝ са сиви и кафяви. Може да е врабче или присмехулник... не знам какво е, но изглежда е много гладно. Да го нахраня ли?

— Да, ако искаш.

— Какво да му дам?

— Нещо, с което би го нахранила майка му. Червеи, буболечки, малко парченце сурово месо. — Боб се засмя. — Все пак, Рой, сега ти си му майка.

— Чудесно, само това ми трябваше.

— И Рой...

— Какво?

— Честно казано, едва ли ще живее дълго, но виж дали можеш да извадиш сачмите. В противен случай със сигурност ще умре.

Рой взе птичето, огледа го и се изненада колко силно писука и колко енергично се опитва да се измъкне от ръката му. Разгъна крилете и видя четири сачми, забити в дясното крило близо до гърдите. Взе пинцета. След кратко побутване и подръпване, ги извади внимателно една по една, докато птичето писукаше и потръпваше от болка.

— Съжалявам, приятелче, знам, че боли, но няма друг начин. — Рой проми раните със спирт и уви птицата с чорапа. След това отиде до щанда за стръв, извади от кутия голям английски червей и няколко

ларви, нарязва ги на ситно с бръснарско ножче и приготви закуска за птичето, което я изгълта наведнъж и записука за още.

Рой го държеше в кабинета си. Не искаше никой да знае, че го храни от ръка три пъти на ден и два пъти през нощта. Не желаше приятелите да му се подиграват. Все пак той беше голям мъж, висок метър и деветдесет, но разберяха ли, че се грижи за малка птица, щяха да го помислят за женчо. Дните минаваха и Рой се опитваше да не се привързва към птичето. Осъзнаваше колко е крехко и че ще е много трудно да оцелее. Всяка сутрин очакваше да го намери мъртво, но всяка сутрин, щом отвореше вратата и чуеше чуруликането, тайничко го изпълваше гордост от желанието на птичето за живот. Не бе виждал друго същество да се бори така за оцеляване, но въпреки това не казваше на никого за него. Възнамеряваше да продължава да го храни и ако оживее, да го пусне на свобода, щом порасне достатъчно, за да лети.

Минаха няколко седмици. Птичето укрепваше все повече и скоро започна да подскача из стаята и да маха с криле, но не успяваше да литне. Рой забеляза, че не може да разгъне напълно дясното си крило. Проблемът продължи и той започна да се тревожи. Един ден сложи птичето в кутията и го закара в кабинета на приятеля си Боб.

Ветеринарят прегледа птицата и каза:

— Крилото е прекалено увредено, Рой. Няма да може да лети както трябва и със сигурност не би оцеляло на свобода. Май просто трябва да го приспим.

Рой се почувства така, сякаш някой го е ударил в корема.

— Наистина ли? — попита той и се опита да скрие разочарованието си.

— Да. Дива птица не бива да се държи в плен. Жестоко е.

— Да, прав си. Просто се надявах, че ще оцелее.

— Мога аз да я приспя, ако искаш.

— Не, птичето е мое. Аз ще го направя.

— Ти решаваш. Ще ти дам шише с хлороформ. Сипи малко върху памук и го пристисни върху човката; няма да усети нищо. Просто ще заспи.

Рой прибра птичето в кутията от обувки и се върна у дома. Всеки път, когато го чуеше как пърха в кутията в опит да излезе, си припомняше, че приятелят му е прав. Би било жестоко да държи диво

животно затворено. Вечерта го нахрани до насита и към девет часа извади хлороформа и малко памук. Седеше взрян в птичето, което подскачаше из стаята и кълвеше документите по бюрото му. Взе го и го разгледа внимателно под светлината на лампата. Чак тогава забеляза, че някои от перата са започнали от кафяви да стават червени. След като отново го огледа, видя наченки на гребен на главата и черно около очите. И тогава разбра. Това беше кардинал! Колко жалко, че мъничето нямаше да доживее да се превърне във великолепната птица, каквато щеше да стане, ако порасне. По дяволите! Изведнъж на Рой му се прииска да отиде в гората, да намери онези момчета и да им хвърли здрав пердах. Седя и гледа птичето още няколко часа, после стана и изхвърли шишето с хлороформа в кофата за боклук.

— Ех, какво да се прави, приятелче. До утре.

Угаси лампите и се прибра у дома. Не можеше да приспи птицата.

След онази вечер Рой започна да я държи отпред в магазина. Постепенно се разчу, че в магазина живее малък кардинал, и всички клиенти много му се радваха. В началото птичето стоеше на тезгяха до Рой и подскачаше по касата, но след няколко седмици вече успяваше да прехвърча на кратки разстояния, макар че често не успяваше да стигне до целта си. С всеки изминал ден обаче ставаше все по-силно и енергично и за всеки случай Рой сложи табела на вратата:

ЗАТВАРЯЙТЕ ВРАТАТА,

ЗА ДА НЕ ИЗЛЕТИ ПТИЦАТА!

Вечер, когато затвореше и се прибереше вкъщи, той оставяше птицата в магазина, за да може да щъка на воля, и тя правеше точно това. Една сутрин, когато отвори магазина, Рой видя, че е изкълвала капака на картонена кутия с карамелизирани пуканки „Кракър Джак“ и подскача с голяма пуканка, забита на човката. Той махна пуканката и се разсмя. Явно карамелизираните пуканки бяха харесали на щурото птиче! И затова го кръсти Джак. Но както установи по-късно, Джак

харесваше още соленки, чипс, фъстъчено масло и ванилови курабии, а най-много обичаше шоколадови вафли. Птичето обожаваше сладките неща. Една нощ бе прокълвало голям пакет бонбони маршмелоу и на сутринта Рой го завари цялото покрито с пудра захар. Постепенно клиентите свикнаха да купуват накълвани от Джак стоки.

Всички, които ходеха в магазина, много се радваха на Джак, с изключение на един човек. По-малката сестра на Франсис, Милдред, даваше да се разбере, че не харесва птицата, и непрекъснато се оплакваше на Франсис:

— Подскача навсякъде и кълве каквото му попадне пред очите. Каквото и да взема, е надупчено. Тази птица е вредител. Последния път, когато бях в магазина, кацна на главата ми и ми развали прическата. Наложих се да се прибера вкъщи и да се наглася наново.

Франсис, която харесваше птицата, отвърна:

— О, Милдред, на моята глава никога не каца. Мисля, че го прави нарочно, защото знае, че не го харесваш.

— Каквото и да говориш, не е хигиенично да държиш птица в хранителен магазин. Казах на Рой: „Добре че наблизко няма здравен инспекторат, защото щяха да ти забранят да държиш птицата в магазина“.

— Защо продължаваш да ходиш там, щом тя толкова ти пречи?

— А къде да пазарувам? Не е като да имаме двамайсет супермаркета в района. Нямам избор, принудена съм да пазарувам там. Тази птица е ужасна. Нищо не можеш да си купиш, без да ти скочи на главата. Заплаха за обществото е и точка по въпроса!

— Добре, направи списък с покупките, които ти трябва, и аз ще напазарувам вместо теб, само и само да не те слушам повече как се оплакваш.

Милдред я изгледа обидено.

— И как да знам какво ще си купя, преди да ида на пазар? Затова се казва пазаруване, Франсис! — заяви тя и излезе сърдито навън.

Макар Джак да беше голям пакостник и на моменти действително да се държеше като вредител, той порасна и се превърна от грозно сиво пиленце в красива аленочервена птица с черно покрай очите. С клон с цвета на червило и лъскави кафеникавочервени очи, изглеждаше като всички други кардинали, но незнайно защо,

погледнеше ли те, сякаш се усмихваше глуповато. Един ден Рой каза на Клод Ъндъруд:

— Кълна се, тази птица има чувство за хумор. Всяка сутрин, щом вляза в магазина, ме размива с нещо. Вчера, когато отворих, я заварих да се люлее на една рибарска мрежа с главата надолу.

С течението на времето Рой забеляза, че птицата е много умна, и започна да я учи на различни номера. Скоро Джак кацаше на пръста му и ядеше слънчогледови семки от дланта му. Любимата му игра обаче беше следната: скриваше тайно семка в нечий джоб, Джак се пъхваше в джоба на изненадания клиент, изваждаше семката и отлиташе да я пусне в дланта на Рой. Тогава Рой даваше на птицата десетина семенца за награда.

Джак обожаваше да е център на внимание. Когато се видя в огледалото за пръв път, се наежи и понечи да нападне отражението си, тъй че Рой трябваше да махне всички огледала. Джак показва ясно, че магазинът е негова територия и не иска други птици наоколо. След като птицата в огледалото изчезна бързо-бързо, Джак бе убеден, че е пропъдил натрапника, наду се и започна да става все по-смел. През повечето време стоеше на рамото или върху шапката на Рой, но като цяло ходеше, където си поиска. В крайна сметка това се оказа опасно.

Един ден Хенри, дебелият оранжев котарак на пощальонката Доти Нивънс, стоя цял ден пред магазина, наблюдавайки как Джак хвърчи около касата. Помахваше с опашка и не сваляше очи от птицата, решен да я улови по един или друг начин. Към три и половина следобед, когато децата от селото пристигнаха с училищния автобус от Лилиан и влязоха в магазина за бонбони и безалкохолни напитки, котаракът видя шанса си. Той се шмугна незабелязано през отворената врата, скочи на тезгяха и се опита да сграбчи Джак. Джак хвъркна миг преди ноктите на котката да се забият в него и кацна на най-горния рафт на една етажерка. Хенри не се отказа и се втурна да го гони из магазина, като по пътя си събаряше пакети с чипс, стекове с цигари и бутилки. Всички останали се спуснаха след котарака с крясъци. Каква бъркотия! Все едно ставаше земетресение. Горкият Джак, наострил гребен и пляскащ с криле, подскачаше трескаво, а котката го гонеше по петите. Джак някак успя да стигне с подскоци до дъното на магазина и да кацне върху щанда за месо, а Хенри скочи след него върху витрината и се плъзна на четири лапи до другия ъ

край, като събори по пътя си кетчупа, барбекю соса и хряна. Междувременно Джак събра всички сили, издигна се над щанда и размаха криле достатъчно силно, че да успее да стигне до окачената на стената еленска глава. Рой най-накрая успя да изгони с метлата побеснялата котка през задната врата, докато Джак, с все още наежена перушина, стоеше на безопасно разстояние и кряскаше след нея.

Джак не слезе от еленската глава цял ден и не спираше да кряска на Рой, защото беше пуснал котарака в магазина.

На следващия ден на вратата се появи нова табела:

ЗАТВАРЯЙТЕ ВРАТАТА,

ЗА ДА НЕ ИЗЛЕТИ ПТИЦАТА!

И ДА НЕ ВЛЕЗЕ КОТКАТА!

РЕЧЕН ПЪТ

В Чикаго Осуалд Кембъл се срещна със застрахователния си агент и приписа всичко, което ще остане от пенсията след смъртта му, на Хелън, като уточни, че тя трябва да похарчи парите за себе си и да не позволява децата да ѝ ги вземат. Знаеше, че в крайна сметка ще стане точно така, и се безпокоеше, но не можеше да направи нищо по въпроса. След като закри банковата си сметка, му останаха съвсем малко пари. Щеше да му излезе най-евтино да пътува с влак, затова си купи билет. На следващата сутрин се обади на госпожа Клевърдън, за да ѝ съобщи кога ще пристигне и да попита за адреса, където да му изпращат пенсията.

Франсис каза:

— Да я изпращат до госпожица Бети Кичън, Речен път, четирийсет и осем.

— Речен път? Така ли се казва улицата?

— Не, това е реката.

— Трябва ми улицата.

— Това е адресът, господин Кембъл. Доставят ни пощата с лодка. Осуалд се озадачи.

— С лодка ли? Но аз нямам лодка.

Франсис се разсмя.

— На вас не ви трябва лодка, пощальонът докарва пощата с лодка.

— Къде я докарва?

— На дока.

Осуалд не разбираше нищо.

— Не трябва ли да посоча пощенски код или нещо подобно?

— Не, няма нужда, господин Кембъл. Нашият пощальон знае къде живеят всички.

— Разбирам... Значи адресът е просто Речен път, четирийсет и осем?

— Точно така. Аз съм на Речен път, четирийсет и шест. Сестра ми Милдред е на четирийсет и четири. — Франсис искаше господин Осуалд да чува името на Милдред колкото се може по-често.

Осуалд затвори и се запита що за място е това, където отива. Защо не му беше казала по-рано, че им карат пощата с лодка, за бога? Започваше да съжالياва за решението си, но вече бе освободил стаята си и се бе сбогувал с Хелън по телефона, тъй че май просто трябваше да продължи по план. Все пак не беше казал на госпожа Клевърдън, че е като бомба със закъснител и вероятно ще умре, докато е при тях. А и вече беше твърде късно. На този етап не можеше да си позволи да отиде другаде. Надяваше се единствено, че в селския магазин продават поне бира. Нямаше никакво основание да не посяга към алкохола, след като не му остава бъдеще, към което да гледа.

В мига, в който Франсис затвори, осъзна, че е забравила да го *предупреди* за майката на Бети Кичън, мис Алма. Понечи да му позвъни отново, но размисли. Може би така беше най-добре; все пак не искаше да го плаши още преди да е пристигнал. А и трябваше да отиде у Милдред, за да ѝ помогне да се приготви за срещата на Мистичния орден на Кралските точки. Коледа приближаваше и трябваше да подготвят украсата за Коледното дърво. Всяка година по късна доба членовете на клуба се събираха, за да украсят големия кедър пред общинския център. Точките вършеха тайно добри дела. Мотото на клуба беше „Не се хвали, не е красиво“. Единственият почетен член на клуба от мъжки пол беше Бъч Манич, когото всички наричаха Клечката, защото беше висок два метра и тежеше шейсет килограма. Той беше двавет и шест годишният племенник на Сибил Ъндъруд — голям добряк, който помагаше на дамите. Донасяше стълба и беше единственият достатъчно висок, за да окачва лампичките на върха на дървото всяка година.

Когато Франсис пристигна у Милдред за събранието, сестра ѝ се излежаваше на дивана в дневната, облечена в пъстра хавайска рокля, и четеше новата книга, която беше взела от мобилната библиотека, озаглавена „Романтика в Бею: Пламенна история за забранена любов в Луизиана“. Щом видя заглавието, Франсис възкликна:

— За бога, Милдред, кога ще спреш да четеш тези глупости?

Милдред затвори книгата, остави я на масичката и отвърна:

— А ти кога ще спреш да се тъпчеш със сладкиши?

Тя открай време беше невъзмутима. Като малки учеха в едно от най-престижните девически училища в Чатануга и още тогава се проявяваше като бунтарка. Беше първото момиче в града, което влезе в кьнтри клуба на Чатануга с панталон: твърде независима дълго преди да стане модерно. Франсис смяташе, че това е и причината момчето, за което беше сгодена сестра ѝ, да избяга и да се ожени за друга. Това обясняваше и факта, че никой не знаеше какъв цвят ще е косата на Милдред следващия път, когато я види. Тя се боядисваше, когато ѝ щукне и според настроението. Днес косата ѝ беше яркочервена. Франсис се надяваше, докато господин Кембъл пристигне, цветът да изсветлее достатъчно, че да изглежда по-естествено. Но не каза нищо. Ако Милдред разбереше, че се опитва да я сватоса, със сигурност щеше да направи някоя щуротия. Франсис се тревожеше за сестра си. Милдред се беше пенсионирила след двацет и пет години работа с добра здравна осигуровка, изплатила беше къщата си и имаше много приятели, но не изглеждаше щастлива. Франсис се тревожеше, че тя става все по-огорчена с напредването на възрастта и се превръща в стара проклетия пред очите ѝ. Това бе една от множеството причини, поради които възлагаше толкова големи надежди на господин Кембъл. Милдред трябваше най-сетне да забрави за онова момче, което я беше зарязало, и да продължи напред, преди да стане твърде късно.

КИТНА АЛАБАМА

Както го бе посъветвал лекарят, Осуалд уреди всичките си дела и се разпореди с наследството си, което му отне съвсем малко време и се състоеше в това да изхвърли три чифта стари обувки и да даде две стари палта на познати. Прибра топката, която беше хванал някога на бейзболен мач, и всичките си други вещи в един куфар. Вечерта няколко приятели от „Анонимни алкохолици“ му организираха изпращане на по чаша кафе. Осуалд им каза, че най-вероятно ще се върне през пролетта. Нямаше смисъл да ги разстройва.

На следващата сутрин хвана такси до гарата на Ласал стрийт. Настани се и влакът потегли в 12:45 часа. Докато гледаше познатите сгради през прозореца, знаеше, че вижда Чикаго за последен път. Мина му през ум да отиде във вагон-ресторанта за едно питие, но жетонът с надпис „Ден след ден“, който приятелите му дадоха снощи, все още беше в джоба му. Реши, че е редно да изчака, докато се отдалечат от Чикаго и групата от АА, тъй че остана на мястото си, загледан през прозореца, и скоро гледките навън го завладяха. По пътя на юг през Синсинати и Луисвил към Нашвил пейзажът започна постепенно да се променя. Колкото по-дълбоко в Юга навлизаха, толкова по-кафява ставаше земята и когато на следващата сутрин Осуалд се събуди, голите черни дървета, които обрамчваха железопътната линия вчера, бяха заменени от високи борове и друга вечнозелена растителност. Заспа в един свят и се събуди в друг. През нощта сивото схлупено зимно небе беше станало лазурносиньо, изпъстрено с пухкави бели облаци, толкова големи, че първата мисъл на Осуалд беше: *Не е възможно!*

Късно следобед пристигна в Мобил и когато слезе от влака, висок, слаб мъж с малка глава и бейзболна шапка, който му заприлича на богомолка, пристъпи напред:

— Вие ли сте господин Кембъл?

Осуалд потвърди, че той е господин Кембъл, мъжът взе куфара му и каза:

— Добре дошли в Алабама! Аз съм Бъч Манич, но можете да ме наричате Клечката. Всички така ми викат. — След малко добави: — Да, толкова съм кльошав, че като малък родителите ми не даваха да си вземем куче, за да не ме събаря непрекъснато на двора. — Клечката се разсмя гръмко на собствената си шега.

Когато излязоха от гарата, топлият и благоуханен въздух на Мобил изненада Осуалд. Едно беше да гледа пейзажа от влака, но съвсем друго да вдъхне уханията и да усети топлината. Превозното средство, което ги чакаше, беше пикап, за който Бъч се извини:

— Грозна гледка, но ще ни закара.

Бъч беше веселяк и говори през целия час и половина, който им отне да стигнат до Лост Ривър. Той връчи на господин Кембъл визитната си картичка, в чийто център беше нарисувано голямо око. Под картинката пишеше:

БЪЧ МАНИЧ (КЛЕЧКАТА) ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ И ПРИЗОВЧИК

Осуалд се изненада.

— Тук има ли голяма нужда от частни детективи?

— Все още не — отвърна Бъч с известно разочарование. — Но съм готов, в случай че се наложи.

По залез минаха по дългия мост над залива Мобил. От двете им страни в продължение на километри се виждаше само вода, а залязващото слънце, спуснало се над залива, беше толкова голямо и оранжево, че Осуалд почти се уплаши.

— Това нормално ли е? — попита той.

Бъч погледна през прозореца.

— Да, почти през цялата година залезите са много красиви.

Когато слязоха от магистралата и навлязоха в Лост Ривър, вече се беше стъмнило.

— Това е магазинът — посочи Бъч, когато профучаха покрай него. Осуалд погледна мълчаливо към сградата. След малко спряха пред голяма къща. — Пристигнахме.

Осуалд извади портфейла си.

— Колко ви дължа?

Бъч искрено се изненада.

— Нищо не ми дължите, господин Кембъл.

Тъкмо когато Осуалд вдигна ръка да почука, входната врата се отвори рязко и на прага застана едра жена, висока поне метър и осемдесет.

— Влизайте! — избоботи тя и грабна куфара от ръката му, преди той да успее да я спре. — Аз съм Бети Кичън, радвам се, че дойдохте. — Жената се здрависа с него и за малко да му смачка ръката. — Закуската е в седем, обядът в дванайсет, вечерята в шест. И ако видите една чудата старица да обикаля из къщата, не се притеснявайте, това е майка ми. Често забравя къде се намира, тъй че ако влезе в стаята ви, просто я изгонете. Елате да ви разведа.

Къщата имаше дълъг централен коридор, по който тръгнаха. Осуалд вървеше след нея, докато тя сочеше и обясняваше:

— Дневната, трапезарията, а това е кухнята. — Включи лампата в стаята, после я загаси. След това се обърна, пое обратно по коридора и посочи към малка врата под стълбището. — А тук спя аз. — Отвори вратата на килер, голям колкото да побере единично легло. — Предпочитам да съм близо до кухнята, за да държа майка под око. Тясно е, но ми харесва; все едно съм във влака. Спя непробудно във влак, а едно време пътувах много. Да се качим горе. Ще ви покажа стаята.

Докато се качваше по стълбите след нея, Осуалд си помисли, че нещо в маниерите и начина на говорене на жената му се струва познато. Сякаш я беше срещал и преди, но това не беше възможно; нямаше как да забрави подобна жена.

— Майка работеше в сладкарница в Милуоки, правеше петифури и торти, но това беше, преди да се подхлъзне на опаковка от пура. — Жената се обърна и го погледна. — Нали не пушите пури?

Осуалд побърза да отвърне, че не пуши пури. Дори да пушеше обаче, тонът ѝ би го накарал да ги откаже на мига.

— Не, страдам от емфизем, затова съм тук. Заради здравето си.

Тя въздъхна.

— Да, повечето хора идват тук заради един или друг здравословен проблем. Аз обаче нямам здравословни проблеми. Здрава

съм като бик. — Думите ѝ се потвърдиха, когато влязоха в стаята и тя вдигна куфара му на леглото с една ръка. — Това е най-слънчевата стая в къщата. Беше моя, преди да се преместя долу. Дано ви харесва.

Осуалд се огледа и видя, че стаята е просторна, с жълти тапети на цветчета и малък жълт диван в ъгъла. Кафявото дървено легло беше застлано със снежнобяла плетена покривка, а над него в рамка беше окачен бродиран надпис „У дома е най-хубаво“.

Жената посочи към двете врати.

— Дрешникът е отляво, банята отдясно, а ако ви трябва нещо, просто ме повикайте. Иначе ще се видим утре сутрин в седем.

Осуалд влезе в банята и се изненада, когато видя, че е голяма почти колкото спалнята, със зелена мивка и вана. Друга изненада: имаше прозорец. За пръв път виждаше баня с прозорец. Беше толкова уморен, че искаше само да си легне, но се чувстваше много мръсен след пътуването, тъй че си взе вана, облече си пижамата и легна на мекото легло с чисти и приятно ухаещи чаршафи. Огледа новата си стая, угаси лампата и потъна в дълбок и спокоен сън.

След като Осуалд се качи в стаята и си легна, телефонът иззвъня. Франсис се обаждаше да попита Бети дали господин Кембъл е пристигнал жив и здрав. След като Бети отговори, че всичко е наред, Франсис попита:

— И?

Бети се засмя.

— И... той е симпатичен дребен мъж със сини очи с бръчици около тях и рижа коса. Прилича малко на джудже.

— Джудже ли?

— Да, на симпатично джудже.

Малко разочарована, че господин Кембъл не е толкова красив, колкото се надяваше — Милдред беше много придилична относно мъжете — Франсис все пак реши да погледне оптимистично на нещата. Джудже, помисли си тя. Е, поне приближава Коледа. Може пък това да е някакъв знак от съдбата. Все пак надеждата умира последна.

Осуалд отвори очи в шест и половина на следващата сутрин в стаята, изпълнена със слънчева светлина и чуруликането на същите птици, които беше чул по телефона, само че два пъти по-силно. За човек, свикнал през последните осем години да се буди в мрачна хотелска стая към девет и половина — десет часа от шума на автомобили по улицата, тази обстановка беше смуцаваща. Опита се отново да заспи, но птиците чуруликаха неумоливо, а след това той се разкашля и стана. Докато се обличаше, забеляза на стената реклама, която Бети Кичън несъмнено беше изрязала от списание. На снимката се виждаше тоалетка, а до пудрата, червилото, гребена и зелените цигари „Лъки Страйк“ имаше фуражка на Женския армейски корпус. Надписът под снимката гласеше: *Тя е войник, но и жена!*

И тогава осъзна защо Бети му се стори позната. Явно беше служила в армията, вероятно като медицинска сестра. Бог знае колко военни сестри беше срещал през живота си с честите си престои по военни болници. Дори се беше оженил за една от тях. Докато закусваше долу в кухнята — яйца, хлебчета, грис и шунка — разбра, че е прав. Бети не само била медицинска сестра в армията, но и се уволнила с чин подполковник, а като старша сестра ръководила персонала на няколко големи болници във Филипините.

Каза й, че и той е служил в армията.

Тя вдигна очи.

— Господин Кембъл, не бих предположила, че сте войник.

Той се засмя.

— Аз също. Така и не стигнах по-далеч от Илинойс.

— Жалко.

— Да, но не се оплаквам. Уволних се по здравословни причини и завърших колеж, благодарение на добрата стара американска армия.

В този момент майката, наполовина по-ниска от дъщеря си и сбръчкана като спаружена ябълка, се появи на прага на кухнята. Изглеждаше силно разтревожена и не обърна внимание на Осуалд.

— Бети, слоновете отново са дошли. Върви да видиш какво искат.

— Добре, майко — каза Бети. — Ей сега отивам, ти се качвай горе.

— Побързай. Изпотъпкаха ми камелиите.

След като майка ѝ се прибра в стаята си, Бети се обърна към Осуалд.

— Виждате ли за какво ви говоря? Въобразява си, че вижда какво ли не на двора. Миналата седмица бяха летящи костенурки. — Тя вдигна чинията му. — Не знам дали е заради тежкото падане преди години, или просто от възрастта. По-стара е и от Бог. — Въздъхна. — Но дълголетието е проклятието на рода Кичън, и от двете страни. Във вашия род имате ли столетници, господин Кембъл?

Осуалд не знаеше нищо за истинското си семейство, но имайки предвид здравословното си състояние, отвърна:

— Искрено се съмнявам.

След закуска Осуалд се качи в стаята и разопакова багажа си. След няколко минути Бети се провикна от долния етаж:

— Ехо! Господин Кембъл! Имате гости!

Когато излезе от стаята, хубава жена с бяла блуза и синя пола го поздрави от подножието на стълбите:

— Добро утро!

Веднага позна гласа и слезе да се запознае с Франсис Клевърдън. Макар косата ѝ да беше побеляла, Осуалд се изненада от младоликото ѝ лице със сини очи и приятна усмивка. Тя му връчи голяма кошница за добре дошъл, пълна с орехи, сладкиш с боровинки и сметана, мандарини и няколко бурканчета с нещо.

— Дано обичате желе — каза тя. — Приготвих ви от зелени чушки и грозде.

— Да, обичам — отвърна той и се учуди от странната комбинация.

— Е, няма да ви задържам повече, сигурно сте зает. Исках само да се отбия да ви поздравя, но щом се настаните, ако желаете, може да заповядате на вечеря у нас.

— Благодаря, госпожо Клевърдън, с удоволствие.

На вратата тя се обърна и попита дали е ходил вече в магазина на Рой.

— Не — отвърна Осуалд.

— Наистина ли? — усмихна се тя, сякаш знаеше някаква тайна. — Непременно трябва да отидете. Мисля, че ще ви хареса.

След като Франсис си тръгна, Осуалд реши да излезе на разходка и попита Бети как да стигне до магазина. Тя го инструктира да излезе от къщата, да поеме наляво и в края на улицата, през четири къщи от пощата, ще стигне до магазина.

Когато отвори вратата и излезе на верандата, го лъхна въздух, топъл колкото този вътре в къщата. Още не можеше да повярва колко топло е тук. Само преди два дни ходеше облечен с палто в ледения дъжд, а днес стоеше по риза с къс ръкав на слънцето. Слезе по стълбите, тръгна наляво и видя подробности, които му бяха убягнали снощи в тъмното.

От двете страни улицата беше обрамчена с масивни дъбове, от чиито клони се спускаше сив испански мъх. Клоните бяха толкова големи, че се докосваха по средата и хвърляха дебела сянка във всички посоки, докдето му стигаше погледът. Къщите, покрай които минаваше, бяха малки и спретнати, а храстите в дворовете бяха натезали от червени цветя, които приличаха на рози. По дърветата се стрелкаха най-дебелите катерици, които бе виждал през живота си. Птици чуруликаха и шумоляха в храстите, но растителността беше толкова гъста, че не ги виждаше. След малко мина покрай бяла къща с два входа и оранжева котка, седнала на стълбите. Над едната входна врата имаше табела: *Поща*.

Тъкмо когато минаваше, вратата се отвори и слаба като вейка жена с права коса с бретон излезе и му помахала.

— Здравейте, господин Кембъл! Добре дошли.

Осуалд помахала в отговор, макар да нямаше представа откъде тази жена знае името му. Когато стигна до края на улицата, видя тухлената постройка, в която се помещаваше магазинът, с две бензинови колонки отпред. Влезе вътре. Спретнат мъж с кестенява коса, бежов панталон и карирана риза стоеше на касата.

— Вие ли сте Рой? — попита Осуалд.

— Да. А вие трябва да сте господин Кембъл. Здравейте. — Мъжът протегна ръка и се здрависа с него.

— Откъде знаете кой съм?

Рой се засмя.

— От дамите, господин Кембъл. Те ви чакаха с нетърпение. Нямаме представа колко се радвам, че сте тук.

— Наистина ли?

— О, да, сега разполагат с друг ерген, когото да сватосват.

Осуалд вдигна ръце.

— Мили боже, не съм добра партия.

— Не се зальгвайте, господин Кембъл. Щом дишате, значи сте добра партия.

— Да, поне засега дишам — разсмя се Осуалд.

— Сега, след като сте тук, трябва да се държим заедно и да не допускаме някоя от дамите да ни хване неподготвени. Освен ако, разбира се, не си търсите съпруга.

— Не, не, в никакъв случай. Вече разочаровах дълбоко една бедна жена. Това ми стига.

Рой веднага хареса новодошлия.

— Елате отзад да направя кафе и да ви запозная със съдружника си.

Когато стигнаха до кабинета, Рой изсвири с уста и се провикна:

— Хей, Джак!

Джак, който цяла сутрин припкаше върху пластмасовото колело за птици със звънчета, което Рой бе поръчал по пощата, излетя от кабинета и кацна на пръста му.

Осуалд спря рязко.

— Еха! Какво е това?

— Това е Джак, моят съдружник — каза Рой и погледна към птицата. — Всъщност той е собственикът на магазина, аз съм само управител.

— Боже! — възкликна Осуалд удивено. — Кардинал е, нали?

Рой протегна ръка настрана, за да не чуе Джак, и довери на Осуалд:

— Да, официално се води кардинал, но ние не му казваме; твърдим, че е обикновена червена птица. И без това е достатъчно наперен. — След това се обърна към птицата. — Джак, кажи на човека къде живееш.

Птицата източи врат и Осуалд можеше да се закълне, че изчурулика със същия южняшки акцент като на Рой. Звучеше досущ сякаш казва Лост Ривър!

Докато Рой обслужваше клиенти, Осуалд се разхождаше из магазина и разглеждаше препарираните риби и животни, окачени по стените. Бяха почти като живи. Лисицата изглеждаше толкова

истинска, че той подскочи, щом я зърна на тезгяха. По-късно каза на Рой:

— Имате много интересни неща тук. За миг си помислих, че проклетата лисица е жива. А рибите по стените са великолепни.

Рой вдигна очи към тях.

— Да, така е. Чичо ми ги закачи. Повечето от тях спечели на покер.

— Местен таксидермист ли ги е препарирал?

— Да, Джулиан Лапон, стар креол, който живее от другата страна на реката.

— Креол? Какво е това? Вид индианец?

Рой поклати глава.

— Кой ги знае какви точно са креолите. Твърдят, че имат френска, испанска, индианска кръв, каквото ви хрумне. — Той посочи към препарираните животни. — А в случая на Лапон съм сигурен, че има и поне малко кръв от невестулка. — Рой смени темата. — Всички тези риби са уловени от нашия пощальон Клод Ъндъруд. Онази пъстърва е рекордьор. Ходите ли на риболов? Ако искате да ловите риба, непременно трябва да говорите с него.

— Не, не съм по риболова, а и по лова, за съжаление. — Осуалд не би могъл да различи пъстърва от барбун.

Осуалд бе обикалял из магазина около час, гледайки как шантавата птица припка по колелото, когато телефонът иззвъня. Рой вдигна, после остави слушалката и се провикна:

— Господин Кембъл, обажда се Бети. Помоли да ви предам, че обядът е готов.

Осуалд погледна часовника си. Беше точно дванайсет часът.

— Значи трябва да тръгвам.

— Да, не бива да я ядосвате. А, между другото, видяхте ли вече майката?

— О, да — отвърна Осуалд и направи гримаса.

— Разправят, че е безобидна, но ако бях на ваше място, щях да заключвам вратата си нощем.

— Нима? Наистина ли мислите, че е опасна?

— Ами... — Рой погледна към тавана. — Не искам да разпространявам слухове, но не знаем какво точно се случи с бащата, нали? — По изражението на Осуалд Рой заключи, че много ще се забавлява да го будалка. Би повярвал на всичко, което му каже.

По обратния път към къщата Осуалд осъзна, че улисан в приказки и номерата на Джак, бе забравил да провери дали в магазина се продава бира.

Е, и утре е ден.

Когато се прибра, попита Бети за жената с бретона, която му помаха от стълбите на пощата и на отиване, и на връщане.

— О, това е Доти Нивънс, работи в пощата. Намерихме я с обява, която пуснахме в „Ню Йорк Таймс“. Страхувахме се, че като дойде и види колко малко е селцето, ще си тръгне веднага, но за наша радост тя остана. Организира страхотни забави и прави невероятни коктейли; освен това е истинска фурия в танците.

Осуалд се зачуди дали пощальонката не е съвсем наред с главата, за да напусне Ню Йорк заради това забутано селце.

Към дванайсет и половина, докато Осуалд обядваше, Милдред, която прекара цяла сутрин в Мобил, за да купи украса за Коледното дърво с пари от фонда на Клуба на точките, се обади на Франсис в мига, в който се прибра у дома, и попита:

— Е?

Франсис се опита да прояви тактичност:

— Ами... той е симпатичен дребен мъж със симпатични дребни зъби и разбира се, необичайният акцент и...

— И какво?

Франсис не се сдържа и се разсмя.

— Прилича на джудже.

— Мили боже.

— Но симпатично джудже — добави бързо тя. Милдред вечно правеше прибързани заключения и Франсис не искаше сестра ѝ да си състави мнение за Осуалд още преди да го е видяла. Понякога беше толкова своенравна.

По принцип Осуалд рядко ядеше първо, второ и трето три пъти на ден, но през първия си ден в Лост Ривър след обилната закуска обядва печено пиле, купа маслен боб, картофено пюре, три филии царевичен хляб с мед и истинско масло (не маргарина, който обикновено си купуваше) и две парчета домашно приготвен сладкиш. Не беше ял истинска готвена храна, откакто се разведе с Хелън. След развода ходеше по закусвални или претопляше готови ястия на котлона в стаята си. На вечеря омете всичко в чинията си заедно с две порции бананов пудинг, от което Бети остана много доволна. Тя обичаше мъже с добър апетит.

Осуалд все още се чувстваше уморен и отпаднал от пътуването и отиде да си легне веднага след вечеря. Когато се качи на втория етаж, беззъбата майка подаде глава от стаята си и се провикна:

— Войниците нахранени ли са?

Осуалд не знаеше как да реагира, затова отвърна:

— Да, така мисля.

— Добре — рече тя и затръшна вратата.

Мили боже, помисли си Осуалд. Макар да подозираше, че по-рано днес Рой се беше пошегувал, за всеки случай заключи вратата си.

На следващата сутрин отново го събуди чуруликането на птиците, но се чувстваше отпочинал и гладен. Докато закусваше обилно, попита Бети защо с майка ѝ са се преместили чак от Милуоки в Лост Ривър, Алабама.

Бети сложи още няколко парчета бекон в тигана.

— Приятелката ми Елизабет Шивърс, която по онова време работеше в Червения кръст, беше командирована тук след голям ураган и направо се влюби в този район. Когато ѝ дойдох на гости, и на мен много ми хареса. — Тя обърна замислено беконата. — Знаете ли кое е най-интересното, господин Кембъл? Дойдеш ли веднъж тук, не ти се иска да си тръгваш.

— Нима? Откога живеете тук?

— От около четиринайсет години. Преместихме се веднага след като татко почина.

При споменаването на бащата Осуалд попита, както се надяваше, небрежно:

— Разбирам. От какво почина баща ви?

— Искате ли още яйца? — попита Бети.

— Да.

Тя извади две яйца от хладилника, счупи ги в тигана и отговори:

— Да ви кажа, не знаем от какво точно умря татко. Той беше с двайсет и две години по-възрастен от майка, което значи, че е бил на сто и три по онова време. Предполагам, че е умрял просто от старост, но с рода Кичън никога не се знае. Знам само, че всички бяхме шокирани, когато се случи.

Осуалд се успокои малко. Очевидно човекът не си беше отишъл от този свят от насилствена смърт, както Рой бе намекнал, но защо пък са се шокирали, след като е бил на 103 години?

На другия ден, когато слезе в кухнята, Бети Кичън го погледна и каза:

— Имате тежка кашлица, господин Кембъл. Сигурен ли сте, че сте добре?

Осуалд побърза да омаловажи здравословния си проблем.

— Да, да... Май съм настинал, докато пътувах насам, но се чувствам добре. — Осъзна, че ще трябва да кашля по-тихо, за да не го чува тя занапред.

След закуска реши отново да излезе да се разходи и попита Бети как да стигне до реката.

— Просто излезте през задната врата.

Осуалд излезе през кухненската врата зад къщата и се озова в дълъг двор с най-високите борове и кедри, които беше виждал. Някои бяха високи поне колкото шестетажна сграда. Докато вървеше към реката, свежият утринен въздух му напомни за пазарите в Чикаго, където всяка година продаваха коледни елхи.

Тръгна по тясна лъкатушеца между храсти пътека, посипана с борови иглички и шишарки, големи колкото ананаси, която го отведе до дървен док на реката. Гледката беше удивителна. Дъното на реката беше песъчливо, а водата бе прозрачна като джин — Осуалд знаеше много добре колко прозрачен е джинът. Качи се на дока, погледна

надолу и видя малки сребристи рибки и няколко по-големи екземпляра. За разлика от езерото Мичиган, тук водната повърхност беше гладка като стъкло.

Огромни пеликани прелетяха с пляскане на не повече от пет сантиметра над водата само на метър от него. Каква гледка! Виждаше снимки на пеликани в списанията и мислеше, че са сиви на цвят. Изненада се, че на живо всъщност са в различни цветове — розово, синьо и оранжево, с жълти очи и пухкави бели пера по главата. След няколко минути пеликаните литнаха, след което се спуснаха обратно със силен плясък, кацнаха на повърхността и потопиха клюнове във водата. Осуалд се разсмя. Ако носеха очила, щяха досущ да приличат на хора. Единствените други птици, които беше виждал толкова отблизо, бяха гълъбите, кацащи на перваза на прозореца в пансиона.

Реката не беше много широка и дървените докове и къщите на другия бряг се виждаха ясно. На всеки док имаше пощенска кутия, включително на този, на който стоеше в момента. Осуалд погледна надолу и видя, че е номер 48, както Франсис беше казала. До момента всичко, което беше чул и прочел за Лост Ривър в старата брошура, се бе оказало вярно. Значи старият Хорас П. Дънлап не лъжеше. Кой да предположи, че Осуалд действително ще се настани в една от уютните къщички, които Хорас беше описал. От онзи ден само преди месец, когато отиваше към клиниката, до днес животът му се бе преобърнал на 180 градуса. Всичко беше различно. Дори сезоните. Преди трийсет дни и в най-смелите си мечти не би могъл да си представи, че ще се озове в това чудато селце сред чудатите му жители. Имаше чувството, че са го изстреляли с топ и е кацнал на друга планета.

На следващия ден не го свърташе на едно място, затова след закуска попита Бети по кое време пристига пощата. Тя отвърна, че докарват писмата между десет и единайсет и Осуалд отиде на дока да чака. Към единайсет без петнайсет малка моторна лодка се показа иззад завоя на реката. Мъжът в нея минаваше покрай пощенските кутии, отваряше капците и ловко хвърляше в тях пощата, докато лодката се носеше плавно напред. Мъжът беше набит, носеше яке и шапка и изглеждаше към шейсет и пет — седемдесетгодишен. Щом видя Осуалд, той изключи мотора и спря на дока.

— Здравейте. Вие трябва да сте господин Кембъл. Аз съм Клод Ъндъруд. Как сте?

— Добре, благодаря. Приятно ми е да се запознаем.

Клод му подаде няколко писма, завързани с ластик.

— Кога пристигнахте?

— Преди няколко дни.

— Сигурен съм, че дамите много се радват.

— Така изглежда — отвърна Осуалд. — Господин Ъндъруд, бих искал да науча повече за реката. Колко е голяма например?

— Дълга е осем-десет километра. Това тук е тясната част. Нататък се разширява.

— Как се стига дотам?

— Искате ли някой път да се повозите с мен? С радост ще ви покажа реката.

— Наистина ли? Много бих искал. Кога?

— Още утре например. Чакайте ме пред пощата към девет и половина и си вземете яке. Там става студено.

На път за къщи Осуалд си помисли колко е смешно, че господин Ъндъруд се тревожи да не му стане студено тук на юг. Според календара може и да беше декември, но времето беше като през пролетта в Чикаго, в началото на бейзболния сезон.

На другия ден, когато Осуалд изкачи стълбите до верандата на пощата, от другата част на сградата излезе красива жена със зелен костюм. В мига, в който тя видя Осуалд, за малко да се разсмее на глас. Франсис го беше описала забележително точно. Тя отиде при него и каза:

— Знам кой сте. Аз съм Милдред, сестрата на Франсис, тъй че се подгответе. Тя вече планира официална вечеря и е най-добре просто да се примирите и да дойдете. — Милдред се киска по целия път надолу по стълбите.

На Осуалд му се стори, че е привлекателна, наперена жена, много различна от сестра си. Имаше красиво лице като Франсис, но коса с подобен цвят Осуалд не беше виждал през живота си.

Той влезе в пощата и се запозна с Доти Нивънс, жената, която му помаха през първия ден в селото. Тя му стисна ръка, направи чудат

реверанс и каза с дълбок глас:

— Добре дошъл, странниче, в нашето китно селце.

Държеше се много дружелюбно. Осуалд отбеляза наум, че ако нямаше толкова голямо разстояние между предните си зъби и толкова права коса, щеше да прилича досущ на някоя от сестрите на Хелън.

Той отиде в задната стаичка, където Клод разпределяше новопристигналите писма на купчинки. След като приключи, ги постави върху масичка на колелца. Двамата се качиха в пикапа му и стигнаха по черен път до стар дървен навес.

— Тук държа лодката — каза Клод. — Преди я оставях зад магазина, но онези хулигани, които неотдавна се преместиха тук, я надупчиха със сачми и се наложи да я преместя тук.

Качиха се в лодката и Осуалд се огледа за спасителна жилетка, но не видя. Попита Клод къде стоят жилетките и той го изгледа така, сякаш се беше пошегувал.

— Спасителна жилетка ли?

— Да. Трябва да призная, че не умея да плувам.

Клод му каза да не се притеснява.

— Не ти трябва спасителна жилетка. Ако паднеш в реката, алигаторите ще те изядат, преди да се удавиш. — С тези думи той запали мотора и поеха по реката. Осуалд се надяваше, че Клод се шегува, но се въздържаше да топи ръце във водата, в случай че все пак е бил сериозен. След като взеха завоя и минаха под моста, реката се ширна пред тях в цялата си прелест. По средата беше изключително широка с редове къщи на двата бряга. Докато се носеха на север и оставяха пощата по доковете, Клод умело направляваше лодката из плитчините, където на места водата беше дълбока не повече от петнайсет-двайсет сантиметра, отваряше в движение пощенски кутии с всякакви размери, високи и ниски, и мятеше вътре писмата, без да пропусне нито веднъж.

Осуалд беше много впечатлен.

— Случвало ли се е да не уцелиш?

— До момента не — отвърна Клод и метна поредната купчина писма в поредната кутия. — Но несъмнено един ден и това ще стане.

На някои от доковете стояха хора и ги поздравяваха, на други с лай дотичваха кучета и Клод бръкваше в джоба си и им подхвърляше кучешки бисквитки.

— Хапали ли са те някога?

— Още не са.

След около час обърнаха лодката и се отправиха по обратния път. Осуалд забеляза, че Клод не разнася пощата от другата страна на реката. Когато го попита защо, той отвърна:

— Не, вече не ходя на другия бряг. Преди разнасях пощата и там, но сега креолите си имат свой пощальон.

Осуалд погледна към брега и попита:

— Там ли живее Джулиан Лапон?

— Откъде знаеш за Джулиан Лапон? — попита Клод.

— Рой ми каза, че той е препарирал животните, окачени по стените в магазина.

— Хм. — Клод запали лула. — Учудвам се, че го е споменал. — Не обясни обаче защо е учуден.

— Безспорно е добър таксидермист, но останах с впечатлението, че Рой няма много високо мнение за него като човек.

— Така е — отвърна Клод и не каза нищо повече по въпроса.

След два часа и половина плаване по реката се върнаха при навеса. Осуалд беше уморен, а когато слезе от лодката, краката му се разтрепериха. Имаше нужда да подремне. Чистият въздух му дойде в повече за един ден. Попита Клод какво обикновено прави след работа.

Очите на Клод блеснаха.

— Ходя за риба.

ВЕЧЕРЯ В ОСЕМ

Осуалд не успяваше да се скрие от Франсис, тъй като тя живееше в съседната къща, и накрая се съгласи да отиде на вечеря у тях следващата седмица. Не искаше да я засегне; все пак тя беше причината да дойде в Лост Ривър.

Франсис живееше в спретната синя къщичка, чийто интериор също беше много приятен с кухня изцяло в розово — розова печка, розов хладилник, розова мивка — розови и бели плочки на пода. Тя му показва колекцията си от купички за сос и Милдред, чиято коса за изумление на Франсис в момента имаше цвят на тъмна бира, отбеляза:

— Не проумявам защо нормален човек би колекционирал купички за сос.

Макар Осуалд да не бе имал желание да ходи на вечерята, храната беше много вкусна, особено макароните със сирене, а след като се нахраниха, играха карти.

Но за голямо разочарование на сестра си, Милдред не направи нищо, за да създаде романтично настроение. Цяла вечер мърмори и се оплаква за какво ли не, включително колко ненавижда птицата в магазина на Рой, а между оплакванията от Джак успя да каже няколко неприлични вица, на които Осуалд се разсмя. Франсис се усмихваше, но вътрешно се ужасяваше и искаше да удуши сестра си. Как щеше да си намери мъж с подобно поведение? По нейно мнение вечерята беше пълен провал.

На другия ден, типично в свой стил, Милдред отново беше в магазина и се възмущаваше от Джак, който летеше около главата ѝ.

— Чувал ли си историята за двацет и четирите черни коса, опечени на пай? — попита го тя. — Да знаеш, господинчо, аз ще опека пай с една червена птица, ако не спреш да ми досаждаш!

Рой се разсмя.

— Внимавай, момчето ми, да не те схруска за вечеря някой ден.

Въпреки мрънкането ѝ Рой харесваше Милдред. Харесваше му как боядисва косата си във всевъзможни цветове. А и както Осуалд сам

се бе уверил снощи, умееше да разказва вицове.

Само след няколко седмици в селото Осуалд вече си беше изградил навици. Всяка сутрин след закуска отиваше в магазина, стоеше там известно време, после ходеше на дока и пушеше цигара, докато чакаше Клод Ъндъруд да пристигне с пощата. Не смееше да пуши в къщата на Бети. Докато чакаше, понякога час-два, наблюдаваше всевъзможни неща, които не беше виждал преди. Различни видове големи птици, гмурци, чапли и патици плуваха нагоре-надолу по реката. Някои плуваха по двойки, но повечето се движеха на ята и излитаха и кацаха заедно.

Един ден, докато чакаше, Осуалд забеляза в реката да плува самотна черна патица и се зачуди защо не е с партньор или с цялото ято. Знаеше ли изобщо този паток, че трябва да се движи с останалите? Колкото повече го наблюдаваше, толкова по-тъжно му ставаше. През целия си живот сам на света, докато другите плуват покрай него на щастливи ята.

Напоследък Осуалд и бездруго се чувстваше тъжен. Коледа приближаваше и Бети вече слушаше празнични песни по радиото. Те вероятно повдигаха духа на някои хора, но всички онези текстове от рода на „Ще се прибера за Коледа“ и „У дома за празниците“ ужасно го потискаха. За него Коледа открай време беше онази част от годината, когато всичко е организирано така, че да ти къса сърцето. Като малък за подарък получаваше единствено евтини играчки, раздавани от хора, които се сещат да вършат добри дела веднъж годишно, играчки, които до следващия ден бяха вече или счупени, или откраднати. Дори като възрастен, когато ходеше за Коледа при роднините на Хелън, се чувстваше самотен. Всяка година едно и също: братята и сестрите й гледаха филмчета, заснети с домашната кинокамера, и си припомняха прекрасните коледни празници от детството. Не, по Коледа все едно някой насочваше мощен прожектор към тъмната пустота в душата на Осуалд и единственият начин, по който успяваше да преживее празниците, беше да се напие. Махмурлукът не беше нищо в сравнение с усещането да се чувстваш ужасно самотен, заобиколен от много хора. Тази година щеше да

прекара вероятно последната си Коледа на реката с патиците. Но тяхната компания май беше за предпочитане.

Следващия път, когато отиде в магазина, Осуалд впери поглед в касите с бира, натрупани в ъгъла. Понечи да тръгне към тях, но когато Бети Кичън влезе, реши да се придържа към първоначалния си план и попита Рой дали има някоя книга за птиците в околността.

— Ела в кабинета, мисля, че имам нещо, което ще ти свърши работа.

Кабинетът беше разхвърлян, пълен с пръснати навсякъде купчини документи, бакалски тефтери и играчки на Джак, но Рой претършува един куп на пода и подаде на Осуалд стара оръфана книга, озаглавена „Птиците в Алабама: Ръководство за любителя орнитолог“.

— Може ли да я взема за известно време? — попита Осуалд.

— Подарявам ти я. На мен не ми трябва.

Осуалд занесе книгата в стаята си. Докато прелистваше страниците, намери между тях стара картичка от 1932 г., която описваше Лост Ривър като

Вълшебно местенце, закътано зад вековна гора на бреговете на живописна река. Тънещо в цветя и зеленина и огласяно от пойни птици, селцето е като излязло изпод четката на художник.

И това е самата истина, помисли си Осуалд. Идеално място за художници и любители орнитолози. И тогава осъзна, че той, Осуалд Д. Кембъл, в момента чете книга за птици. Изучаването на птици не беше сред нещата, които си беше поставял за цел в живота. Всъщност дори нямаше списък с цели в живота, а сега вече беше късно за това. Е, човек се учи, докато е жив, каза си. По-добре късно, отколкото никога. И тогава се запита защо, по дяволите, му хрумна подобно клише.

От този ден нататък, щом изпиеше сутрешното си кафе с Рой в магазина, Осуалд взимаше книгата и отиваше на реката, където сравняваше птиците, които виждаше, с картинките. До момента беше идентифицирал една голяма синя чапла, която го размиваше с

походката си. Вдигаше крака, все едно газеше в меласа. Виждаше беше жерави, бяла чапла, диви патици, каролинки и едно препасково земеродно рибарче, а на 19 декември за пръв път видя и качулат кълвач. Надяваше се скоро да зърне и орел рибар.

Сутринта на 22 декември, докато отиваше към магазина, за да пие кафе с Рой, Осуалд видя, че огромният кедър пред общинския център е украсен със стотици играчки и сребристи и златисти гирлянди. Когато влезе в магазина, попита Рой кой е украсил дървото. Рой поклати глава.

— Не знам. Всяка Коледа осъмваме с украсено дърво и никой не знае кой го е направил, но аз имам подозрения. Мисля, че са онези шантави жени.

— Кой?

— Франсис, Милдред и Доти; вероятно Бети Кичън също участва. Не мога да го докажа, но ще ти кажа едно: ако ги видиш всичките облечени с дрехи на точки в един и същ ден, внимавай.

В този миг вратата се отвори и Франсис Клевърдън влезе в магазина с лъчезарно изражение.

— Добро утро, господин Кембъл — поздрави тя с усмивка. — Как сте?

— Добре — отвърна той.

— Надявам се, че ще дойдете на традиционната вечеря за Бъдни вечер в общинския център. Рой, ти също ще дойдеш, нали? Ще има много вкусоти.

— Ще дойда — отвърна Рой. — Франсис, видя ли дървото? — Той намигна на Осуалд, когато Франсис се обърна и погледна към улицата.

— Мили боже! — възкликна тя с престорена изненада. — Кога са го украсили?

— През нощта.

Франсис се обърна към Осуалд:

— Миналата година се случи същото, само че на двацет и трети. Искате ми да знаех кой слага украсата.

— Аз също — каза Рой. — Тъкмо обяснявах на господин Кембъл, че е голяма мистерия.

Франсис пое към къщи много доволна. Клубът на точките отново беше поднесъл изненада! Франсис и Бети Кичън основаха клуба преди дванайсет години заедно със Сибил Ъндъруд, а по-късно към тях се присъединиха Доти Нивънс и Милдред. Кръстиха се на една Марди Гра група от Мобил, защото искаха хем да се забавляват, хем да вършат добри дела. И благодарение на невероятните умения на Доти Нивънс в приготвянето на коктейли, които пиеха от чаши за мартини на точки на всяка сбирка на клуба, наистина се забавляваха. Когато приятелката им Елизабет Шивърс от Лилиан научи, тя основа друго тайно общество — Мистичният орден на Кралските швейцарски точки. Те също вършеха добри дела, но Франсис беше убедена, че никога няма да надминат Коледното дърво.

КОЛЕДНАТА ВЕЧЕРЯ

Осуалд открай време беше притеснителен и не обичаше празненствата. Макар никак да не му се ходеше, на Бъдни вечер нямаше друг избор, освен да облече единствения си син костюм, да сложи синята си вратовръзка и да отиде с Бети и майка ѝ на празничната вечеря и церемонията по запалването на Коледното дърво в общинския център. Дадоха му ясно да разбере, че всички очакват да го видят там. И така, в пет и половина той, Бети Кичън и майка ѝ мис Алма, която носеше в косата си три огромни червени камелии, поеха към общинския център. Навън все още беше 20° и Осуалд не можеше да повярва, че е двацет и четвърти декември. Когато пристигнаха, залата вече беше пълна с хора и в мига, в който зърнаха Осуалд, всички се струпаха около него да му стиснат ръка и да го приветстват в селото. След като около трийсет минути го дърпаха напред-назад като дървена играчка, той се зарадва да види Рой Гримит да влиза, очевидно чувстващ се толкова неудобно със синия си костюм и вратовръзка, колкото и самият Осуалд. Към шест и половина, след като казаха молитвата, стана време за вечерята и някой се провикна:

— Нека господин Кембъл е пръв.

Подадоха чиния на Осуалд и го побутнаха към дългата маса, отрупана с толкова много ястия, колкото не беше виждал закуп в живота си: пържено пиле, шунка, пуйка, печено говеждо, свински пържоли, пилешка яхния и всички възможни видове зеленчуци, пайове и сладкиши. В края на масата имаше две огромни кръгли купи с гъст, ароматен яйчен пунш. На едната пишеше „Алкохолен“, на другата „Безалкохолен“. Осуалд се поколеба за миг и сериозно се замисли дали да не посегне към алкохолния пунш, но в последния момент си сипа от безалкохолния. Не искаше да се напие и да се изложи, а така да изложи и Франсис. Все пак всички знаеха, че е тук по нейна покана. По дългите маси с бели покривки имаше украса от борови клонки и шишарки, боядисани със златиста и сребриста боя и поръсени с брукат. По дървените стени висяха червени хартиени камбанки,

окачени на зелени и червени гирлянди, а между тях имаше картини на Мадоната с Младенеца. Осуалд седна до майката на Бети, а Бети се настани от другата ѝ страна. По средата на вечерята старицата го смушка в ребрата и каза:

— Попитай ме колко е часът.

— Добре. Колко е часът?

— Часът за целувки удари! — каза тя, разсмя се пискливо и продължи да повтаря думите, докато Бети не стана, за да я прибере у дома. Изглежда мис Алма си беше сипала от алкохолния пуш.

Осуалд тъкмо беше окапал вратовръзката си със сметана от картофения пай, когато Доти Нивънс, председателят на асоциацията, обяви:

— Преди да започнем с програмата за вечерта, бих искала да поканя госта ни да стане и да ни разкаже нещо за себе си.

Всички започнаха да ръкопляскат и се обърнаха с усмивки към него в очакване на речта му.

Ушите на Осуалд пламнаха и станаха червени като камбанките по стените. Щом видя смуцението му, Франсис стана и каза:

— Не ставайте, господин Кембъл. Тази вечер господин Кембъл е мой гост и мога да ви кажа, че той пристигна от Чикаго, за да избяга от студа и да прекара зимата при нас, а може би и да поостане по-дълго, ако не го пропъдим с щуротиите си. — Всички се разсмяха. — Тъй че приветстваме ви с добре дошъл в нашето селце, господин Кембъл. — Всички започнаха да ръкопляскат и Осуалд се опита да кимне признателно.

Програмата за вечерта започна с Доти Нивънс, която прочете „Нощта преди Коледа“ — зловещ избор за жена, която фъфли. Последва изпълнение на „Елена Рудолф“ на трион, а след него и финалът — пристигането на Дядо Коледа, който влезе в залата с голям чувал, праметнат през рамо.

Дядо Коледа седна най-отпред и започна да раздава подаръци на децата, като извикваше всяко по име. Осуалд забеляза, че щом се върнат на масата и разопаковат пакетите, децата остават доволни. След като всички получиха подаръци, Дядо Коледа се изправи и каза:

— Е, това е всичко, момчета и момичета. — Но когато вдигна чувала, се престори, че е забравил един последен подарък. — О, я

чакайте. — Той прочете картичката, огледа се и попита: — Има ли тук момченце на име Осуалд Д. Кембъл?

Всички се разсмяха и посочиха към него.

— Ела тук, Осуалд — подкани го Дядо Коледа. Когато стигна до стареца, Осуалд видя, че под брадата се крие Клод Ъндъруд. — Послушен ли беше тази година?

Осуалд се засмя, отвърна, че е бил послушен, взе подаръка и се върна на мястото си.

Накрая запалиха светлините на дървото. Всички се струпаха навън, а Осуалд се озова в средата на множеството. Спомни си за снимката на онзи розов храст, под който според старата брошура можели да се поберат трийсет души. Хората в Алабама явно обичаха да се събират на групи. Бъч Манич стоеше на вратата. Когато децата, също събрани в група, започнаха да пеят песента за коледната елха, той включи лампичките и всички заръкопляскаха.

След края на празненството Осуалд тръгна към къщи с Франсис и Милдред. Сподели с тях, че освен храната най-много го впечатлил фактът, че всички деца бяха харесали подаръците си. Сестрите се усмихнаха и обясниха, че е така, защото всяка година Доти Нивънс, пощальонката, отваряла писмата им до Дядо Коледа и казвала на родителите какво са си пожелали. Докато вървяха по улицата, Осуалд забеляза, че от едната страна небето сияе червено в далечината. Франсис му каза, че това е заради огньовете, които креолите палят по брега на реката на Бъдни вечер, за да осветят нощта за „Гатко Коледа“ и да му помогнат да намери пътя до домовете на креолските деца.

— Преди ходехме да гледаме как пристига с лодка по реката, но вече не го правим — каза тя.

Макар да беше десет часът, вечерта беше още топла, луната се подаваше между клоните на дърветата и разходката покрай къщите с блещукащи коледни лампички по прозорците беше много приятна. Докато вървяха смълчани и слушаха чуруликането на нощните птици, Осуалд внезапно изпита непознато чувство, което не можеше да определи съвсем. За своя изненада се радваше, че е отишъл на вечерята; изобщо не беше толкова неприятно, колкото очакваше.

Когато се прибра, Бети, която беше в кухнята по нощница и с крем на лицето, каза:

— Не се тревожете, че ще събудите майка. Здравно се напи и заспа веднага, тъй че може би най-накрая и ние ще спим спокойно.

Когато се качи в стаята и отвори подаръка си, Осуалд видя, че е чисто нов екземпляр на *Птиците в Алабама* с твърди корици. Посвещението гласеше: *Весела Коледа от Асоциацията на жителите на Лост Ривър*. Точно такъв подарък искаше. А дори не беше написал писмо на Дядо Коледа.

Подаръкът всъщност беше от Клод и Рой. Няколко дни преди Коледа Клод беше казал на Рой, че му е жал за господин Кембъл.

— Защо?

— Ах, горкичкият, идва на дока да чака пощата, а получава единствено чек за пенсия. Откакто е тук, не е получавал лично писмо, дори обикновена коледна картичка.

Те обаче не знаеха, че Осуалд не очаква писма. Ходеше всеки ден на дока само защото нямаше какво друго да прави, освен да отиде до магазина и да се прибере в стаята си. Просто седеше, убиваше време, като наблюдаваше птиците, и чакаше да умре.

Не беше лесно да знае, че дните му са преброени. Най-трудно му беше да се събужда всяка сутрин с мисълта, че единственото, което може да очаква, е състоянието му да се влошава. От онова, което му беше казал лекарят, Осуалд предполагаше, че с течение на времето ще започне да се чувства все по-зле. Но на 31 декември се събуди и установи, че вече кашля по-малко отпреди. Започваше да се чувства много по-добре и може би за пръв път в живота си, поне за пръв път от петнайсетгодишен, прекара коледните празници трезвен. В миналото никога не успяваше да остане повече от една година в АА, защото не издържаше празниците, без да се напие, особено на Коледа. Изпитваше и друго непознато чувство за пръв път. Гордееше се със себе си и му се искаше да има с кого да го сподели. Не само че бе преживял Коледа, но също така беше качил два-три килограма и когато се огледа в огледалото, видя, че бузите му са поруменели. Лост Ривър определено му се отразяваше добре. Да му се не види, помисли си той. Ако не знаеше какво точно е здравословното му състояние, можеше да се закълне, че действително се чувства по-добре.

На Нова година Франсис, Бети и всички съседни от улицата го канеха да влезе и да хапне купичка папуда. Твърдяха, че на Нова година се яде папуда за късмет и до вечерта се беше натъпкал до пръсване. Може би бяха прави. Можеше пък да извади късмет и да поживее малко по-дълго, отколкото очакваше.

След няколко дни, когато Осуалд слезе за закуска, Бети заяви:

— Господин Кембъл, вие сте известен. Писали са за вас във вестника. — Тя му подаде брой на местния вестник, който излизаше веднъж месечно.

КРАЙ РЕКАТА

БЮЛЕТИН НА АСОЦИАЦИЯТА

НА ЖИТЕЛИТЕ НА ЛОСТ РИВЪР

Какви прекрасни и вълнуващи коледни празници прекарахме тук, край реката! Всички са съгласни, че Коледното дърво тази година беше по-красиво от всякога. Браво на незнайните джуджета, които отново дойдоха от Северния полюс, за да ни изненадат! Де да знаехме кои са, тогава бихме могли да им благодарим лично.

Вечерята на Бъдни вечер беше невероятно вкусна. Селото ни е благословено с изобилие от добри готвачи и искаме сърдечно да благодарим на дамите и господата, които създадоха истински коледен уют в залата. Специални благодарности изказваме на Сибил Ъндъруд, която осигури украсата за масите; удивени сме какво може да сътвори от обикновени шишарки и борови клонки. Благодарим и на съпруга ѝ Клод за пържената риба. Облизахме си пръстите! Толкова много хора никога не се бяха събирали и се радваме, че видяхме майката на Бети Кичън, мис Алма, отново сред нас. Както винаги, най-хубавият момент за вечерта беше пристигането на Дядо Коледа. Всички момченца и момиченца много харесаха подаръците си,

включително най-новият ни съсед господин Осуалд Д. Кембъл. Добре дошли в селото!

Празненството по традиция приключи с церемонията по запалването на Коледното дърво и чух някой от възхитената тълпа да казва, че елхата пред Рокфелер Сентър в Ню Йорк не може да стъпи и на малкия пръст на нашата. Напълно съм съгласна.

И така приключиха коледните празници и всички сме малко уморени от празненствата, но вече очакваме с нетърпение следващата Коледа. Междувременно, независимо дали сте женени или необвързани, не забравяйте да си доведете дама или кавалер на ежегодната вечеря за Деня на свети Валентин на 14 февруари. Домакини отново ще сме Франсис Клевърдън и аз и обещаваме, че ще ви потопим в романтична атмосфера!

Доти Нивънс

След като Осуалд прочете статията, Бети каза:

— Господин Кембъл, знаете ли, че Доти има афинитет към писането? Преди години била начинаеща писателка в Манхатън.

— Нима? — попита Осуалд, макар да не бе изненадан. Доти имаше артистичен вид, тъй като обикновено носеше дълъг черен шал и черна кадифена барета.

— О, да. Доколкото знам, живеела в Гринич Вилидж и била истински бохем. Сподели, че мислела как ще стане следващата Една Фърбър или Пърл Бък, но не й провървяло и се наложило да се хване на работа.

— Жалко — каза Осуалд.

— Да, но тя не съжالياва. Когато дойде да работи тук, в пощата, каза, че открай време мечтаела да е човек на словото, но нямала точно това предвид.

Осуалд разбираше как се чувства Доти. Беше мечтал един ден да стане архитект, но цял живот си остана чертожник. И той не беше успял да осъществи амбициите си. Може би с нея имаха много повече общи неща, отколкото предполагаше, което щеше да зарадва Франсис. Макар Осуалд да не знаеше, в тайния план на Франсис да му намери

жена Доти Нивънс беше втора в списъка за ръката му, ако с Милдред не се получи. А шансовете за това бяха нищожни, поне по думите, които успя да изкопчи от Милдред. След гостуването му у тях Франсис се опита да разбере какво е мнението на Милдред за него. Когато той си тръгна, тя попита сестра си:

— Е, какво ще кажеш?

Милдред я изгледа така, сякаш не разбираше за какво говори.

— За кое?

Тя знаеше много добре какво има предвид Франсис и се правеше на ударена само за да я дразни. Опазил бог Милдред да каже какво мисли наистина!

Неделните сутрини в Лост Ривър бяха тихи. Почти всички, включително Бети Кичън, отиваха в малкото градче Лилиан на църква. Франсис и Милдред бяха поканили Осуалд да ходи с тях, но той не беше от хората, които ходят на църква. От местните не ходеше на църква Клод Ъндъруд, който по това време отиваше за риба. Когато някой го питаше защо, той отвърщаше, че посещава Църквата на Петнистата пъстърва и предпочита да е на реката, отколкото с костюм и вратовръзка в задушна сграда.

Една неделя в началото на януари Клод мина покрай дока, забеляза, че Осуалд седи на стол с книгата в ръка, и спря при него.

— Виждам, че момичетата още не са успели да те замъкнат в Лилиан — каза той с усмивка.

— Не, опитаха се, но аз им избягах.

— Какво правиш?

— А, нищо, просто гледам.

— Тогава защо не дойдеш с мен за риба?

— Не знам как да ловя. Мога ли просто да ти правя компания?

— Разбира се. Качвай се.

Денят беше ясен и слънчев и слънцето блещукаше по водата, докато Клод насочи лодката към широката част на реката. Покрай тях прелитаха ята пеликани, толкова близо, че почти можеха да ги докоснат, ако протегнат ръка. Спряха по средата на спокойната и тиха река; единственият звук, който се чуваше, беше тихото свистене на въдицата на Клод и едва доловимото цопване на стръвта във водата.

Осуалд се удиви на лекотата и изяществото, с които Клод хвърляше въдицата и я дърпаше обратно.

Докато седяха сред тишината, Осуалд чу в далечината биенето на църковна камбана. Той попита Клод откъде идва звукът.

— Това е креолската църква на другия бряг. Чува се, когато вятърът духа насам. — Клод се засмя. — Понякога в събота вечер се чува музиката, която пускат за веселбите си. Те обичат да се забавляват, това им признавам.

— Креолите идват ли от тази страна на реката?

Клод въздъхна.

— Преди идваха.

— Какви хора са?

— Повечето са много добри, биха ти дали ризата от гърба си. Преди имах много приятели креоли, но след онази работа с Рой и Джулиан не общуваме с тях. След случилото се всички бяхме принудени да вземем страна. Тъй като почти всички креоли имат роднински връзки помежду си, те трябваше да застанат на страната на Джулиан, независимо дали са съгласни с него, а всички ние от селото трябваше да вземем страната на Рой. Стана нещо като родова вражда. Ние вече не ходим при тях и те не идват при нас.

Осуалд попита заинтригуван:

— Какво се е случило?

— Жените не ти ли разказаха?

— Не.

Клод отново хвърли въдицата във водата.

— Преди около седемнайсет или осемнайсет години стана голяма трагедия, като на Ромео и Жулиета, и е истинско чудо, че никой не загина. Обстановката остана напрегната дълго и от двата бряга на реката продължаваха да се отправят заплахи. Рой се кълнеше, че ще убие Джулиан, а Джулиан се кълнеше, че ще убие Рой. И до ден-днешен са врагове. Мисля, че ако някой от двамата мине на другия бряг на реката, нещата няма да свършат добре.

А Рой изглеждаше толкова спокоен и разумен човек.

— Наистина ли мислиш, че Рой би го убил?

— Няма никакво съмнение. Джулиан би постъпил по същия начин, което е много жалко. Той на практика отгледа Рой и много го обичаше, докато не стана онази работа с дъщеря му. Не знам

подробности, но жените са наясно с всичко. Сигурен съм, че и двете страни имат вина, но според мен най-много проблеми предизвика гордостта на Джулиан.

— Наистина ли?

— О, да, през XVIII в. фамилията Лапон притежавала целия окръг Болдуин чак до Мобил. Прадядото на Джулиан получил земята от краля на Испания, но с годините малко по малко родът продал по-голямата част от нея, част им отнели с измама, изгубили големи парцели на покер и накрая им останала само земята на другия бряг.

Изад завоя на реката се появи малка лодка и двама мъже помахаха на Клод.

— Кълве ли?

Клод им помахаша в отговор.

— Не особено. — След като мъжете отминаха, той продължи да разказва: — Преди около шейсет години някои от фермерите, които се заселили в окръг Болдуин и купили земя тук, сметнали креолите за прекалено тъмнокожи за своя вкус, а и не харесвали факта, че били католици и пиели доста. Това не се нравело на фермерите и те започнали да говорят, че не бива да пращат децата си в едни и същи училища с техните. Започнали да подготвят някакво гласуване, но бащата на Джулиан разбрал. Той отписал креолските деца от общинското училище и креолите си направили свое. По онова време Джулиан беше още дете и се кълнеше, че когато порасне, ще си върне цялата земя, дадена на рода му от испанския крал, и ще прогони фермерите. Или някаква подобна лудост. Искаше дъщеря му Мари да се омъжи за сина на Волтер, за да върне част от земята на Лапон отново в семейството, но Мари искаше да се омъжи за Рой. Както вече казах, не знам подробностите, но в крайна сметка момичето се омъжи за младия Волтер, а Рой постъпи във флота.

Осуалд не беше забелязал, че докато разказва, Клод е хванал нещо, но точно в този момент Клод извади от водата страшна на вид риба с дълга, тънка муцуна и остри зъби.

— Какво е това? — попита разтревожено Осуалд и се дръпна настрани.

— Гар. Интересна риба, но не става за ядене — отвърна Клод, докато откачаше рибата от кукичката. Той я хвърли обратно във водата и каза: — Извинявай, приятелче.

На следващата седмица, когато отново отиде на вечеря с Франсис и Милдред, Осуалд попита Франсис за враждата между Рой и Джулиан Лапон.

Тя го погледна.

— О, господин Кембъл, не ви трябва да знаете. Ужасна история. Не мога да ви опиша колко страшно беше. — С тези думи се настани на дивана и му разказа цялата история. — Когато скандалът избухна, бедничкият ми съпруг Ралф трябваше да стане посред нощ и да спре Рой, преди да е прекосил реката и да е убил Джулиан. Доколкото разбрах, роднините на Джулиан също трябвало да го удържат да не дойде тук да убие Рой. Джулиан обвини Рой, че е съсипал репутацията на дъщеря му или някаква друга подобна глупост, и заяви, че ако го види, ще го застреля. Ралф каза, че горкият Рой бил ужасно разярен, толкова силно обичаше Мари Лапон. И кой да го вини, тя беше голяма красавица. Но пък въпреки проклетия си нрав Джулиан също беше хубав мъж, това му признавам. Не си ли съгласна, Милдред?

Милдред, чиято коса тази вечер беше черна с един бял кичур по средата, отвърна:

— Не знам. Никога не съм го виждала.

— О, вярно. Ти още не беше пристигнала, но той беше красив като кинозвезда със синьо-зелените си очи; жените бяха луди по него. Рой и Мари на практика израснаха заедно и бяха влюбени още от деца. Тъй че когато навърши осемнайсет години, Рой каза на Джулиан, че с Мари искат да се оженят, а Джулиан се ядосал и заявил, че Рой ще се ожени за Мари само през трупа му. Майката на Мари, която обичаше Рой като син, умоляваше Джулиан да им позволи, както и чичото на Рой, който беше добър приятел на Джулиан. Джулиан обаче беше непреклонен. Разправяше, че не бил съгласен, защото Рой не е католик, но истината беше, че искаше да си върне земята на Волтер, а единственият начин да го направи, бе да омъжи Мари за сина им. След като нищо друго не помогна, Рой успял някак си да изпрати бележка на Мари и една нощ отишъл с лодка до другия бряг, за да я вземе, да избягат и да се оженят тайно. Джулиан обаче ги хванал на дока, издърпал Мари от лодката и стрелял по Рой. Страшна работа. Разправят, че писъците и молбите на горката Мари се чували чак от

тази страна. На другия ден Джулиан я заведе в някакъв манастир, където Рой да не може да я намери.

— Защо просто не си е тръгнала? — попита Милдред. — Аз така бих постъпила.

— Мисля, че не е било толкова лесно, Милдред. Мисля, че тя се е страхувала баща ѝ да не убие Рой, или пък като добра католичка се е чувствала задължена да му се подчини. Както и да е, след около година Мари успя да изпрати на Рой писмо, в което му съобщаваше, че е решила да се омъжи за сина на Волтер. И знаеш ли кое е най-тъжното?

Милдред, която вече беше изпила две мартинита, каза:

— Че вечерята изстива?

Франсис не ѝ обърна внимание и продължи:

— Най-тъжното беше, че синът на Волтер в крайна сметка изгуби цялата земя на семейството си на комар и се наложи двамата с Мари да се преместят в Луизиана. Тъй че Джулиан разби сърцата и съсипа живота на двама души напразно. Голяма трагедия, затова не обичаме да говорим за нея. Особено пред Рой. Той още е влюбен в Мари.

Милдред се обърна към Осуалд:

— Звучи като сюжет на булеварден роман, нали?

Точно ти би трябвало да знаеш, помисли си Франсис, но не го каза на глас, а стана и отиде в кухнята. Не искаше господин Осуалд да знае какви боклуци чете сестра ѝ и ѝ се щеше Милдред да е повече като Доти Нивънс, която поне се стараеше да се развива интелектуално. Тя четеше класически автори като Чосър, Пруст и Джейн Остин, а не евтини любовни романи като Милдред. Докато вадеше печеното месо от розовата печка, се зачуди и защо Милдред беше облякла блуза с толкова дълбоко деколте, че горната част на пищния ѝ бюст се виждаше. Нима харесваше господин Кембъл? Или просто не я беше грижа какво ще облече. С Милдред човек никога не знаеше.

МАЛКАТА ГОСТЕНКА

Един следобед Осуалд стоеше при касата и говореше с Рой, когато Рой внезапно грабна молив, престори се, че пише нещо, и каза:

— Не поглеждай, но онова момиченце, за което ти говорех, отново е тук.

Рой беше видял момиченцето за пръв път преди няколко седмици — само върха на малка руса глава, която бавно се надигна и се показа на страничния прозорец, последвана от две големи сини очи, вперени в Джак, който тичаше на пластмасовото колело с дрънчащите звънчета. В мига, в който видя Рой обаче, детето се скри отново. Той излезе навън, но докато заобиколи магазина, момиченцето беше изчезнало. Видя го още няколко пъти, но всеки път ставаше едно и също: щом видеше, че Рой го е забелязал, детето изчезваше яко дим.

Следващия път, когато дойде, Рой успя да я зърне, преди тя да го види. Той бързо се обърна с гръб и се престори, че не я забелязва. От малкото, което беше видял от нея, установи, че е красиво, но е срамежливо дете, което се страхува от хората. Очевидно обаче беше запленено от птицата. След това момичето започна да идва всеки ден и на Рой му беше приятно.

— Коя е тя? — попита Осуалд, без да се обръща.

— Не знам. Питам Франсис и Доти, но никой не знае коя е и откъде идва. Искан ми се да се пристраши и да влезе в магазина.

С течение на дните момиченцето започна да става все по-смело, докато един следобед, когато Рой отвори задната врата, то не избяга.

— Искаш ли да влезеш? — попита той. — Птицата не бива да излиза навън, но ако ти влезеш, можеш да я погалиш. Няма да възрази.

Съдейки по дребния ѝ ръст, Рой предположи, че е на не повече от пет-шест години. Беше боса и облечена с мръсна и скъсана памучна рокля. Стоеше на прага, очевидно раздвоена между страха си от Рой и желанието да види Джак отблизо.

— Влез — подкани я той. — Никой няма да ти стори зло.

Момиченцето се обърна и понечи да си тръгне, но Рой каза:

— Чакай малко. — Влезе вътре, взе Джак и се върна на вратата, за да го види детето. — Ето. Можеш да го подържиш, ако искаш. Питомен е. Няма да те клъвне.

Джак я погледна през мрежата на вратата и изчурулика:

— Чип-чип-чип-птиче-птиче-птиче.

След известно колебание момиченцето не успя да устои и запристъпва към вратата. Тогава Рой забеляза, че нещо с детето не е наред. Докато се приближаваше, стана ясно, че тялото му е изкривено и куца с десния крак.

— Как се казваш? — попита той, когато момиченцето влезе в магазина, без да откъсва очи от Джак.

— Патси — отвърна тя едва доловимо.

— Е, Патси, това е Джак.

Повечето деца на нейната възраст първоначално се страхуваха да докоснат Джак, но не и тя. Може да се боеше от хората, но не се страхуваше от Джак. След миг тя попита:

— Може ли да го подържа?

— Разбира се.

Патси вдигна пръст и Джак премина от пръста на Рой върху нейния, килна глава и запримигва с очи. Обикновено преди, когато Рой поставеше Джак на нечий пръст, той веднага се връщаше при него. Но този път не го направи.

— Харесва те — каза Рой.

Момиченцето ококори очи.

— Наистина ли?

— О, да. — В този миг Джак тръгна по ръката ѝ, стигна до рамото, спря там и се отърка в бузата ѝ. — Проклет да съм! — възкликна Рой.

Така започна приятелството на Джак и Патси.

По-късно, когато Патси си тръгна, Рой излезе от магазина и я проследи с поглед накъде отива. Най-накрая се досети къде живее и защо никой в селото не знае коя е. Тръгна навътре в гората към мястото, където се бяха заселили онези хора. Вероятно беше сестра на

двете момчета, които бяха стреляли по Джак, и сигурно беше чула за птицата от тях. Рой си спомни, че я видя за пръв път в деня, в който момчетата бяха минали покрай магазина и бяха зърнали Джак. Колко жалко, помисли си той. Представяше си колко тежък е животът ѝ. Но единственото, което можеше да направи, бе да се държи възможно най-мило, когато детето идваше в магазина. Хора като онези, които живееха в гората, по принцип не се задържаха дълго на едно място. Вероятно бяха наемни селскостопански работници, които идваха тук, за да берат ягоди и да работят в овощните градини, след което се местеха на друго място.

Момиченцето започна да идва в магазина всеки ден и да си играе с Джак часове наред. Все още се страхуваше от хората и се притесняваше от Рой, но не създаваше никакви главоболия. Беше тиха като мишле. Рой чуваше гласа ѝ единствено когато беше сама в кабинета с Джак. Минеше ли случайно покрай вратата, долавяше как бърбори на птицата — и проклет да беше, ако птицата не ѝ отговаряше. Много му се искаше да знае какво говори момиченцето, но то изричаше думите толкова тихо, че нищо не се разбираше. С течение на времето Патси постепенно започна да излиза от кабинета и да говори и с хората. Когато Рой я запозна с Осуалд, който се чувстваше неловко в компанията на деца, той протегна тромаво ръка, здрависа се с нея и каза:

— Здравей, момиченце, как си?

Стъписа се колко малка е ръчичката ѝ, а когато видя колко зле куца, се обърна към Рой и прошепна:

— Колко жалко. А е толкова хубаво дете.

Рой я проследи с поглед как се връща обратно в кабинета.

— Да. Идва ти да пребиеш някого, нали?

Следващия път, когато Осуалд дойде в магазина, Патси седеше в дъното и плахо му даде знак да отиде при нея.

— Искаш ли да ти кажа една тайна? — попита тя.

— Да, разбира се.

Патси го подкани с жест да се наведе и прошепна в ухото му.

— Джак е най-добрият ми приятел.

— Нима? — престори се Осуалд на учуден и попита шепнешком:
— Откъде знаеш?

— Той ми каза.

— Така ли? А ти какво отговори?

— Аз първа му казах, а след това той отвърна, че и аз съм най-добрата му приятелка.

— Разбирам.

— Но каза, че мога да кажа и на теб.

— В такъв случай му предай моите благодарности.

— Добре.

Осуалд се върна на касата засмян.

— Хей, Рой, знаеш ли, че Патси е отзад и говори с птицата?

— О, да, по цял ден я чувам как бърбори, потънала в свой собствен свят. Но след като вечер се прибира в кой знае какъв ужасен дом, на детето му трябва малко вълшебство в живота. Ако зависи от мен, може да остане отзад в кабинета завинаги.

Разбира се, когато Франсис и другите жени видяха момиченцето, се стъписаха не само от вида му, но и от това колко е мръсно. Бъч Манич здраво се ядоса, че никой не се грижи за детето. Като призовчик, си беше имал работа с хора като онези, които живееха в гората, и знаеше що за стока са. Той каза:

— Отнасят се с децата си по-зле, отколкото аз бих се отнесъл към куче.

От този ден насетне всеки път, когато Франсис отидеше в магазина и видеше момиченцето, сърцето ѝ се късаше. Тя каза на Рой:

— Много се тревожа за нея. Не мога да си представя каква майка би оставила кучето си дете да скита като диво животно. Някой трябва да направи нещо по въпроса.

— Знам, Франсис — поклати глава Рой. — Опитвал съм да я нахраня, но тя не приема нищо, освен някой и друг бонбон. Иска единствено да си играе с Джак по цял ден. Мъчно ми е за нея, но тя си има родители и ние не можем да направим нищо по въпроса.

НЕЩО НОВО

Постепенно Патси очарова жителите на селото. Дори Осуалд установи, че сега, когато ходи до магазина, очаква с нетърпение да види и Патси, наред с всички останали. Всъщност след известно време за своя изненада осъзна, че е много привързан към момиченцето. То беше първото и единствено дете, което някога беше харесвал. Тъй като беше израснал с момчета, предполагаше, че симпатията му се дължи на факта, че Патси е момиче — мъничко и крехко. Или може би защото Патси, а и Джак бяха като него. И тримата имаха здравословни проблеми. Една сутрин отиде в магазина и както обикновено, Патси беше в кабинета и си играеше с Джак.

— Как си днес, Патси?

— Добре.

— Какво правиш?

— Нищо. С Джак си играем.

Патси сервираше въображаем чай на Джак и предложи чаша и на Осуалд.

— Патси, на колко години си? — попита той.

— Не знам.

— Добре, тогава кога е следващият ти рожден ден?

Патси се замисли.

— Не знам. Май нямам.

— Нямаш рожден ден?

— Не.

Осуалд прие още една въображаема чаша чай от нея и се престори, че пие.

— Знаеш ли какво? Няма да повярваш, но и аз нямам рожден ден. Хрумна ми нещо. Искаш ли да си изберем дата и да празнуваме всяка година рождения си ден на нея? И няма да казваме на никого. Това ще е нашата тайна.

— Добре — отвърна тя.

Осуалд погледна календара на стената.

- Какво ще кажеш за следващата сряда?
- Може ли тогава да е рожденият ден и на Джак?
- Разбира се.
- Добре — каза Патси и двамата си стиснаха ръце.

На другия ден Осуалд попита Бъч дали може да го закара до Лилиан. Досега не беше купувал подарък за дете и нямаше представа какво да избере. Обикаляше из смесения магазин в градчето и търсеше нещо, което да му хареса. Не знаеше кои кукли са хубави и изобщо с какви играчки играят момичетата, но тогава забеляза черна плетена шапка, украсена с капси.

В сряда отпразнуваха тайния си рожден ден в кабинета на Рой. Осуалд ѝ подари шапката, а тя му подари две шоколадчета, които беше запазила и опаковала в кафява хартия, завързана с канап. Патси много се зарадва на шапката, точно както се бе надявал. Осуалд похапваше шоколад, пиеше въображаем чай и гледаше как Джак кълве своя подарък — слънчогледови семки. След малко каза:

- Патси, по-хубав рожден ден не съм имал.
- Седнала срещу него с новата си шапка на главата, Патси заяви:
 - Аз също!
- По едно време му хрумна друга идея и отиде на касата.
 - Хей, Рой, имаш ли фотоапарат?
 - Да.
 - Ще ми го дадеш ли? Искам да снимам Патси.
 - Разбира се. Ще сложа лента и ще го донеса.

След като известно време търсиха мястото с най-подходяща светлина, накрая накараха Патси да застане пред входната врата и я снимаха с новата шапка на глава, прегърнала Джак. Седмица по-късно Осуалд донесе проявената черно-бяла снимка и ѝ я показа. Поръчал беше три броя — един за Рой, един за Патси и един за себе си. Рой залепи своята снимка с тиксо на касата, за да я вижда всеки, който влезе в магазина. В долния край беше написал: *Патси и Джак на рождения си ден.*

ДИЛЕМА

Една сутрин през февруари Рой влезе в магазина и подсвирна на Джак, но птицата не отговори. Той тръгна да обикаля между щандовете и се чудеше пакост ли е направил проклетникът, когато видя голяма работна ръкавица да ходи върху марулите и лимоните. През нощта Джак някак си се беше напъхал в ръкавицата и сега не можеше да излезе. Рой отиде при него и я дръпна. Джак беше целият рошав и много ядосан; явно беше стоял заклещен часове наред. Той разтърси пера, и тръгна през лимоните, а когато се заклеци между два от тях, се разяри още повече. Рой се разсмя:

— Шантава птица!

Все щуротии правеше. Миналата седмица го беше заварил да кълве домати, а по-късно същия ден Милдред дойде да пазарува и се разкрещя:

— Не е останал нито един здрав домати! Как ще правя салата, докато тази проклета птица е тук?

Отговорът на Джак беше да скочи на колелото и да раздрънка звънчетата, сякаш ѝ се присмива.

Според Рой ситуацията беше много забавна, но на Милдред никак не ѝ беше смешно.

Напоследък Осуалд се будеше призори и обикновено в седем часа вече беше в магазина, за да пие кафе с Рой, преди да отиде на реката. Но на следващата сутрин, задъхан и зачервен, почука на прозореца в шест и половина. Рой отиде да му отвори.

— Ох, да му се не види, пусни ме да вляза — каза Осуалд и нахълта в магазина.

— Какво има?

— Здраво загазих — отвърна Осуалд и му показа писмо. — Бети, Милдред, Франсис, а сега и Доти Нивънс ме канят да съм им кавалер

за празника на свети Валентин. Не знам какво да правя. Божичко — закърши той ръце. — Тези жени ще ме тласнат към чашката.

— И коя е щастливката, с която ще отидеш?

— Няма значение. Която и да избира, другите три ще ми се разсърдят.

Рой се замисли.

— На твое място щях да обясня на Франсис каква е ситуацията и да ги оставя да се разберат помежду си.

След като Осуалд си тръгна, Рой се усмихна. Осуалд беше най-изненадващият Лотарио, когото някога беше виждал.

Осуалд беше напълно съгласен с него. Никога не го бяха канили на среща, да не говорим четири жени едновременно. Той неохотно обясни на Франсис ситуацията.

Оказа се, че и четирите са го поканили, защото не искали да се чувства самотен и не знаели, че и другите ще го поканят. И така решиха да е кавалер и на четирите.

Вечерта на Свети Валентин Осуалд, сложил червена папийонка, танцува през цялото време, макар никак да не го биваше в танците. Впусна се във валс с Франсис на съзлива версия на „Китна Алабама“, после бърз танц с Доти Нивънс, изигра чудато танго с Милдред и накрая под звуците на „Лека нощ, мила“ по дансинга го въртя високата му метър и осемдесет хазяйка.

КРАЙ РЕКАТА

БЮЛЕТИН НА АСОЦИАЦИЯТА

НА ЖИТЕЛИТЕ НА ЛОСТ РИВЪР

Колко прекрасно си прекарахме на ежегодната танцова забава за Свети Валентин! Мелодичните песни, представени от бенда „Червените рицари“, изкараха всички на дансинга и останахме невероятно впечатлени от тяхната музикалност и разнообразен репертоар — от фокстрот до

джазови импровизации и боса нова. Но най-впечатляващото на забавата бяха кръшните танци на нашия местен Фред Астер в лицето на Осуалд Д. Кембъл, който беше буквално кралят на бала!

След като Осуалд прочете първия параграф и когато по-късно Рой и Клод започнаха да го наричат Краля, той реши, че цялото това женско внимание ще му разсипе нервите. Получаваше толкова много покани за гостуване, че се налагаше да си ги записва.

Трябваше възможно най-скоро да отиде на сбирка на АА.

Бъч Манич познаваше много хора от околните градчета, затова следващия път, когато Осуалд го видя, го спря на улицата и го попита дали случайно не познава някой от АА.

Лицето на Бъч се озари.

— Познавам, как да не познавам! Един мъж от Елберта членува там. Не знаех, че сте по тези неща, господин Кембъл.

— Да, не се гордея особено с това. Ще съм ти много признателен, ако не го споделяш. Не искам никой да разбира, особено Франсис.

Бъч кимна и прошепна заговорнически:

— Напълно ви разбирам, господин Кембъл, и не ви виня. Не се тревожете, ще пазя тайната ви. Няма да кажа и думичка на никого. — Озърна се, за да види дали някой не ги гледа, след което написа набързо име и телефонен номер на листче хартия. Отново се огледа и му го подаде скришом.

Следобед Осуалд позвъни на посочения телефон и слушалката вдигна мъж.

— С господин Краус ли разговарям?

— Да.

— Господин Краус, Бъч Манич от Лост Ривър ми даде номера ви.

— Клечката ли?

— Да.

— Приятелите на Клечката са и мои приятели. С какво мога да ви помогна?

— Ъ... Доколкото разбрах, членувате в АА и исках да ви попитам кога е следващата ви сбирка.

Господин Краус му каза, че сбирките се провеждат всеки петък в осем вечерта в сградата на Рицарите на Колумб в центъра на Елберта и че е добре дошъл.

— Ще се радваме да дойдете. Хубаво е, когато идват нови членове. Откъде сте?

— Чикаго.

Господин Краус се впечатли.

— Ах, Чикаго. Обзалагам се, че там има много групи. Нашата тук е малка. Начинаещ ли сте, господин Кембъл, или имате опит?

— Не, не съм начинаещ. Посещавам сбирките от години, но пропуснах известен период, а предполагам знаете колко е трудно, когато не си ходил от дълго време и си в нов град.

— Да, така е, господин Кембъл. Нужно е постоянство. Но не се тревожете, ще ви върнем във форма за нула време.

— Между другото, групата само от мъже ли е? — попита Осуалд.

— Има една-две жени, но сме предимно мъже.

Добре, помисли си Осуалд. Щеше да си отдъхне малко.

В петък вечерта Бъч каза, че с удоволствие ще закара Осуалд на сбирката. И без това трябвало да се види с познати. Стигнаха преди мръкване. Елберта беше малко германско фермерско градче на петнайсетина километра източно от Лост Ривър и къщите бяха в баварски стил. Бъч го заведе в Клуба на лосовете, където членуваше, и го запозна с няколко свои приятели. Към седем и половина, след като ядоха хамбургери в клуба, Бъч го закара до центъра, паркира на странична уличка и се озърна във всички посоки, за да се увери, че хоризонтът е чист, преди Осуалд да слезе.

— Ще дойда да ви взема след един час — каза той.

Осуалд попита дали може да дойде след час и половина.

— Тъй като това е първата ми сбирка тук, бих искал да опозная по-добре хората от групата.

— Няма проблем — отвърна Бъч. — И не се тревожете, господин Кембъл, и думичка няма да кажа на никого. — С тези думи той се отдалечи в нощта.

Осуалд влезе в сградата на Рицарите на Колумб и видя табела с надпис „АА, Алабама“ и стрелка, сочеща към втория етаж. Посрещна го пълен мъж с тиранти, който стисна здраво ръката му и го потупа по гърба, при което почти го събори.

— Господин Кембъл? Аз съм Ед Краус. Добре дошли в нашата група.

Осуалд огледа стаята. Шест-седем дружелюбни на вид мъже седяха на дървени столове и му кимнаха с усмивка.

Господин Краус го заведе до един стол.

— Къде е инструментът ви, господин Кембъл?

Осуалд реши, че не е чул правилно.

— Моля?

Чак тогава отново се огледа и забеляза, че мъжете вадеха акордеони от калъфите до столовете си.

Когато в стаята влезе друг мъж с голям черен калъф и купчина партитури под мишница, Осуалд разбра, че е дошъл на сбирка на Асоциацията на акордеонистите в Алабама!

Той се обърна към мъжа и каза:

— Ъ... Да ви кажа, господин Краус, тази вечер само ще слушам. Инструментът ми е извън строя.

— Жалко — каза разочаровано Ед Краус. — Очаквахме с голямо нетърпение новото попълнение.

Осуалд седна в ъгъла и заслуша. Музикантите изсвириха няколко полки и една оживена версия на „Бедните в Париж“, когато стана време Бъч да дойде да го вземе. Щом се качи в колата, Бъч го попита как е минало и той отвърна:

— Много добре.

По пътя към къщи Осуалд се чудеше кое е по-лошо — да си акордеонист или алкохолик. Реши, че дилемата е много голяма.

Осуалд съжеляваше, че наблизо няма клуб на „Анонимните алкохолици“, но реши, че се чувства достатъчно добре с ежедневните разходки до дока в компанията на птиците. Хем го успокояваха, хем му беше интересно. Не се отегчаваше. Имаше предостатъчно птици за гледане. Един ден, докато седеше на стола и наблюдаваше, голяма синя чапла впери очи в него и изведнъж му хрумна, че несъмнено птиците

също го наблюдават. Запита се какво ли мислят за него и как установяват от какъв вид е.

Книгата „Птиците в Алабама“ предлагаше указания как да установи от какъв вид е птицата според размерите, цвета и местообитанието, тъй че реши да види как биха го описали птиците, следвайки стъпките в книгата. Започна с „Местообитание“:

Резиденти: Обитават един географски регион през цялата година.

Летни резиденти: Мътят и отглеждат малките си в един географски регион, а през зимата отлитат на юг.

Мигриращи през зимата: Мигрират в даден географски регион само за зимните месеци след размножителния период.

Транзитно преминаващи: Преминават през даден географски регион само веднъж или два пъти годишно по време на пролетната или есенната миграция.

Случайно пребиваващи: Птици, които се срещат в нехарактерен за вида си регион.

Осуалд установи, че той е средно голям, червеноглав, неразмножаващ се, случайно пребиваващ вид. Поне разбра какъв е и това много го развесели. В крайна сметка се оказа, че е рядка птица.

ЗИМА

Сутринта на 21 февруари всички на улицата заявиха: „Зимата настъпи“ и отбелязаха с ужас, че през нощта температурата е паднала до 10°. Следобед Осуалд погледна към другия бряг на реката и за пръв път видя от комините на къщите да се извиwa сивкав пушек. Въздухът изведнъж се изпълни с аромата на дим от бор, орех и кедър.

Осуалд се зарадва на по-хладното време, защото през следващите дни установи, че с него идват зимните залези, а залезите над реката бяха неповторими. Хипнотизираха го. Обичаше да седи на дока, студът пощипваше бузите му, а реката беше толкова тиха, че се чуваше лаят на куче на два километра. Всеки следобед гледаше как небето се обагря първо в оранжево, след това в розово, тъмносиньо и накрая лилаво. Пухкави сини и розови облаци се отразяваха във водната повърхност, а когато слънцето бавно се скриваше зад хоризонта, реката преливаше от синьо в зелено, после заблестяваше в златисто като станиола на скъп шоколад, а накрая преминаваше в тъмножълто и кафяво. С падането на нощта птиците, които прелитаха наоколо, се превръщаха в черни силуети на фона на небето. Всяка вечер Осуалд седеше на дока и наблюдаваше промяната в цветовете и теченията на реката, докато луната изгрее зад гърба му и се издигне над дърветата.

С последните слънчеви лъчи виждаше отражението на зелените светлини по доковете на другия бряг и блещукането на звездите по водната повърхност като малки диаманти. Какъв спектакъл! Поинтересно беше от всички филми, които беше гледал, и всяка вечер имаше по нещо различно. Понякога гледките бяха толкова красиви, че му се искаше да спре времето, за да им се любува по-дълго, но нямаше тази сила. Как би могъл човек да спре времето? Знаеше, че с всеки изминал ден неговото изтича и никой не може да го спре. Ако можеше, би го спрял в някой от моментите край реката, сега, докато все още се чувстваше достатъчно добре, за да се наслаждава на пейзажа.

Няколко седмици по-късно Осуалд все още се чувстваше добре, а Джак все още размиваше всички, с изключение на Милдред, и всичко си вървеше както обикновено до събота сутринта, когато Патси дойде в магазина да види Джак. Едната ѝ буза беше червена и личеше, че някой я е ударил. Рой я попита какво е станало, но тя мълчеше. Бъч, който беше пристигнал в магазина по ранина, много се ядоса и тръгна бесен надолу по улицата към къщата на Франсис. Когато стигна, той отвори рязко вратата.

— Подобни неща ме побъркват!

— Какво? — попита Франсис.

— Някой е ударил Патси.

— Кой?

— Не знам!

— Сигурен ли си?

— Разбира се. На бузата ѝ има червен отпечатък от ръка.

Следобед беше свикана спешна среща на Мистичния орден на Кралските точки. След дълъг разговор Бети Кичън призна, че Рой може би е прав.

— Май наистина не можем да направим нищо, без да разгневим онези хора. Знаете ги какви са.

— Боклуци — каза Милдред.

— Милдред, не е хубаво да говориш така — смъмри я Франсис.

— Не е хубаво, но е истина.

Бъч се възхищаваше на прямотата на Милдред. Франсис се върна на темата, която обсъждаха.

— Всички сме съгласни, че Клубът на точките трябва да се заеме с този въпрос. Можем най-малкото да ѝ купим нови дрехи. Зима е, а детето още ходи без палто и обувки.

— Колко пари имаме в Слънчевия фонд? — попита Бети.

Франсис отиде до витрината с купичките за сос и вдигна капака на третата отляво надясно. Извади от нея 82 долара. Гласуваха единодушно да похарчат цялата сума за Патси.

Бети каза:

— Следващият въпрос е кой и как ще поиска разрешение от семейството.

— Защо просто не я заведем в Мобил на пазар? Защо трябва да искаме разрешение? — попита Милдред.

Франсис я погледна.

— Милдред, не можем просто да я вземем без позволение. Ще ни арестуват за отвлечане. Последното, което ни трябва, е да отидем в затвора.

— Да, но ако отидеш в бивака им, само ще насъскат кучетата срещу теб — предупреди ги Доти. — Или ще те застрелят.

— Не само те са въоръжени — заяви Бъч и потупа пистолета под ризата си.

— Мили боже! — възкликна Франсис. — Само това ни трябва, да започнем престрелка!

— Защо не отидем всички заедно? — попита Милдред.

Франсис поклати глава.

— Така ще помислят, че ги заплашваме. Мисля, че само един човек трябва да намине при тях добросъседски. Кой иска да отиде?

Бъч вдигна ръка.

— Не, не, Бъч, трябва да е жена — каза Милдред.

— Аз ще отида — предложи Бети Кичън. — Не ме е страх от мъже. Ако някой ме закача, здраво ще го натупам.

Доти, която знаеше, че Бети не умее да действа деликатно, побърза да каже:

— Мисля, че трябва да отидеш ти, Франсис. Ти си най-любезна и има най-голяма вероятност да те изслушат.

Следващата неделя Франсис паркира колата си пред магазина и тръгна по песъчливата пътека с обувките си на висок ток, с дамска чанта в едната ръка и голяма кошница с лакомства в другата, с надеждата, че ще доживее до вечерта. В гората често спираха катуни и някога съпругът ѝ казваше, че е най-добре да не ги закачат. Някои се криеха от полицията и не бяха много дружелюбни с непознати. Обикновено оставаха тук известно време, ръсеха боклуци навсякъде и си тръгваха. Преди няколко години шерифът беше арестувал част от тях, тъй че не се знаеше как ще я посрещнат днес. След няколко минути се чу пукот, който я уплаши до смърт. Помисли си, че е

простреляна. Обърна се и видя Бъч да върви след нея, като се прикрива зад дърветата. Стъпил беше на суха клонка.

— Божичко! Бъч, какви ги вършиш? За малко да получа удар!

Бъч прибяга до съседно дърво и каза шепнешком:

— Не се тревожи за мен, просто върви напред. Тук съм, в случай че ти потрябва помощ.

Мили боже, помисли си Франсис. Бъч явно гледаше прекалено много филми. Тя продължи напред, докато на една поляна видя разнебитен фургон, подпрян на бетонни блокчета. Около него имаше стар ръждясал хладилник, преобърнат на една страна, износени гуми и части от мотоциклети и коли. Когато Франсис се приближи, куче с черти на питбул се спусна напред, залая силно и оголи зъби. Удържа го само веригата, с която беше вързано. Франсис застина. След малко ниска, дебела жена по потник и шорти отвори вратата, кресна на кучето да мълчи и тогава я видя.

— Здравейте — започна Франсис с дружелюбен тон. — Дано не ви безпокоя. Аз съм госпожа Франсис Клевърдън. Може ли да поговорим за момент?

Жената я изгледа подозрително.

— Ако си дошла за неплатените сметки, си губиш времето. Мъжът ми не е тук.

Франсис се опита да я успокои:

— О, не, аз съм от селото. Минах да ви видя и да ви донеса малък подарък.

Жената насочи малките си свински очички към кошницата.

— Искаш ли да влезеш?

— Да, благодаря. — Франсис изкачи циментовите стълби, докато кучето подскачаше и се пенеше. Във фургона беше истинска кочина. На шкафа имаше празни бутилки от бира и кутия стари понички. Жената седна и кръстоса огромните си бели крака. Върху единия ѝ глезен се виеше татуировка на змия. Франсис разчисти, за да си направи място, и седна.

— Извинявайте, не разбрах как се казвате.

— Тами Съгс.

— Госпожо Съгс, дойдох да поговорим за момиченцето.

Жената присви очи.

— Какво е направила? Патси! — кресна тя. — Веднага ела тук!

— Не, не, нищо не е направила...

— Ако е откраднала нещо, няма аз да го плащам.

Патси пристигна с уплашено изражение.

— Не, нищо подобно не е станало, госпожо Съгс. Здравей, Патси — усмихна се Франсис. След това се приведе напред. — Може ли да поговорим насаме?

Жената се обърна към Патси:

— Изчезвай.

Франсис изчака, докато детето излезе от стаята.

— Госпожо Съгс... ние... доста се привързахме към Патси и се чудехме дали скоро е ходила на преглед при лекар.

— За какво?

— Ами за крака.

— А, да, здраво куца. Но си беше така, когато баща ѝ я остави при нас. Дори не е мое дете. Натрапиха ни я. Нямам пари да заведа моите деца на лекар, да не говорим за нея. След като баща ѝ замина, тя остана при мен, а пък след това и моят мъж избяга и скоро ще умрем от глад.

Тами Съгс не изглеждаше като човек, който скоро ще умре от глад, но Франсис реши да не го отбелязва.

— Знаете ли защо куца? Злополука ли е претърпяла?

Тами Съгс поклати глава.

— Не. Баща ѝ разправяше, че станало при раждането. Майка ѝ била много крехка и раждането било тежко, тъй че докторът я извадил с форцепс и затова така се е изкривила.

— О, не!

— Да. А и майка ѝ умряла.

— Разбирам. Баща ѝ казвал ли е дали може с нещо да ѝ се помогне? Например с някакви специални обувки? — опита се да намекне Франсис.

— Не, баща ѝ рече, че ще си остане така за цял живот. Няма смисъл да ѝ се купуват обувки, съсипва ги, като си влачи крака така.

— А къде е баща ѝ? — попита Франсис. Стараеше се с всички сили да запази добрия тон.

— Не знам, но дано си домъкне задника в скоро време. Писна ми момичето да ми се мотае в краката. — Франсис не се сдържа и направи

физиономия. Тами я видя и се сопна: — Виж какво, госпожо, правя каквото мога. Пробвай ти да гледаш три деца без баща.

— Несъмнено е много трудно, но ние може да ви помогнем да купите на Патси някои неща. Играчки и дрехи например?

Тами се замисли.

— Ние с момчетата също имаме нужда от това-онова.

След като видя, че няма смисъл да разговаря разумно с нея, Франсис остави плика с парите на масата и си тръгна. Когато излезе навън, беше толкова отвлечена от жената, че не знаеше какво да прави. Мина покрай кучето, което продължаваше да скача като побесняло и да опъва веригата, в опит да се отскубне и да я наръфа. Франсис, която беше дама до мозъка на костите си, неочаквано се обърна към него и рече:

— Я си затваряй устата!

Бъч я настигна по обратния път и тя, която така и не бе успяла да има свои деца, му каза:

— Що за човек би оставил детето си при тази ужасна жена? Да се чудиш какво си мисли Бог, като дарява подобни хора с деца.

През следващата седмица всички наблюдаваха Патси, за да видят дали ще се появи в магазина с обувки и нови дрехи, но тя продължаваше да ходи само със старата рокля.

Макар Патси да не се сдоби с нови дрехи, Франсис беше твърдо решена детето да се храни нормално поне веднъж на ден. Всеки обед в дванайсет тя отиваше до магазина с топло ястие и завеждаше Патси в кабинета да се нахрани. В началото Патси се страхуваше да яде, но Франсис, която преди години беше работила като учителка, постепенно успя да я убеди, че няма от какво да се плаши, и скоро двете дори разговаряха. Един ден, когато си тръгваше, Франсис каза на Рой:

— Тя е толкова мило момиченце! Едва се сдържам да не я нагушкам до смърт. Представяш ли си, че един баща може да изостави детето си така?

Рой поклати тъжно глава.

— Не мога да си го представя. Знаеш ли, Франсис, според мен има много хора на този свят, които просто трябва да бъдат

разстреляни.

Преди години Рой щеше да застреля Джулиан Лапон, ако не беше баща на Мари и ако майка ѝ не го бе помолила със сълзи на очи да не го прави. Още не беше забравил Мари, още помнеше как изглеждаше през онази нощ, когато я видя за последно.

Още се чудеше какво ли прави тя. Можеше да попита майка ѝ, която се държеше добре с него, или пък да отиде тайно при католическия свещеник, но щеше да е много болезнено да научи, че Мари го е забравила, и още по-болезнено да разбере, че не е. В последното си писмо до него тя пишеше, че ако я обича, ще си намери друга и ще живее щастливо с нея. Рой я обичаше, но не можеше да е щастлив с друга.

Рой и Милдред имаха много общи неща помежду си. Милдред, макар вече не в първа младост, все още имаше хубава фигура, тесен ханш и големи гърди. Преди години можеше да има всеки младеж в Чатануга, но беше пропиляла живота си заради Били Дженкинс. Франсис не можеше да си обясни защо бе избрала точно него от всички момчета, които се редяха на опашка за нея. Той определено не беше на нивото ѝ. Мързелив нехранимайко, както се изразяваше баща им, но Милдред си беше навила на пръста, че ще има единственото момче, което никой в семейството не харесваше. Франсис подозираше, че ако го бяха харесали, тя нямаше да иска да се омъжи за него. Сякаш сестра ѝ нарочно беше намерила единствения неподходящ младеж в града и се бе заела да спечели сърцето му. Това предизвика малък скандал и струва на баща им цяло състояние. Вече бяха платили за роклите на шаферките, наели бяха кънтри клуба за тържеството, поръчали бяха храната, разпратили бяха поканите и една седмица преди сватбата младоженецът се качи на мотоциклета си и замина, като остави бележка: *Съжалявам, не съм готов. С обич. Били.* Милдред страда години наред. Но Франсис се чудеше дали защото го е обичала силно, или просто защото винаги искаше да става нейната. След това Милдред беше ходила с няколко мъже, но не обикна никого от тях. Никой не можеше да се сравнява с изплъзналия се любим.

ПРОБУЖДАНЕ

Пролетта дойде в Лост Ривър в средата на март. Вечер постепенно ставаше по-топло и по залез барбунът започваше да изскача с плясък от водата, сякаш също се радваше на пролетта. Скоро разцъфнаха цветя, които не бяха в сезон, когато Осуалд пристигна. Сякаш само за една нощ цялото село се изпълни с опияняващото ухание на гардении, азалии, люляк, жасмин и орлови нокти. Осуалд реши, че ако това е последната му пролет на този свят, то поне е най-прекрасната, която е виждал.

В една задушна вечер няколко седмици по-късно, докато вървеше по улицата, той видя светулки да пърхат около храстите, а вятърът подухваше испанския мъх по дърветата и хвърляше сенки върху пътя. Когато стигна до реката, изпита чувството, че се намира в картина. Накъдето и да се обърне, виждаше ярки цветове: водата, небето, навесите за лодки по брега с червени ламаринени покриви, сребристи ламаринени покриви и оранжеви от ръжда ламаринени покриви. Червена лодка под жълт навес. Зелени, розови, сини, кафяви, жълти и бели навеси. Дървените колове на доковете бяха обагрени в безброй нюанси сиво, осеяни с дупки от кълвачи и полепнали охлювчета и мидички. Дори шарките на всяка дъска бяха различни. Накъдето и да се обърнеш, го посрещаха ярки цветове, които се променяха от сезон на сезон и от минута на минута. В този момент му се прииска да може да нарисува красотата, която се разкриваше пред очите му. Птици, дървета, цветя. След като се уволни от армията, Осуалд се записа на курс по архитектура, но така и не го завърши. Никога не беше рисувал, но като млад, преди да се отдаде изцяло на алкохола, често се изкушаваше от обявите за дистанционни курсове по рисуване. Веднъж дори изпрати свои скици и от школата му отговориха въодушевено, че има талант, и го поканиха да се запише за поредица от курсове, водени от известни художници, но Хелън го беше разубедила. Обясни му, че това е измама и че казват на всички колко са талантливи, за да ги убедят да се запишат на курсовете — тъй че Осуалд се отказа. Сега

обаче се питаше дали не са били прави. Може пък да има талант. Би могъл да пробва да нарисува това-онова. В крайна сметка нямаше какво да губи.

На другия ден започна, като рисуваше с химикалка само черните силуети на птиците и дърветата на гърбовете на стари хартиени пликове, и след една-две седмици вече имаше десет скици, които никак не бяха лоши. Дори кръсти една от тях „Самотният паток“ и я подписа *О. Д. Кембъл*. След още няколко седмици, докато беше в магазина, отиде до рафта с ученическите пособия, взе продълговата черна метална кутия с водни бои и попита Рой колко струва.

— Един долар — отвърна Рой.

— Добре — каза Осуалд, извади един долар и си тръгна.

Рой помисли, че е купил водните бои за Патси, но грешеше. Осуалд се почувства малко глупаво да топи четката в боичките с форма на звезди и полумесеци, но трябваше да започне отнякъде и имаше нужда от упражнения.

КРАЙ РЕКАТА

БЮЛЕТИН НА АСОЦИАЦИЯТА

НА ЖИТЕЛИТЕ НА ЛОСТ РИВЪР

Пролетта официално настъпи и както нежният бард Браунинг е казал: „Ех, да си в Англия през април“. Но с пъстрите цветя, обгърнали селото, аз бих казала, че е далеч по-хубаво да си в Лост Ривър. Да сте виждали по-хубава пролет? И разбира се, настъпва онова време от годината, когато зайчетата започват да подскачат из гората. Каним всички момченца и момиченца на Великденския лов на яйца. Изказваме голяма благодарност на господин Осуалд Д. Кембъл, задето предложи да се включи в боядисването на яйцата тази година.

Доти Нивънс

ПОСЕЩЕНИЕТО

Мис Алма спеше, а Осуалд беше на реката и на Бети Кичън ѝ остана време да отиде да пие кафе със съседката си Франсис. След като обсъдиха програмата на Клуба на точките, тя каза:

— Знаеш ли, Франсис, трябва да сме особено мили към господин Кембъл.

— Защо?

— Снощи го попитах дали има роднини, а той отговори, че е сираче, кръстено на супа в консерва. Каза, че доколкото знае, нямам живи роднини.

Франсис много се натъжи.

— О, горкият господин Кембъл. А не ми е споменавал и думичка за това. Бети, представяш ли си нещо по-лошо от това да си сирак?

Бети се замисли.

— Да ти призная, бих искала да знам какво е, поне за ден-два. Майка ме подлудява. Тази сутрин влизам в кухнята и какво да видя? Изсипала четири кутии овесени ядки и две бутилки захарен сироп на пода. Знаеш ли колко трудно се чисти?

— Какво я е прихванало?

Бети сви рамене.

— Кой знае какво я прихваща? Вчера се заключи на тавана, за да се скрие от летящите ескимоси на двора. Наложил се горкият Бъч да дойде посред нощ и да разбие вратата, за да я изкараме навън. Като малко дете е.

След като Бети си тръгна, Франсис се замисли за бедния господин Кембъл. Макар да имаше сестра си Милдред и един куп роднини, знаеше какво е да си самотен. Господин Кембъл заслужаваше да си намери някого, макар и на този късен етап от живота си. Винаги имаше надежда, а сега той беше понапълнял малко и изглеждаше почти красив. Франсис не проумяваше защо Милдред си губи времето в страдание по онзи Били Дженкинс, който я изостави пред олтара.

Господин Кембъл несъмнено я харесваше. Защо иначе би се смял на безвкусните ѝ шеги?

Тъкмо когато приключваше с миенето на съдовете, някой почука на вратата. Тя избърса ръце и видя на прага да стои Тами Съгс с ядосано изражение. Майчице, помисли си Франсис, май ще имам неприятности. Тайничко беше купила на Патси чифт ръкавици. Въпреки това се усмихна престорено и каза:

— Здравейте, госпожо Съгс, радвам се да ви видя. Искате ли да влезете?

Франсис отвори широко вратата и видя пред къщата да стои паркиран очукан кафяв пикап. Зад волана седеше мъж с дълга коса. Тами влезе безцеремонно в дневната и се тръшна на най-хубавия фотьойл.

— Тук съм, защото съпругът ми се прибра вчера и утре заминаваме за Арканзас.

Сърцето на Франсис се сви. Знаеше, че все някога този ден ще настъпи, но се надяваше Патси да остане тук по-дълго.

— Виж какво — рече Тами. — Знам, че тук в селото я гледате, а съпругът ми не иска повече да се занимава с нея, тъй че се чудех дали не познаваш някой, който би я прибрал за известно време.

Франсис се стъписа от думите ѝ, но не го показва и погледна Тами в очите.

— Всъщност познавам такъв човек, госпожо Съгс. Аз. С радост бих гледала това дете.

— Ами тогава, ако искаш, можеш да я вземеш днес следобед.

Даде детето толкова безгрижно, все едно ѝ даваше стар пуловер.

След като Тами и съпругът ѝ си тръгнаха, Франсис не беше на себе си от радост. Дълги години се беше молила за дете и всяка Коледа тайно копнееше да има дъщеричка, на която да купува подаръци. Когато съпругът ѝ почина, надеждата угасна. Но сега Бог беше чул молитвите ѝ. Толкова беше признателна, че Тами дойде първо при нея, и се зачуди защо се бе съмнявала в Бог. Изтича на втория етаж, за да приготви стаята за Патси и да планира какво ще ѝ купи. Щеше да ѝ вземе стотици обувки и Патси можеше да ги съсипе до една, ако иска.

Франсис се обади на всичките си познати и им съобщи добрата новина. Те много се зарадваха и си отдъхнаха, че Патси най-накрая ще има истински дом. По-късно през деня, след като приготви стаята, Франсис отиде в магазина и обясни на Патси, че вече ще живее при нея. Детето беше живяло къде ли не през краткия си живот и правеше каквото му кажат, тъй че се съгласи. Взе си довиждане с Джек и му каза, че ще се видят на другия ден. Франсис пое по улицата и държа Патси за ръка чак докато стигна до къщата. Съседите излизаха на верандите и им махаха, когато минеха покрай тях. Доти се провикна радостно:

— Привет, Патси! Много се радваме, че ще останеш при нас!

Скоро всички свикнаха да виждат как Франсис води момиченцето с плетената шапка до магазина всяка сутрин и следобед го прибира у дома.

Покрай вълнението, че Патси ще живее при нея, Франсис се сети чак след няколко дни, че Тами Съгс не е оставила новия си адрес. И не само това. Франсис осъзна, че не знае фамилното име на Патси. Но нямаше кой знае какво значение. Сега Патси беше при Франсис и това беше най-важното. Двете с Милдред заведоха момиченцето в Мобил и му купиха обувки и чорапи, бельо, роклички, якета и пуловери. Опитаха да му купят и няколко симпатични шапки, но Патси отказваше да носи друга шапка, освен онази, която господин Кембъл ѝ подари. Не я сваляше от главата си. Дори когато Франсис ѝ измиеше косата и я срещеше, Патси отново си слагаше шапката. През първата ѝ неделя в новия дом, когато я облякоха в бяла рокля с волани, тя отново си сложи шапката и на Франсис сърце не ѝ даде да я накара да я махне, затова я заведе на църква така. Ако Франсис ѝ позволиеше, Патси би носила шапката и докато спи.

Франсис се притесняваше да не би Патси да се разстрои, че сега живее с непозната жена, но дори Тами Съгс и баща ѝ да ѝ липсваха, тя не го показваше. Никога не се оплакваше за нищо. Беше много тихо и срамежливо дете и правеше каквото ѝ се казва, без да възразява. Макар Франсис да не знаеше на колко години точно е Патси, предполагаше, че е поне на шест и възнамеряваше наесен да я запише в първи клас. Първо обаче искаше да я научи на някои основни неща, за да не

изостава, когато тръгне на училище. Макар декември да беше чак след осем месеца, искаше Патси да може да напише писмо до Дядо Коледа и да получи подарък като другите деца.

Всеки следобед, щом магазинът затвори, Патси се прибираше вкъщи и учеше. Веднъж Милдред намина и попита Франсис как се справя детето.

Франсис отговори гордо:

— О, Милдред, тя е много умна. Вече може да си пише името и чете бързо като картеница. Може дори да се окаже гений!

Милдред много се радваше за сестра си, но в същото време се тревожеше.

— Франсис, не бива да се привързваш прекалено към малката, защото, когато баща ѝ дойде да я прибере, ще останеш съкрушена. Тя няма да остане при теб завинаги.

— Знам — отвърна Франсис. — Знам, че е при мен само временно.

— Просто искам да се уверя, че си наясно. Не бива да забравяш, че е чуждо дете.

Но предупреждението на сестра ѝ идваше твърде късно. Франсис вече се беше привързала към Патси и тайно се надяваше, че няма да се наложи тя да си тръгва.

Когато Осуалд не беше в магазина при Патси или на реката, той рисувахе на задната веранда в къщата на Бети Кичън. Един дъждовен следобед, докато седеше на верандата, Бети излезе да вземе нещо от допълнителния хладилник, който държеше там, погледна към последната му скица и възкликна:

— Прилича досущ на сойка! — След миг мълчание добави: — Мразя сойки. — И се прибра в кухнята.

Осуалд остана много доволен. Не защото Бети мразеше сойките, а защото беше познала птицата, която беше нарисувал. В началото всичките му птици си приличаха. Явно ставаше все по-добър.

Той вече харчеше почти всичките си пари вместо за цигари за бои и четки, но това не го притесняваше. И без това пушеше по-малко.

След няколко дни попита Клод Ъндъруд, който излизаше за риба всяка сутрин в шест часа, дали може отново да го закара до блатото.

Искаше да види големите орли рибари, за които само беше чувал. В книгата му за птиците в Алабама имаше тяхна снимка, но до момента не ги беше виждал с очите си.

— С удоволствие — отвърна Клод. — Мога да те закарам до самите гнезда и да те оставя за няколко часа, ако искаш. — Клод беше виждал скиците му и се радваше, че Осуалд си е намерил приятно занимание. Забелязал беше и че Осуалд вече получава много писма от Дружеството на орнитолозите в Алабама.

На следващата сутрин в пет и половина Осуалд отиде до дома на Клод. Видя, че в кухнята свети, и почука тихо. Съпругата на Клод, Сибил, му отвори и го поздрави с широка усмивка.

— Заповядайте, господин Кембъл, ще ви сипя кафе. Клод отиде да приготви лодката.

Осуалд влезе в просторна стая със стени от борово дърво и тухлена камина с голяма кръгла черга в кремаво и кафяво отпред. Тапицериите на дивана и фотьойла и завесите бяха от един и същ плат на кафяви квадрати. Над камината беше окачена репродукция на Тайната вечеря. В другия край на стаята имаше кръгла светлокафява маса с въртящ се поднос и столове около нея. Помещението беше чисто и спретнато и изглежда нищо от първоначалното обзавеждане не беше променяно, откакто къщата беше построена, което, съдейки по тапетите на шишарки, е било някъде през четирийсетте години. „Тук времето е спряло“, помисли си Осуалд и седна, а Сибил, която също изглеждаше като жена от четирийсетте, му поднесе чаша кафе и домашно приготвена кифла с канела. Носеше бяла колосана престилка върху роклята, а косата ѝ беше на ситни къдрици, каквито можеха да се постигнат единствено чрез старомодно къдрене с фиби.

— Клод каза, че отивате към блатото, за да творите.

Осуалд се засмя.

— Госпожо Ъндъруд, не знам дали мога да се нарека творец, но да, ще се опитам да направя няколко скици.

Сибил му сипа втора чаша кафе.

— Колко хубаво. Клод ми каза, че сте прекрасен художник. Кой знае, господин Кембъл, може един ден да изложат творбите ви в някой музей и нашето селце да се прочуе.

В този момент Клод влезе през входната врата.

— Добро утро. Можем да тръгнем, когато си готов.

— Готов съм — отвърна Осуалд и си взе скицника. Сибил им подаде по една хартиена торбичка.

Господин Кембъл надзърна в своята.

— Какво е това?

— Обядът — отвърна жена му. — Момчета, да не мислите, че ще ви изпратя без нищичко за хапване?

От години никой не беше наричал Осуалд „момче“ и сега му стана приятно. Докато вървяха към реката, той каза:

— Жена ти е много мила. От колко време сте женени?

— През юли ще станат четирийсет и една години.

И тогава Клод, който обикновено не говореше много, каза нещо изненадващо:

— И да ти призная, не е минал и ден през всичките тези години, в който да не съм благодарил на Бог за нея.

Над реката още се стелеше утринна мъгла, когато потеглиха с лодката. След около час мъглата се вдигна и слънцето огря солените мочурища, ширещи се пред тях. Клод посочи към няколко високи дървета с големи гнезда в короните.

— Ето ги. — Когато доближиха брега, голяма подобна на ястреб птица излетя и плавно кацна на съседно дърво, където остана и впери очи в тях. — Ако извадиш късмет, ще видиш различни видове сови, ястреби, жерави и други блатни птици. — Клод спря при док с пейка, за да слезе Осуалд. — Ще се върна след няколко часа.

След като Клод се скри зад завоя на реката и шумът от мотора заглъхна, Осуалд осъзна, че се намира буквално в пустошта. След известно време сред тишината, нарушавана от време на време от плясък на криле или крясък на птица, той започна да губи представа за времето. Не бе успял да постигне това нито през годините в неделното училище, нито когато пиеше до забрава. Сега обаче, седнал сред тишината „далеч от забързания начин на живот и шума в големия град“, той се почувства едно с природата. За пръв път в живота си изпитваше покой. Най-накрая разбра какво означава да си в мир със себе си.

Към десет часа започна да огладнява и отвори торбичката. Сибил беше приготвила традиционен обяд за рибари: кутия със соленки и консерви с месо, виенски наденички и сардини. Сложила беше и бяло пластмасово ножче и няколко пакетчета с горчица. Осуалд изяде всичко; беше много вкусно. Час по-късно Клод дойде да го вземе и когато се качи в лодката, го попита:

— Извади ли късмет?

— О, да. Видях десетки птици. А ти?

— Горе-долу — отвърна Клод и поежа към къщи. По-късно Осуалд разбра, че за Клод „горе-долу“ означава, че е хванал повече и по-големи риби от всички останали рибари не само за днес, но и за цялата седмица. Нямаше никакво съмнение, че риболовът му идва отвътре. Познаваше теченията, знаеше как вятърът влияе на рибите, на каква дълбочина са по всяко време на годината. Някои хора, които бяха ходили на риболов с него, разправяха, че чувал рибите. Но Клод беше скромнен и когато някой го попита как успява редовно да хваща толкова богат улов, отвръщаше:

— Ходя за риба редовно и съм търпелив.

Клод не ходеше за риба единствено в събота следобед, когато всички в Лост Ривър слушаха съботната опера по радиото. Чуваше се по цялата река. Клод казваше, че тогава няма смисъл да ходи, защото писъците на проклетите италианци плашели рибата и не кълвяла.

Когато Осуалд за пръв път чу, че Клод Ъндъруд ходи за риба всеки божи ден, не можеше да повярва, че човек може да е толкова отдаден на хобито си. Но откакто започна да рисува, го разбираше напълно. Осуалд обаче рисуваше редовно по различна причина. Искаше да стане достатъчно добър, за да нарисува картината, която бе намислил. Надяваше се да я довърши до Коледа. И така, докато Клод ловеше риба, Осуалд рисуваше, а реката течеше спокойно покрай тях.

На следващото събрание на Мистичния орден на Кралските точки се проведеха ежегодните избори. Както обикновено, отново избраха Франсис за председател, Сибил Ъндъруд за заместник-председател, Милдред за касиер и Доти Нивънс за секретар. Бети Кичън никога не се кандидатираше. Заради ръста и армейското си минало тя се грижеше за реда при провеждането на събранията.

След като гласуването приключи, Милдред измърмори:

— Не разбирам защо изобщо си правим труда. Винаги избираме едни и същи хора. — След ново гласуване беше решено да провеждат изборите през година. На същото събрание, преди да приключат с дневния ред, решиха и да поканят на обяд членовете на Мистичния орден на Кралските швейцарски точки. Макар да бяха сестрински асоциации и често да работеха по съвместни проекти, между двете организации имаше приятелско съперничество и затова Точките планираха внимателно срещата. При последното им гостуване на Швейцарските точки в Лилиан домакините им поднесоха пилешка салата с ананас, хляб с фурми и крема сирене. Точките решиха, че ще сервират желирани домати, три различни вида хляб и десерт „Плаващ остров“. Сибил приготвяше невероятен „Плаващ остров“. Освен това щяха да подарят на всяка от гостенките си ръкохватки на точки.

— Това ще ги впечатли — заяви Бети Кичън.

СРЕЩАТА

Няколко седмици по-късно, когато Клод отново го закара до блатото, Осуалд здраво се стресна. Толкова бе погълнат от работата си, че не чу нищо, но щом вдигна очи, видя на метър и половина да стои лодка. Тъмнокожият мъж в нея го гледаше с поглед, от който кръвта на Осуалд се смрази. След миг мъжът загреба и започна да се отдалечава, без да каже и дума. Когато Клод се върна, Осуалд му описа мъжа със синьо-зелените очи и прошарената коса и попита кой е.

Клод попита дали от лодката е висяла мрежа.

Осуалд отговори утвърдително.

Клод кимна.

— Да, мисля, че се досещам кой е.

— Е?

— Не съм напълно сигурен, но мисля, че си срещнал Джулиан Лапон.

— Креолът?

— По описанието, изглежда, е той.

— Не ми се стори дружелюбно настроен.

— Типично в негов стил.

— Аз си мълчах.

— Разумно си постъпил. Никога не се знае как ще реагира.

— Какво да правя, ако отново се появи?

— Няма... повярвай ми. Не иска да има нищо общо с нас. Ако можеше да премести другия бряг на реката в Луизиана, би го направил.

Клод се оказа прав. Осуалд повече не видя мъжа.

Щом времето се стопли, Патси започна да ходи с Клод и Осуалд до блатото и да седи при Осуалд с часове, докато той рисуваше. Един ден Осуалд погледна към нея и попита:

— Патси, каква искаш да станеш, когато пораснеш?

Патси се замисли.

— Хм... може би... Не знам.

— Има ли нещо, с което искаш да се занимаваш?

— Искам да си играя с Джак. Обичам птици.

— Аха. Може един ден да станеш ветеринар. Знаеш ли какво е ветеринар?

— Не.

— Ветеринарят е доктор, който лекува животни. Искаш ли да се занимаваш с това?

— Да. А може ли да стана истински доктор?

— Разбира се, ако искаш.

— Наистина ли? А Джак ще може ли да идва да ме вижда?

— Разбира се.

Очите ѝ изведнъж блеснаха.

— Ако стана доктор, може да успея да излекувам крилото му и той ще може да лети толкова бързо, че ястребите и совите няма да могат да го хванат и изядат.

— Да, би могла. — Осуалд подаде на Патси малка картина, която беше нарисувал за нея — голяма бяла чапла с очила, обувки за степ и бастун под едното крило. Надписът гласеше: *На Патси: Чаплата Икабод излиза на разходка.*

Вечерта, когато Патси се прибра у дома, Франсис седеше пред шевната машина и подшиваше ръкохватките. Патси рече:

— Госпожо Клевърдън, познайте каква ще стана, когато порасна.

— О, нямам никаква представа.

— Познайте.

— Да видим. Учителка?

— Не.

— Каубой?

— Не — засмя се Патси. — Да ви кажа ли?

— Да.

Лицето на момиченцето грейна.

— Лекар на птици!

— Лекар на птици ли? И как ти хрумна това?

— Господин Кембъл каза, че ако искам, мога да стана доктор. Каза, че трябва да го желая много силно и ще се случи.

— Нима?

— Да. Каза и че той винаги е искал да рисува и си го е пожелал много силно и сега рисува!

Патси ѝ показа рисунката, която Осуалд ѝ подари.

— Прекрасна е! — възкликна Франсис. — Става все по-добър, нали? Трябва да я покажа на леля ти Милдред. — Франсис ѝ върна рисунката. — Ти харесваш господин Кембъл, нали?

— Да, много е забавен.

След като Патси си легна, Франсис се замисли за онова, което господин Кембъл беше казал на Патси, и реши, че май е прав. Тя самата явно си беше пожелала достатъчно силно да има дете, защото в крайна сметка го получи. Улови се, че неволно се моли бащата на Патси никога да не се върне да я прибере. Знаеше, че не бива да се моли за подобно нещо, но не можеше да се сдържи.

НЕПОЗНАТИЯТ

Един топъл и влажен следобед в края на май черна кола спря пред магазина. Рой стоеше на касата и разказваше през смях на Осуалд как сутринта пристигнал и заварил Джак с крак, заклещен в една мухоловка. Бети Кичън беше при рафта със зеленчуците и оглеждаше картофите. Когато мъжът с бяла риза и черен лъскав панталон влезе в магазина и се огледа, Рой го попита:

— С какво мога да ви помогна?

Мъжът избърса челото и врата си с носна кърпа и каза:

— Бих искал студена напитка, ако обичате. Много е топло.

Рой посочи към хладилника с безалкохолните.

— Изберете си.

— Благодаря.

Рой, незнайно защо, изпита странно усещане и погледна през прозореца към колата. Номерът беше от Монтгомъри, столицата на щата, и имаше официална щатска емблема на вратата. Този човек не се беше изгубил и не спираше просто за да си купи нещо за пиене. Несъмнено беше тук по някаква официална работа. Докато той си избираше напитка от хладилника с гръб към тях, Рой бавно излезе иззад тезгяха и застана пред снимката, закачена на касата.

Мъжът отиде при тях с бутилка в ръка.

— Чудя се дали можете да ми помогнете. Опитвам се да открия госпожа Тами Съгс. Доколкото разбирам, тя и семейството ѝ са живели някъде тук.

Щом чу името Съгс, Бети Кичън започна да пълни бързо торбата си с картофи.

Рой се облегна върху касата, скръсти ръце и започна да размишлява на глас.

— Хм, Съгс... Съгс... Не, не се сещам за човек с това име.

През това време Осуалд бавно се отдалечи от касата и тръгна към задната част на магазина под предлог, че търси нещо.

Рой извади клечка за зъби от джоба си, огледа я, пхна я в ъгъла на устата си и попита спокойно:

— Защо търсите тази жена?

— Всъщност търся момиченцето, което е живяло при нея.

Джак внезапно скочи върху пластмасовото колело и затича, при което звънчетата се раздрънчаха, сякаш и той разбираше опасността. Мъжът продължи:

— Издирвам я от името на бащата... — Той извади лист хартия от джоба си и прочете — Джеймс Дъглас Кейси, който я поверил на грижите на семейство Съгс. В документите ни селото фигурира като последното им известно местонахождение.

— Хм — изсумтя Рой и се обърна. — Госпожо Кичън, да знаете някой на име Съгс?

— Не, не съм чувала това име — отвърна Бети и се премести при щайгата с тиквичките.

Рой се провикна:

— Хей, господин Кембъл, да знаете някакво семейство Съгс, което е живяло в района? С тях имало малко момиченце.

Осуалд, който стоеше замръзнал на място, вперил очи в консерва свинско с боб, отговори:

— Съгс ли? Не, единственото семейство, което отговаря на описанието, замина за Мексико. Май казаха, че отиват в Хуарес. Или пък в Куернавака? Някой от онези градове.

— Мексико ли? — попита мъжът. — Сигурен ли сте, че са казали Мексико?

— Да — отвърна Осуалд, взе от рафта консерва с боб и се престори, че чете етикета. — Казаха и че няма да се връщат повече. Имали някакви проблеми с властите.

— Наистина ли? — промърмори мъжът.

В този момент в магазина влезе Клод с кофа риба и Рой побърза да каже:

— Здравейте, господин Ъндъруд, как сте днес? — Покашля се. — Може би ще успеете да ни помогнете. Този господин търси момиченце, което живяло в гората със семейство на име Съгс. Господин Кембъл си спомни, че имало подобно семейство с малко момиче, което заминало за Мексико. За Хуарес или Куернавака, нали така, господин Кембъл?

— Точно така — отвърна Осуалд, който се беше преместил при кутиите с корнфлейкс.

Клод разбра, че нещо не е наред, в мига, в който Рой се обърна към него с „господин Ъндъруд“. Той остави кофата с риба на тезгяха и рече:

— За съжаление не си разбрал правилно, Осуалд. Аз чух, че хората, за които говориш, заминават за Канада.

Непознатият мъж погледна към него.

— Канада ли?

Клод свали шапка и се почеса по главата.

— Да, доколкото помня, казаха, че отиват в Квебек.

— Може да си прав — рече Осуалд и взе кутия кибрит. — Знаех си, че беше нещо с буквата К.

— Не, чакайте малко — каза Клод. — Сега като се замисля, май действително казаха Мексико. Със сигурност е едно от двете, но на ваше място бих започнал от Мексико.

— Майчице — въздъхна мъжът. — Докато мина през всички мексикански бюрократични процедури, детето ще е пораснало.

— Значи — каза Рой с небрежен тон и дори лека прозявка — бащата иска да си вземе детето?

Мъжът отпи глътка кока-кола и поклати глава.

— Не. Бащата е мъртъв. Паднал от каросерията на камион преди два месеца. Бабата твърди, че е твърде стара да се грижи за детето, тъй че я приписа на нас и сега трябва само да я намеря.

— Кой сте вие? — попита Рой.

— Щатът Алабама. Сега момиченцето е под попечителството на щатските власти.

В този миг Бети Кичън погледна през прозореца и видя Патси да се задава по улицата. Грабна торбата с покупките си и се втурна към вратата.

— Ще ти платя утре — рече тя и изхвърча навън. С торба в едната ръка, вдигна с другата Патси и се отправи към къщата на Франсис за няма и пет секунди. Неслучайно Бети беше работила дълги години като медицинска сестра в спешно отделение. Наложеше ли се, беше бърза като светкавица. Мъжът в магазина, който не беше видял разигралата се навън сцена, продължи да се оплаква от работата си.

— Пропилях половината си живот в издирване на подобни хора и... — Той спря по средата на изречението. — Какво е това звънтене?

Рой отвърна:

— Гледам една птица отзад.

— О, така ли?

— Любопитно ми е — продължи Рой — какво ще стане с момичето, ако го намерите?

Мъжът отговори, докато оглеждаше препарираните животни по стените:

— Тъй като няма други роднини, най-вероятно ще я изпратят в сиропиталище, докато навърши осемнайсет години.

Осуалд потръпна. Само при мисълта Патси да израсне в сиропиталище му призля. Мъжът отиде до тезгяха, надникна в кофата и каза:

— Хубава риба. — След това остави празната бутилка и отново въздъхна. — Е, благодаря ви за помощта, но от думите ви разбирам, че едва ли ще открием момиченцето скоро. Та как се издирва дете в Мексико и Канада. — След това попита Рой колко му дължи за кока-колата.

— Нищо. За мен е чест да почерпя щатски служител.

— Благодаря — рече мъжът и подаде на Рой визитна картичка. — Казвам се Брет Бун. Това е телефонният ми номер. Обадете се, ако чуете нещо.

— Разбира се, господин Бун — отвърна Рой.

Бун тръгна към вратата, като си мърмореше под носа:

— От всички места, точно в Мексико трябваше да идат. — На прага се обърна и каза: — Пожелайте ми късмет, господа. Бог ми е свидетел, много ще ми трябва.

— Успех тогава — пожела му Рой.

Всички го проследиха с поглед как се качва в колата и потегля. Рой вдигна телефона, за да се обади на Франсис. От този ден нататък решиха, че Патси е официално тяхна, и вечерта Осуалд се прибра вкъщи ухилен до уши. Казваше се Патси Кейси. Тя беше от ирландски произход също като него!

АСИСТЕНТКАТА

С напредването на лятото имаше много поводи за оптимизъм. Осуалд продължаваше да се чувства добре, а обядът в чест на Швейцарските точки пожъна голям успех. Дамите от този клуб, които гледаха с известно високомерие на Точките от Лост Ривър по отношение на шевните умения, останаха много впечатлени от ръкохватките и Франсис видя, че умираха от завист заради желираните домати. Не само че обядът мина страхотно, но и Патси беше много щастлива. Тя имаше нова работа.

Понякога Рой организираше малки представления с Джак за училищата в района и за благотворителни църковни базари. Следващия път, когато го помолиха да изнесе представление, Рой попита Франсис дали може да вземе и Патси. Франсис се съгласи, идеята ѝ хареса. След това Рой започна да взима Патси на представленията като своя асистентка. Франсис дори ѝ купи специална рокля на червени райета, която да е в тон с раираното сако и сламената шапка на Рой. Осуалд също ходеше с тях и им помагаше, като подреждаше столовете за публиката. Рой откриваше представленията, като изкарваше Патси до себе си с Джак, кацнал на пръста ѝ.

— Елате да видите Невероятния кардинал от окръг Болдуин! Той ходи, той говори, той пълзи по корем като змия. Единственият питомен кардинал, който знае името си! А сега моята прекрасна асистентка госпожица Патси ще ви направи демонстрация. Джак ли се казваш?

Джак кимаше с глава, сякаш отговаряше на въпроса.

— Той казва „Да“! Невероятно! Но чакайте малко. Сега сигурно си мислите, че глупавата птица не знае кое е ляво, кое е дясно. Уверете се сами!

В този момент Патси вдигаше десния си показалец и Джак кацваше на него.

— Точно така! А сега наляво!

Джак прелиташе на лявата ѝ ръка.

— Удивително! Единственият кардинал в Америка, дами и господата, момчета и момичета, който знае какво съм скрил в ръката си.

Джак минаваше по ръката на Патси, стигаше до рамото ѝ и побутваше с клюн ухото ѝ.

— Какво каза Джак, госпожице Патси? Какъв е предметът?

Рой се привеждаше надолу и Патси му прошепваше на ухо.

— Птицата казва, че държа в ръката си слънчогледови семки!

Рой отваряше длан, в която имаше десетина лъскави черни семки.

— Джак отново позна! Дами и господата, и аз самият не мога да повярвам!

В този момент Патси се правеше, че птицата ѝ е прошепнала още нещо на ухо и подръпваше Рой за сакото. Рой вдигаше ръка и казваше:

— Един момент, дами и господата, птицата отново говори.

Патси отново му прошепваше нещо на ухо.

— Аха! Невероятният кардинал от окръг Болдуин казва, че иска да ви демонстрира уменията си да отгатва. Сега ще скрия различни предмети и ще видим дали е вярно. Госпожице Патси, моля обърнете се с гръб, докато крия предметите.

Патси се обръщаше с Джак в ръка, а Рой демонстративно криеше семена по джобовете си. След това Джак, който, разбира се, беше човекоугодник и обожаваше слънчогледови семки, смайваше публиката, като пхаше човка в джобовете на Рой и вадеше семките.

След представление децата идваха да поговорят с Патси и Рой забеляза, че тя се притеснява и от тях.

Франсис също беше забелязала това и се тревожеше. Опита на няколко пъти да кани деца у дома, за да си играят с Патси, но и това не помогна. Малката искаше да си играе единствено с Джак. Франсис се чудеше дали преди не са ѝ се подигравали заради куцането. Първия път, когато я изкъпа, остана стъписана колко изкривено е тялото на детето. Надяваше се, че когато наесен Патси тръгне на училище, другите деца няма да ѝ се смеят.

ДВАМА МЪЖЕ В ЕДНА ЛОДКА

Клод беше чул, че червеният горбил кълве, и бе отплавал по реката чак до залива Пердидо. Следобед, когато се прибираще обратно с лодката, чу някой да вика:

— Помощ! Помощ! Помощ!

Видя двама мъже в лъскава нова синя лодка, дълга шест метра, да махат тревожно. Той изключи мотора и спря при тях.

— Здравейте, какво стана?

— Слава богу, че минахте! Заседнали сме тук от сутринта — отвърна единият мъж.

Другият добави:

— Сигурно сме се блъснали в нещо, защото моторът просто угасна и не успяхме да го пуснем отново. Носим се по течението от поне седем-осем километра.

Клод попита:

— Защо не използвахте греблата?

— Не ни дадоха гребла.

Клод посочи спокойно към дясната част на лодката.

— Погледнете в онова отделение там. Би трябвало да има гребла.

По-едрият мъж отвори капака и действително видя две гребла.

— О!

— Откъде дойдохте?

— Тръгнахме от хотела на нос Клиър. Къде се намираме в момента?

— Чак в Лост Ривър, на двайсет и пет километра на юг.

— Как ще се върнем?

— Нека погледна мотора.

Клод отиде с лодката си до мотора и бързо разбра какъв е проблемът.

— Задръстил се е с кал.

— Може ли да се оправи?

— Да, но ще трябва да извадим лодката от водата. — Той им хвърли въже и ги изтегли до къщата си. Когато слязоха на дока, Клод погледна към залязващото слънце и рече: — След малко ще се стъмни и няма да успеете да се приберете до хотела по реката. Ще помоля обаче Бъч да ви закара, а утре ще изпратите някой да вземе лодката.

Докато мъжете събираха скъпите си въдици, Клод се изкиска.

— Какво се надявахте да хванете, момчета?

Засрамени, че се е наложило да ги изтеглят от реката, те се опитаха да отговорят като компетентни рибари:

— Пъстърва, червен горбил. Чухме, че кълве много по това време на годината.

— Вярно, но с такъмите, които сте понесли, можете да хванете само акула... или някой кит.

Той отвори кутията и извади нанизани на корда огромни костури, пъстърви и червен горбил.

— Влезте вътре, ще се обадя на Бъч.

— Благодарим, много сте любезен.

— Между другото — каза по-едрият от двамата — аз съм Том, а това е Ричард.

— Аз съм Клод Ъндъруд, приятно ми е.

Когато тримата влязоха в двора, Клод попита:

— На почивка ли сте тук?

— Не — отвърна Том. — На медицинската конференция, която се провежда в хотела. Но решихме да излезем за риба, докато сме тук.

Сибил им приготви кафе и след малко в къщата влезе Бъч, който си подсвиркуваше. Често го викаха да кара неопитни рибари по домовете им.

— Здравейте, момчета, разбрах, че сте се изгубили. Затова селото ни се казва Изгубената река. Стигнеш ли чак дотук, значи вероятно си се изгубил. — И както винаги, той се засмя на собствената си шега, сякаш беше най-смешната на света.

Когато гостите станаха да си тръгват, Клод попита:

— Докога сте тук?

Том отговори:

— Само още три дни. За съжаление днешният отиде по дяволите.

— Той погледна към Сибил. — Извинете, госпожо.

Сибил се засмя.

— Не се тревожете, омъжена съм за рибар. Чувала съм далеч по-цветисти ругатни.

Клод, на когото му дожаля за хората, каза:

— Ако искате наистина да ловите риба, елате утре и ще ви покажа няколко хубави местенца.

По-късно, докато ги караше към хотела, Бъч каза:

— Едва ли знаете, но това е най-добрият рибар в щата. Щом предлага да ви вземе на риболов със себе си, задължително трябва да приемете.

— Благодарим! Ще се възползваме — отвърнаха те.

На другия ден следобед Бъч отиде да ги вземе и ги закара до реката, където Клод ги чакаше на дока.

— Здравейте, момчета, качвайте се.

Те се качиха в старата му плоскодънна лодка, задвижвана от малък мотор с мощност пет конски сили. Клод подаде на двамата по една обикновена въдица и им обясни рибарските си методи.

— Използвам само това. — Той им показа блесна, боядисана в червено и бяло. — Малко я променям, за да захваща по-добре, но не правя нищо друго.

Вечерта двамата мъже бяха невероятно въодушевени. За един ден хванаха повече риба и научиха повече за риболова, отколкото през целия си живот до момента. Мислеха, че Клод има някакви тайни познания за рибите. Той, както обикновено, отвърна философски:

— Няма нищо тайно. Рибата или кълве, или не кълве.

Мъжете идваха на реката и през следващите два дни и си прекарваха чудесно в лодката с Клод. На Клод също му беше приятно да види ентузиазма и вълнението на двамата граждани всеки път, щом хванеха нещо. През последния ден от престоя си те се опитаха да му платят за обучението, но той заяви:

— Не. Не ми дължите нищо.

Том каза:

— Искаме да платим за времето, което ни отделихте.

— Благодаря, но не мога да приема. За мен беше удоволствие.

— Сигурен ли сте?

— Да, напълно. Нищичко не ми дължите. Но ще ви помоля за една услуга.

— Разбира се, с какво можем да помогнем?

— Знам, че и двамата сте лекари, и се питах дали бихте прегледали едно момиченце.

Клод беше научил, че мъжете участват в конференцията на ортопедите от Югоизточна Америка. Не знаеше дали ще могат да помогнат на Патси, но си струваше поне да опита, затова каза на Франсис да я доведе следобед у тях, в случай че се съгласят да я прегледат.

Франсис облече Патси с най-хубавата ѝ рокля и я заведе у семейство Ъндъруд. Двете седнаха в дневната със Сибил и Бъч и зачакаха. Когато двамата мъже пристигнаха, Клод ги представи на Франсис и Патси. Том се наведе и стисна ръка на детето.

— Здравей, Патси, как си? Миличка, може ли да те помоля нещо? Би ли се разходила из стаята?

Патси погледна към Франсис, която се усмихна и я подкани с жест да стане. Момиченцето прекоси дневната и спря. Том прошепна нещо на приятеля си, след което каза:

— Сега ела при мен.

Патси отиде при него.

— Браво. Благодаря ти, миличка.

След още няколко минути общи приказки мъжете си взеха довиждане и станаха да си тръгват.

Клод и Бъч излязоха да ги изпратят и четиримата спряха на двора да поговорят.

Том каза:

— Господин Ъндъруд, за съжаление не сме специалисти по подобни родилни дефекти. Занимаваме се предимно с контузии на спортисти. Искане ми се да можем да помогнем, но момиченцето трябва да бъде прегледано от специалист.

— Специалист по какво?

— Трябва да я заведете на детски ортопед — каза Ричард. — Костите на децата все още не са се развили докрай и е нужен

специалист с богат опит в тази област.

Том погледна към приятеля си и каза:

— Сам Гликман.

Ричард кимна.

— Да.

Вечерта телефонът иззвъня.

— Господин Ъндъруд, обажда се Том. Ако доведете момиченцето в хотела преди осем сутринта, Сам каза, че ще може да я прегледа набързо, преди да хване самолета обратно за Атланта.

Клод се обади на Франсис и ѝ каза да приготви Патси, защото в шест и половина Бъч ще дойде да ги вземе и да ги закара до хотела. Когато Франсис каза на Патси къде ще ходят на другия ден, тя попита дали и господин Кембъл може да дойде.

— Щом искаш. Ще му се обадя да го питам.

Когато се обади на Осуалд, той отвърна:

— Щом Патси иска, ще дойда.

Той затвори и много се зарадва, че Патси е поискала да я придружи. Би отишъл навсякъде с нея, дори до луната.

На другата сутрин Бъч ги закара до хотела, който се намираше на нос Клиър в залива Мобил. В седем и половина Патси, само по бельо и с шапката на глава, лежеше на дълга маса в столовата, докато доктор Самюъл Гликман я преглеждаше. Франсис и Осуалд настръхнаха, докато гледаха как докторът дърпа крака ѝ напред-назад, нагоре и надолу. След това той я обърна по корем и започна да опипва гръбнака ѝ, като през цялото време ѝ говореше:

— Знаеш ли Патси, имам внучка на твоите години. Казва се Колби и знаеш ли какво ми каза тя? Тук боли ли?

Патси сбърчи нос, все едно я болеше, но отговори:

— Не.

Лекарят отново я обърна по гръб.

— Каза ми: „Дядо, вече имам две гаджета“. Представяш ли си?

— Накара я да седне и да се наведе наляво докъдето може, а след това надясно. — Ти имаш ли си приятел?

— Не — отвърна Патси.

— Напротив, Патси, имаш — възрази Франсис. — Нали онзи ден ми каза, че Джак е приятелят ти. Разкажи на доктора за Джак, миличка.

Накрая лекарят погледна часовника си, взе си куфара и каза на Франсис:

— Бихте ли ме изпратили до колата, госпожо Клевърдън? — После се обърна, усмихна се и помахна. — Довиждане, Патси.

Когато излязоха във фоайето, докторът каза:

— Госпожо Клевърдън, ще трябва да й направя рентгенова снимка, но доколкото виждам, тазът и дясното й бедро са били счупени на четири-пет места и никой не си е направил труда да намести костите. Оплаква ли се често, че я боли?

Франсис, която подтичваше, за да не изостава, отвърна:

— Не, докторе, никога не се е оплаквала да я боли.

— Чудна работа, защото несъмнено я боли. Костите притискат нервите в таза и гръбнака и колкото повече расте, толкова повече ще я боли.

Когато докторът се качи в чакащата го кола, Франсис побърза да зададе въпроса, който я интересуваше:

— Може ли да се направи нещо?

Доктор Гликман я погледна.

— Госпожо Клевърдън, не само може, а е и задължително да направим нещо. — Той й подаде визитна картичка. — Обадете се в кабинета ми и й запишете час.

Колата потегли.

Франсис се върна в хотела, където я чакаха другите.

— Каза да я заведа на преглед при него.

Две седмици по-късно пътуваха по натоварените улици на Атланта и Франсис и Осуалд си подаваха карта над главата на Патси в опит да открият накъде да карат. Най-накрая намериха клиниката и стигнаха навреме.

Франсис възкликна:

— Не мога да разбера как хората в този град се оправят по улиците.

След като направиха на Патси рентгенови снимки и изследвания, доктор Гликман повика Франсис и Осуалд в кабинета си, а една сестра

заведе детето в кафенето, за да хапне нещо.

— При толкова сериозна деформация, ако веднага не вземем мерки за коригиране, Патси постепенно ще започне да се обездвижва и накрая няма да може изобщо да ходи.

Франсис стисна отчаяно ръката на Осуалд.

— Мили боже!

— И тъй като продължава да расте, след време ще бъде засегната и централната ѝ нервна система. Колкото по-бързо наместим костите и премахнем натиска върху скелета и мускулите, толкова по-добре. Но ще трябва да се направят две, може би три операции. Това е тежка задача при толкова малко дете и Патси ще трябва да прояви голяма сила и издръжливост.

Франсис много се разтревожи.

— Нима казвате, че има опасност да умре?

— При всяка тежка операция има такава вероятност, но доколкото виждам, Патси е щастливо дете и има голямо желание за живот. Нека поясня. Имах предвид, че ще се нуждае от емоционалната ни подкрепа през целия период на лечение и пак няма гаранции, че ще оздравее напълно.

— Мили боже! — повтори Франсис.

— Въпреки това по мое мнение момичето задължително трябва да се оперира. Искам само да знаете предварително, че възстановяването ще е дълго и трудно, независимо от резултата.

— Скъпо ли ще излезе? — попита Осуалд.

— Ще ми се да можех да ви дам друг отговор, господин Кембъл, но да, ще бъде много скъпо. — Той погледна към снимката на внучка си върху бюрото. След това разлисти бележника си и ги погледна над очилата. — Знаете ли какво ще направим? Аз няма да взимам хонорар за извършването на операцията. Това ще намали сумата. Ако се погрижите да напълнее с няколко килограма и я доведете тук до края на юли, ще мога да направя първата операция на 2 август сутринта.

Франсис каза на лекаря, че ще дойдат и че Патси ще е напълняла достатъчно, дори да се наложи да я храни по двайсет пъти на ден. Как щяха да съберат останалата част от сумата, беше друг въпрос, но това премълча.

През следващия месец цялата улица тъпчеше Патси с курабийки и сладолед до пръсване. Решени бяха да качи нужните килограми до края на юли. Но най-големият проблем си оставаха парите. Дори без хонорара на доктора, с дългия престой в болницата и месеците на физиотерапия след това сметката щеше да надхвърли сто хиляди долара. Франсис и Милдред имаха малко спестени пари, но те изобщо нямаше да стигнат. Асоциацията на жителите на Лост Ривър организира няколко благотворителни събития, а на касата в магазина стоеше голям буркан с надпис: *Фонд за Патси*. Скоро, когато повече хора започнаха да научават за проблема, и други организации се заеха да помогнат. Когато Елизабет, приятелката им от Лилиан и председател на сестринския Мистичен орден на Кралските швейцарски точки, разбра, нейната група приготви сладкиши за награди в благотворителна лотария. Лост Ривър започна да прави базар на пържената риба всяка събота, благодарение на Клод Ъндъруд, и от целия окръг взеха да се стичат хора. След като мълвата се разнесе, приятелите на Бъч от Клуба на лосовете в Елберта направиха барбекю за набиране на средства. Всички от Лост Ривър отидоха, пристигнаха и хора от целия окръг. Когато Осуалд отиде, го чакаше изненада. Членовете на Асоциацията на акордеонистите от Алабама щяха да изнесат в парка благотворителен концерт. Те стояха на подиума, облечени с кожени баварски гащеризони. Господин Краус зърна Осуалд и му помахаша, докато групата изпълняваше „Бирена полка“. Франсис, Милдред и Патси седнаха до него на дървените столове сред публиката. Патси ядеше втори захарен памук, когато Осуалд видя нещо, от което кръвта му изстина. На първия ред от другата страна на пътеката седеше щатският служител Брент Бун и гледаше право към Патси.

Ушите на Осуалд пламнаха. След няколко минути Бун стана, отиде до голямо дървено буре с надпис *Фонд за Патси*, пусна вътре десет долара и се запъти по пътеката право към него. Дъхът на Осуалд секна, когато мъжът приближи, погледна го и каза с половин уста:

— Мексико, друг път. — След което продължи нататък.

С приближаването на август Осуалд искаше да направи нещо за Патси, но разбира се, нямаше пари. Имаше обаче нещо, което можеше

да опита. Дори да изкара само няколко долара, все щеше да е от полза.

Бъч го закара до хотела на нос Клиър. Последния път, когато идва тук с Патси, бе забелязал малка галерия във фойето. Днес той събра цялата си смелост и влезе. Една мила жена разгледа акварелите му, без да казва нищо.

След като прегледа всичко, тя попита:

— Колко искате за тях, господин Кембъл?

Осуалд се стъписа. През живота си не беше продавал нищо, особено собствените си творби, затова на свой ред попита:

— Защо вие не предложите цена?

Жената отново огледа картините и ги преброи.

— Тук са осемнайсет картини, нали?

— Да.

Тя отново ги погледна и каза:

— Мога да ви предложа двеста и петдесет долара.

— Шегувате се! — възкликна Осуалд, който не можа да повярва, че жената е готова да му даде толкова много пари.

— Иска ми се да можех да ви предложа повече, господин Кембъл, картините са прекрасни, но ние сме малка галерия.

— Не, няма нищо. Съгласен съм.

Жената му написа чек и каза:

— Бих искала да видя и други ваши творби, господин Кембъл.

Когато излезе навън и погледна чека, Осуалд за малко да припадне. Жената беше имала предвид по двеста и петдесет долара на картина!

До края на юли бяха събрали почти цялата необходима сума и всички бяха обнадеждени, че ще съберат и останалите пари навреме. В деня преди Патси да замине за операцията в Атланта, Осуалд и Рой решиха да организират празненство в тесен кръг за изпращането ѝ. Рой пристигна в седем без петнайсет, за да отвори магазина, и изсвири на Джак.

— Хей, друже, приятелката ти ще дойде да те види след малко.

Не последва отговор.

— Какви си ги надробила днес, шантава птицо? Дано не си газила отново из бонбоните с пудра захар. Нямам време да те къпя!

Рой тръгна из магазина, като подсвиркваше, и когато стигна до щайгите с плодовете и зеленчуците, любимото място на Джак, го видя в ъгъла на пода.

— Какво правиш там? Дано не си накълвал домати отново. Милдред ще ти оскубе перата. — Рой се приближи; Джак лежеше на една страна. — Какво правиш, глупчо?

Когато го вдигна, тялото на Джак беше сковано, а обикновено искрящите му очи изглеждаха странно безизразни и изцъклени. Той отново огледа птицата. И тогава разбра шокиран какво се е случило. Джак беше мъртъв.

Рой се вцепени. Не можеше да повярва, че студеното и безжизнено тяло в ръцете му наистина е Джак. В този миг сякаш целият свят притихна и Рой чуваше единствено туптенето на собственото си сърце. Стоя така, докато Осуалд не потропа силно на предния прозорец. Рой вдигна очи и видя Осуалд да му маха. Отиде да му отвори. Осуалд видя бялото му като платно лице и разбра, че се е случило нещо лошо.

— Ела отзад в кабинета — каза Рой.

Осуалд го последва.

— Какво има?

Рой затвори вратата след себе си и протегна ръце напред.

— Джак е мъртъв.

— Мили боже! Какво се е случило?

Рой седна на бюрото и поклати глава.

— Не знам. Току-що го намерих.

Обади се на своя приятел ветеринар, който му каза да провери дали Джак има някакви рани. Рой огледа птицата.

— Не, не виждам кръв или други наранявания.

— Не знам какво да ти кажа. Рой. Може да е изял нещо или да е хванал вирус. Има десетки възможни причини. При птиците тези неща понякога протичат много бързо. Един ден са добре, а на следващия са мъртви. Много съжалявам.

Рой затвори телефона и погледна към Осуалд.

— Каза, че не знае.

Двамата мъже седяха безмълвни известно време, когато Осуалд се сети за нещо.

— Хей, Рой. Какво ще кажем на Патси?

Рой вдигна очи.

— Божичко, съвсем забравих за това. Обади се на Франсис и й кажи да не води Патси тук, докато не измислим какво да правим. Ще отида да заключа вратата.

Осуалд се обади на Франсис, докато Рой спускаше щорите и гасеше лампите. Франсис вдигна:

— Ало?

— Франсис, обажда се Осуалд. В магазина съм. Къде е Патси?

— Тук до мен е. Закусва. Защо?

— Слава богу, че още не сте излезли. В никакъв случаи не й позволявай да идва в магазина.

— Защо? — попита Франсис и погледна към Патси озадачено. — Много ще е трудно.

— Знам, но се налага. Ще ти обясня по-късно. Просто я дръж вкъщи.

По тона на господин Кембъл Франсис разбра, че е станало нещо много сериозно. Патси тъкмо ставаше, за да тръгват, и Франсис побърза да я спре.

— Миличка, днес не можем да отидем до магазина.

Патси ококори очи.

— Защо?

— Случило се е нещо ужасно.

— Какво?

Франсис погледна към детето, което стоеше и очакваше отговор.

— Горкичкият Рой се е разболял от шарка! — каза тя, благодарна, че все пак нещо й хрумна в последния момент.

Патси изведнъж се уплаши.

— О, не! И Джак ли е болен от шарка?

— Не, скъпа, птиците не боледуват от шарка, само хората.

Франсис не можеше да си представи какво се е случило. Рой и Осуалд добре знаеха, че Патси заминава за болницата на следващия ден и ако не види Джак преди това, много ще се разстрои. Струваше й се, че единствената достатъчно сериозна причина би била лудият Джулиан Лапон най-накрая да е решил да прекоси реката и да застреля Рой.

След няколко минути Осуалд влезе в задния двор, застана пред кухненския прозорец и направи знак на Франсис да излезе.

Франсис избърса ръце.

— Миличка, трябва да отида за малко у Бети. Обещай, че няма да мърдаш отук. — Тя даде на Патси книжка за оцветяване и отиде в къщата на Бети. Бети и Осуалд седяха в дневната и разговаряха шепнешком.

— Какво става, за бога? — попита Франсис.

— Седни, Франсис, случи се нещо ужасно — каза Бети.

Франсис закри уста с длан.

— О, не! Рой е, нали? Застреляли са го! Мъртъв ли е?

— Не, не е Рой, а Джак — отвърна Бети. — Рой го намерил тази сутрин.

— Божичко! Какво е станало?

— Не знаем, но затова не искахме Патси да ходи в магазина — обясни Осуалд.

Франсис седна.

— Мили боже, какво ще й кажем? Знаете колко обича птицата.

Осуалд рече:

— Да, знаем. Как успя да я удържиш вкъщи?

— Казах й, че Рой се е разболял от шарка. Само това ми хрумна. Обещах й обаче, че утре ще отидем до магазина, за да си вземе довиждане с Джак. Не знаех, че е мъртъв.

В този миг Милдред влезе с гръм и трясък.

— Какво става? Ходих до магазина, но е затворен.

Бети затвори вратата след нея.

— Джак е мъртъв.

Милдред ахна и погледна към сестра си.

— Вярно е — потвърди Франсис. — Рой го намерил на пода тази сутрин.

— О, не! — извика Милдред, тръшна се на дивана и заплака. — О, не! Горкичкият Джак! Горкото птиченце. Това е ужасно! Бедничкият.

Франсис погледна към сестра си, все едно си е изгубила ума.

— Милдред, какво ти става? Защо плачеш? Докато птицата беше жива, не спираше да се оплакваш от нея.

— Знам — изхлипа Милдред. — Но го харесвах. И през ум не ми минаваше, че може да умре! Горкичкият Джак. — Тя грабна плетеното

каре от облегалката на дивана и си избърса носа, което никак не се понрави на Бети.

— Милдред, ти си най-странният човек, когато познавам — заяви Франсис. — Та нали непрекъснато заплашваше, че един ден ще го сготвиш за вечеря.

— Знаем! — Милдред зави още по-силно и се просна по лице на дивана.

— За бога, Милдред, стегни се! — нареди ѝ Франсис и се обърна стъписана към Бети и Осуалд. — Ще вземе да се разстрои точно когато ми е най-нужна.

Следобед, докато Патси спеше, Бъч, Бети, Доти, Франсис и Осуалд се събраха в кабинета на Рой, за да решат какво да правят. Франсис обясни какъв е големият проблем.

— Лекарят ни каза, че операциите ще са много тежки и опасни, а птицата е най-любимото ѝ същество на света. Джак е най-добрият ѝ приятел. Как да кажеш на дете, на което предстои тежка операция, че най-добрият му приятел е умрял.

Осуалд се съгласи с Франсис.

— Не виждам как ще ѝ кажем. Трябва да решим кое е по-важно. Да кажем истината или да рискуваме да не преживее операцията.

— Но не бива да я лъжем, нали? — обади се Доти. — Не е редно. — Тя огледа останалите. — Не бива да лъжем дете, нали?

— Защо не, Доти? — възрази Бети. — Ти лъжеш децата всяка Коледа. С какво това е по-различно? Като бивша медицинска сестра с познания по психология, смятам, че трябва да я заведем в Атланта, все едно нищо не е станало. След като операциите и физиотерапията приключат и опасността отmine, ще ѝ кажем истината.

— Да, Франсис — съгласи се Бъч. — Не бива да ѝ казваш сега.

Франсис поклати глава.

— Лесно е на думи, съгласна съм с вас, но проблемът е, че утре сутрин тя няма да иска да тръгне, преди да си е взела довиждане с Джак. Днес едва успях да ѝ попреча да дотича тук.

Доти се замисли.

— А не може ли до утре да намерим друга червена птица? Те си приличат. Аз лично изобщо не ги различавам.

Бети погледна Доти, все едно е побъркана, и попита:

— Как ще хванем друг кардинал до утре сутринта? А и Патси веднага ще разбере, че не е Джак. Да не мислиш, че непознатата птица ще кацне на пръста ѝ и ще прави номера?

— Ами тогава ти измисли нещо — засегна се Доти.

След като всички си тръгнаха, Рой седна с Джак в ръце. Знаеше, че единственият човек, който може да помогне, е единственият човек на света, когото мразеше. Единственият човек, на когото се беше закълел никога да не прости. Но нямаше друг начин. След като дълго се опитваха да измислят нещо, всички се съгласиха, че това е единствената възможност. Горкият кльоцав Бъч предложи да отиде той, Бети Кичън също, но тъй като те не познаваха местността от другата страна на реката, решиха, че трябва да отиде Рой, при това сам. Това беше най-трудното нещо, което му се бе налагало да прави: трябваше да преглътне цялата си гордост. Трябваше поне веднъж да забрави за миналото. Трябваше да го направи в името на Патси.

Той уви Джак в носна кърпа и го прибра в джоба на якето си. Слънцето залязваше, когато пое с лодка през реката към мястото, където беше прекарал по-голямата част от детството си в игри с креолските си приятели и на обяд в домовете им. Изпълненото с щастливи мигове и слънчеви лъчи място сега представляваше просто сенчесто мочурище, обгърнато от болезнени спомени.

По здрачаване той върза лодката на дока, отиде до дългата дървена креолска къща, в която живееше Джулиан Лапон, и почука на вратата. Никой не отвори.

След малко се провикна:

— Джулиан, Рой е! Трябва да говоря с теб.

Не се чу отговор, но някой се размърда вътре. След няколко секунди, когато чу изцракването от зареждане на пушка, разбра, че Джулиан е от другата страна на мрежестата врата.

Изведнъж го обзеха старата ярост и унижение. Ярост, че този мъж бе съсипал живота му, и унижение, защото се налагаше да го помоли за услуга, вместо да направи онова, което искаше — да издърпа Джулиан на двора и да го пребие до смърт. Докато продължаваше да чука, се почувства още по-унижен, защото

необяснимо бе започнал да плаче. Сълзите се стичаха по лицето му и той се опитваше едновременно да говори и да сдържи хлипането си.

— Джулиан, знам, че ме ненавиждаш, и аз те ненавиждам... но искам да ти покажа снимката на едно момиченце. — Той извади снимката на Патси с Джак и я опря върху мрежата против комари на вратата, за да я види Джулиан. — Тя е саката, Джулиан, и утре заминава за тежка операция. Птицата до нея, която тя много обича, умря снощи. Ако разбере, няма да го понесе. Затова ми трябва помощта ти.

При тези думи той се разплака с глас на верандата като десетгодишен.

Джулиан, който се беше прицелил в гърдите му и беше готов да стреля, се поколеба. Явно беше видял в Рой момчето, което познаваше толкова добре. След няколко секунди той свали бавно пушката, приближи се до вратата, погледна снимката и каза на Рой със силния си креолски акцент:

— Казах ти... ако някога се мернеш тук, ще те убия.

— Знам — въздъхна Рой. — Убий ме после, щом толкова искаш, не ме интересува, но сега трябва да ми помогнеш. Ще ти платя колкото поискаш.

Джулиан стоеше неподвижно и се взираше в него. Видя, че Рой е пораснал и се е превърнал в истински мъж. Единственото, което Рой забеляза в сумрака, беше, че гъстата черна коса на Джулиан е прошарена. Докато стояха неподвижно, а Рой притискаше снимката на Патси и Джак към мрежата, от къщата долетя женски глас:

— Пусни го да влезе.

След миг Джулиан изръмжа:

— Добре, но го правя само заради детето, не заради теб. Ясно ли е?

Рой кимна.

— Влизай тогава — каза грубо Джулиан.

Когато Рой влезе в стаята, някой каза:

— Здравей, Рой.

След като очите му привикнаха към тъмнината, той видя жената, която изглеждаше още по-красива отпреди. Мари.

Годините не бяха променили чувствата му към нея и по погледа на Мари разбра, че и тя изпитва същото.

По изгрев-слънце Джулиан влезе в кухнята и подаде Джак на Рой. Работил беше цяла нощ и беше свършил отлична работа. Перата на Джак бяха внимателно почистени и пригладени, а очите му бяха ярки и блестящи. Джулиан бе успял да направи горката мъртва птичка да изглежда като жива. Дори главата ѝ беше килната настрани, точно както правеше Джак. Рой погледна Джулиан и поклати глава.

— Изглежда по-добре, отколкото се надявах. Не знам какво да кажа, Джулиан, благодаря ти. — Рой стана и извади портфейла от задния си джоб. — Колко ти дължа?

В очите на Джулиан проблесна гняв.

— Казах ти, правя го заради детето. Върви си.

Рой погледна към Мари, кимна за довиждане и прекоси обратно реката с приятеля си.

Рой не знаеше, но креолите бяха научили за сакатото момиченце на име Патси и кардинала, които живееха на другия бряг. Свещеникът им беше присъствал на едно от представленията, които Рой, Патси и Джак изнесоха в католическата църква в Лилиан. Когато следващата неделя по време на службата разказа какво е видял, на креолските деца, на които не позволяваха да ходят на другия бряг, много им се прииска да видят птицата и момиченцето. А по-късно, когато свещеникът разбра, че набират средства за Патси, събра дарения от креолската църква и ги изпрати анонимно. Джулиан, който с годините беше станал още по-коравосърдечен, не даде и цент и презираше онези, които дариха. Какво ги е грижа за онези хора? Не би си мръднал пръста, за да им помогне. Но снощи, когато видя усмихнатата Патси на снимката, нещо в него се пречупи и го накара да промени решението си. Наистина го направи заради момиченцето.

НА РАЗДЯЛА

На следващата сутрин, още щом се събуди, Патси попита кога ще види Джак. Франсис не искаше да ѝ казва нищо, преди да се чуе с Рой. Рой се беше върнал в магазина към осем сутринта и Осуалд го чакаше отпред с боите си. Към осем и половина той приключи с рисуването на червени точки по лицето на Рой, все едно е болен от шарка. Най-накрая Рой позвъни на притеснената Франсис. Тя вдигна на първото позвъняване.

— Ало?

— Аз съм — каза Рой.

Франсис, която се престори, че се обажда мъж, с когото беше ходила преди трийсет и седем години и беше покойник от шест, рече:

— О, здравей, Хърбърт, каква изненада, от толкова отдавна не сме се чували! — Не знаеше дали Патси я чува какво говори, но не искаше да рискува. — Всичко наред ли е при теб?

Рой нямаше представа кой е Хърбърт и просто каза:

— Да, готови сме. Можете да дойдете, когато сте готови. Спри с колата до прозореца. Не изключвай двигателя, спри само за няколко секунди и продължавай напред.

— Олеле! Трудна задача — отвърна Франсис с писклив глас.

— Знам, но ако го види само за няколко секунди, номерът може и да мине. Джак изглежда добре, но ако тя се загледа по-дълго, има опасност да разбере истината.

— Ясно. Ще направя каквото мога — каза Франсис на въображаемия мъж. — Хърбърт, много се радвам, че вече си по-добре. Дочуване, благодаря, че се обади.

В мига, в който затвори слушалката, телефонът отново иззвъня и Франсис подскочи.

— Ало! — Обаждаше се Милдред. — Разбра ли какво трябва да направиш? Рой каза да минете с колата, но да спрете само за малко.

— Да, разбрах. Нямам време за приказки, Милдред, трябва да тръгвам!

Франсис толкова се притесняваше за предстоящата операция, а сега и за птицата, че докато си скубеше веждите, за малко да ги оскубе докрай. Наложил се да ги нарисува с молив, но когато приключил и видял, че приличат на два обърнати полумесеца, промърмори:

— Божичко, изглеждам като анимационен герой, но нищо не мога да направя. Закъснявам. — Напудри си носа, приглади коса и извика: — Патси, скъпа, време е да тръгваме.

Настани малката на задната седалка в колата и ѝ даде възглавница, за да легне, ако поиска. Патси отново попита разтревожено:

— Може ли да отидем да видим Джак?

Франсис се престори, че не я е чула, и натисна клаксона, за да повика Осуалд. Той дойде, сложи куфара си в багажника и се качи в колата.

— Добро утро, Патси — поздрави я с престорена бодрост, но Франсис виждаше, че е също толкова нервен, колкото и тя. Когато заобиколи колата и се качи вътре, тя каза:

— Дано не съм забравила нищо. Но дори да съм забравила, така да бъде. Трябва да тръгнем веднага, иначе ще закъснеем. — Тя провери датчика за горивото. — Добре, резервоарът е пълен. — Бъч беше заредил колата предишния ден и слава богу, защото, както вървеше тази сутрин, Франсис и това щеше да забрави. — Е, потегляме.

Докато изкарваше колата на улицата, Патси попита разтревожено:

— Може ли да отида да си взема довиждане с Джак?

Франсис срещна погледа ѝ в огледалото за обратно виждане и отвърна:

— Майчице мила, с цялото това бързане за малко да забравя, че искаш да видиш Джак, нали?

— Да.

— Добре тогава. Ще минем покрай магазина, но съвсем за мъничко.

Осуалд седеше притихнал. Не смееше да помръдне, но се възхити от начина, по който Франсис взе плавно острия завой, мина от другата страна на бензиновите колонки на не повече от пет метра от витрината и спря колата. Рой ги чакаше с Джак кацнал на пръста му. Птицата изглеждаше като жива.

— Може ли да вляза? — попита Патси.

— О, не, миличка. Рой е болен от шарка. Виж го само как изглежда! Не бива да се доближаваш до него. Особено сега, когато ти предстои операция. Само му помахай — каза Франсис, натисна педала за газта и потегли. Патси се обърна и маха на Джак, който пружинираше върху пръста на Рой, докато магазинът и малката червена птица се скриха от поглед. След като излязоха на магистралата за Атланта, на безопасно разстояние от селото, Франсис беше благодарна, че си е сложила подплънките против изпотяване. По едно време си помисли, че Патси ще каже нещо, но тя, изглежда, беше доволна, че поне е видяла Джак, макар и само за миг.

След известно време Патси извади снимката си с Джак от рождения ден и прошепна:

— Скоро ще се върна... ти бъди послушен.

В ГОЛЕМИЯ ГРАД

След като пристигнаха в Атланта и настаниха Патси в болницата, Осуалд намери уличен телефон и се обади на Рой. Каза му, че Патси не е заподозряла нищо и че е говорила на снимката на Джак през целия път.

— Кълна се, Рой, макар да знам, че Джак е мъртъв, за миг си помислих, че е жив. Дори очаквах да полети!

Вярно беше. Джулиан беше свършил забележителна работа и Джак изглеждаше прекрасно. Рой взе птицата и ѝ каза:

— Тази сутрин направи най-великолепния си номер, приятелю, а дори не го знаеш.

След телефонния разговор той уви внимателно Джак в мек бял плат и го постави в нещо, в което знаеше, че Джак ще се радва да бъде погребан. Това щеше да е последната им шега. Занесе го в гората, изкопа гроб, положи птицата и я зарови. Докато стоеше и се взираше в мястото, където приятелят му сега спеше вечен сън в кутия от карамелизирани пуканки, си спомни за стара песен, която баща му пееше някога:

Нощите са дълги, откакто ти си отиде.

Непрекъснато мисля за теб.

Приятелю мой, липсваш ми.

Рой се запита как голям мъж може да плаче за мъничко същество, не по-голямо от шишарка. Проклет да си, Джак, мислеше си той, докато вървеше през гората. Ако беше жив, щях да ти извия кльошавия врат.

Рой не беше набожен, но през онзи ден се надяваше, че съществуват духове и че частица от Джак някак си е успяла да се изплъзне и в момента витае наоколо и се смее на бедните създания на

земята. Това би било типично в негов стил, помисли Рой и вдигна очи. Почти очакваше да го види как прехвърча покрай него.

Франсис и Осуалд се срещнаха в болницата в шест часа на другата сутрин и седяха при Патси, докато медицински сестри влизаха и излизаха от стаята в подготовка за първата операция. За да я разсее, Осуалд ѝ рисуваше картинки и я разсмиваше, а Франсис се опитваше да ѝ обясни какво ще ѝ правят. Патси седеше в леглото по нощница и с шапката на глава и изглеждаше малко уплашена от суетящите се около нея хора. Скоро обаче дойде друга сестра, която ѝ постави инжекция с успокоително и на Патси ѝ се доспа. На вратата се появи доктор Гликман.

— Добро утро, млада госпожице — каза той и се приближи до леглото. — Как си?

— Добре — отвърна замаяно Патси.

— Сестрите ми казаха, че си качила няколко килограма от последната ни среща. Това е прекрасно — каза той и се усмихна на Франсис и Осуалд, след което отново се обърна към детето. — След малко ще те закараме надолу по коридора в друга стая и ще поработим малко върху крака ти, но ти няма да усетиш нищичко, а когато се събудиш, всички ще те чакат тук.

Той вдигна снимката на Патси и Джак от нощното шкафче.

— Това ли е птицата, за която ми разказваше?

— Да — отвърна тя със сънлива усмивка.

— Много е красива — потупа я докторът по ръката. — Ще те излекуваме възможно най-бързо и скоро ще се прибереш вкъщи, нали?

— Да.

Франсис излезе с доктор Гликман, за да му зададе няколко последни въпроса, когато в стаята влезе жена с документи за подпис и попита Осуалд дали той е бащата на детето.

— Не — отвърна той.

— Дядо ли сте ѝ?

— Не, просто приятел. Жената, с която трябва да говорите, е навън в коридора.

Когато Франсис се върна, прегледаха документите и тя подписа в полето с надпис *Настойник*, макар да не беше официално настойник

на Патси. Посочила беше невярна информация, но както каза на Осуалд:

— Ако ме вкарат в затвора, така да бъде. Поне ще излекуват крака на Патси.

По време на дългото чакане Осуалд започна да се възхищава още повече на Франсис. Него не го свърташе на едно място, затова крачеше напред-назад по коридора. Отчаяно искаше да иде в някой бар. Но не можеше да остави Франсис. Чудеше се защо сестрите не бият инжекции с успокоителни и на близките на пациентите.

Докато Осуалд крачеше нервно, Франсис седеше тихо и се молеше.

Всички в Лост Ривър чакаха новини.

Същия ден към един и половина следобед Франсис се обади от болницата и им съобщи, че първата операция е свършила и според лекаря Патси е добре.

Вечерта в асансьора на тръгване от болницата, уморена, но доволна, Франсис каза на Осуалд:

— Слава богу, че беше тук с мен. Сама нямаше да се справя.

Осуалд беше извадил късмет да си намери стая в хотел само на две преки от болницата, а Франсис щеше да отседне при братовчедка, която живееше в Атланта. Искане някой да ходи да вижда Патси всеки ден поне докато минат следващите две операции.

Жителите на Лост Ривър постепенно започнаха да осъзнават колко неразделна част от живота им беше станал Джак. Свикнали бяха да го виждат да хвърчи из магазина, да чурулика и да подрънква звънчетата на пластмасовото колело. Оказа се, че птицата им липсва много повече, отколкото предполагаша. Но най-поразена от факта колко й липсва, беше Милдред. Тя осъзна, че е обичала Джак колкото всички останали, но не го е знаела, докато той не умря. Обичала го беше от самото начало, но не знаеше как да покаже обичта си, освен чрез оплаквания.

Седмица след като птицата умря, Милдред отиде оклюмала в магазина и каза:

— Рой, дойдох да се извиня и да те помоля за прошка. Много се срамувам.

— Защо?

— Защото се държах зле с бедното сакато птиченце, все му крещях и го заплашвах, че ще го сготвя. — Тя погледна към Рой с мокро от сълзи лице. — Не знам защо се държах така. Много го харесвах.

— О, Милдред, знам. Той също те харесваше. Знаеше, че не говориш сериозно.

— Наистина ли?

— Да, разбира се. Затова все се закачаше с теб.

Милдред вдигна очи.

— Наистина ли мислиш така? — попита тя обнадеждена.

— О, да. Няма никакво съмнение. Разбираш ли, Милдред — Рой ѝ подаде носна кърпичка. — Джак умееше да преценява хората много по-добре от мен. Веднъж дойдоха две момичета, които не бях виждал преди. Опитах се да накарам Джак да им покаже няколко номера, но той отказваше. Само хвърчеше раздражено из магазина. И аз много му се ядосах, докато по-късно не установих, че докато съм говорил с едното от момичетата, другото е влязло в кабинета и ме е обрало.

— О, не! — възкликна Милдред.

— Да, обраха ме и Джак се опитваше да ме предупреди. Усецал е, че са намислили нещо. Мен лесно излъгаха, но не и него. Казвам ти, Милдред, тук е толкова пусто без него. Така свикнах да е около мен и през ум не ми минаваше, че може да умре, но животът е такъв; привързваш се към нещо и след това го губиш. Слава богу, че Патси понася добре операциите, защото не знам какво щяхме да правим иначе.

Милдред се прибра вкъщи малко по-спокойна, но смъртта на Джак някак си я накара да осъзнае, че не иска никога повече да загуби някого, без да му е казала какво изпитва към него. От онзи ден нататък завършваше всеки телефонен разговор с Франсис с думите „Обичам те“.

В БОЛНИЦАТА

Последните няколко седмици бяха изпълнени с тревога, но всички изпитаха огромно облекчение, когато Осуалд и Франсис се прибраха с добрата новина, че операциите са минали успешно. Предстояха дългите и скучни седмици, които Патси трябваше да прекара в леглото с гипс. От този момент всяка събота и неделя Клубът на точките отиваше в Атланта на свиждане.

Макар да нямаше търпение отново да види Патси, Осуалд отиде с тях само веднъж. Веднъж му беше достатъчно. Да седи в кола, пълна с жени, притиснат между високата си хазяйка и Сибил Ъндъруд, които бърбеха през целия път до Атланта и обратно, му идваше в повече. След първото си и единствено пътуване с Точките ходеше само когато Франсис пътуваше сама или когато Бъч имаше възможност да го закара. Ходеше и с Рой, който понякога отиваше до Атланта в неделя сутринта и се прибираще вечерта.

Оставяха на Патси игри и книжки с картинки, за да има с какво да се занимава. Осуалд ѝ носеше рисунки, които я разсмиваха. Най-много я разсмиваше онази, на която се беше нарисувал в колата с жените. Един ден Точките дойдоха на свиждане и откриха с изненада, че е идвала делегация на Швейцарските точки, която беше подарила на Патси красиво ръчно везано одеяло за леглото с надпис „Бързо оздравяване“ в центъра. Макар да се зарадваха, че Швейцарските точки са идвали, Бети Кичън огледа внимателно одеялото и отбеляза:

— Не ми е приятно да го кажа, но вижте тези ситни бодове. Определено ни бият в бродериите.

Доти си сложи очилата, огледа одеялото отблизо и нямаше друг избор, освен да се съгласи.

— Може и така да е, но трябва да признаеш, че не могат да се мерят с макароните със сирене на Франсис. Ние винаги ще водим по този параграф, а да не говорим за „Плаващия остров“.

— Да не забравяме и за желираните домати — добави Сибил.

Всички закимаха и се почувстваха по-добре. Патси изведнъж се изкиска от леглото. Франсис отиде при нея и пощипна любящо палеца на крака ѝ.

— Кое е толкова смешно, млада госпожице?

— Желираните домати.

Накрая дойде денят, в който трябваше да свалят гипса. Според лекаря след това предстоеше най-трудното — дългите месеци физиотерапия. Целта беше с всеки изминал ден Патси да се раздвижва все повече, докато накрая отново започне да ходи. Но нямаше да е лесно да проходи пак. Трябваше изцяло да променят походката ѝ и да раздвижат наново всички мускули.

Физиотерапевтката беше красива тъмноока жена на име Амелия Мартинес, която много се впечатли от старанието на Патси и от факта, че не се оплаква от изнурителните часове болезнени упражнения. Един ден, докато Патси правеше упражнения в басейна, Амелия повика Франсис настрани и каза:

— Госпожо Клевърдън, тя е най-смелото момиченце, с което съм работила. С цялата болка, която трябва да търпи... Е, да кажем, че съм виждала големи мъже да плачат от много полека терапия. Доктор Гликман заяви, че никога не е виждал пациент да се възстановява толкова бързо. — Тя се усмихна и помахна на Патси. — Това дете иска да оздравее и да се прибере у дома.

Докато Патси се възстановяваше, всички ходеха да я виждат, когато можеха, а когато не можеха да отидат лично, изпращаха картички и писма, които Амелия ѝ четеше. Амелия скоро опозна цялото село от писмата. Всеки път, когато Осуалд и Франсис идваха на свиждане, Патси се чувстваше все по-добре, но първият ѝ въпрос винаги беше:

— Как е Джак?

Те, разбира се, винаги отговаряха:

— Добре е.

Чувстваха се ужасно, че я лъжат. Но какво да направят? В момента най-важно беше тя да се оправи. Макар упражненията, които правеше всеки ден, да бяха болезнени и изтощителни, резултатите започваха да се забелязват. Патси вече можеше да изминава няколко метра без чужда помощ. Смяташе, че всяка следваща крачка я приближава все повече към Лост Ривър и Джак.

КРАЙ РЕКАТА

БЮЛЕТИН НА АСОЦИАЦИЯТА

НА ЖИТЕЛИТЕ НА ЛОСТ РИВЪР

Есента настъпи и е трудно да повярва човек колко бързо лети времето. Сякаш едва вчера дойде лятото, но както казват, *tempus fugit* и Денят на благодарността приближава. А тази година нашето село е благодарно за много неща, тъй като новините от Атланта са много добри и физиотерапията на Патси върви успешно. Търпението се възнаграждава и чакаме нашата госпожица Патси да се прибере у дома. Не забравяйте за официалната вечеря и започвайте да приготвяте тиквен пай и печени пуйки.

Доти Нивънс

Дните минаваха и състоянието на Патси се подобряваше. Амелия съобщаваше, че отбелязва забележителен напредък. Дори Милдред изглеждаше по-щастлива, но както понякога се случва, съдбата я подложи на изпитание под формата на писмо от някогашния ѝ любим Били Дженкинс, който ѝ пишеше, че сега е вдовец и би искал да се видят. И за голяма изненада на Франсис, сестра ѝ заяви, че ще отиде до Чатануга да се срещне с него. Франсис не очакваше Милдред да направи подобно нещо, но пък никога не се знаеше какво ще ѝ щукне.

Милдред беше заминала в петък. Сега беше вторник, а Франсис нямаше вест от нея и се притесняваше. И тогава, към четири часа следобед, Милдред се прибра. Нямаше търпение да види сестра си. Тя отвори входната врата и извика:

— Франсис, прибрах се!

В мига, в който я видя, Франсис разбра, че се е случило нещо важно. Милдред сияеше в лилав панталон и сако и изглеждаше по-млада и по-красива. С лице, поруменяло от възбуждане, тя възкликна:

— Имам новина!

Сърцето на Франсис се разтуптя.

— Майчице, да седна ли? — попита тя и седна, без да дочака отговор.

Милдред рече:

— Видях го...

— И?

— Франсис, аз съм най-щастливата жена на света!

Франсис вдигна длан пред устата си.

— Боже! Не мога да повярвам. След толкова време...

— И аз не мога да повярвам. Голям късмет извадих. Слава богу, че той се уплаши и не се оженихме. Истински глупак е. Не мога да разбера какво толкова съм му харесвала.

— Моля?

— Знаеш ли какво искаше? Искаше готвачка и чистачка. Имаше дързостта дори да ме попита колко голяма е къщата ми и каква е пенсията ми. След това ми показа снимка на шестте си дъщери. Франсис, те са най-грозните жени, които някога съм виждала. До една приличат на него, само че са облечени с рокли. Когато ги видях, си помислих, че това можеше да са моите деца. След това той попита дали имам достатъчно място, за да дойдат да живеят с нас внучка му, която тъкмо излязла от клиника за лечение на наркомани, и четирите й деца.

Франсис се слиса.

— О, боже! И ти какво отговори?

— Казах му: „Били, ти разби сърцето ми и съсипа живота ми, а сега искаш да те приема обратно стар и уморен, да се нанесеш в дома ми и да ме караш да готвя и чистя на шест човека? Е, ще трябва да си намериш друга глупачка“. И си тръгнах.

— Милдред, дано не си прекалено разстроена. Май е за добро, че отиде да го видиш.

— Изобщо не съм разстроена. Чувствам се прекрасно.

След като Милдред си тръгна, Франсис се замисли колко странно се бяха стекли обстоятелствата за сестра й. На петдесет и една години тя най-накрая беше разлюбила Били Дженкинс. И сега може би щеше да види колко добър е Осуалд. Не само добър, но и талантлив. Може би все пак за тях двамата имаше надежда. Франсис много се беше привързала към Осуалд през последните седмици и не можеше да си представи по-добър съпруг за сестра си. Тя веднага се зае да крои

планове как да им помогне да се съберат. Нямахте да им се меси. Просто щеше малко да им помогне.

Франсис реши да организира вечеря за Осуалд и Милдред веднага щом се върнат от следващото си пътуване до Атланта, но изникна нещо далеч по-важно. Когато отидоха на свиждане в болницата, Амелия отново каза на Франсис, че е много доволна от възстановяването на Патси и че състоянието на момиченцето се подобрява с всеки изминал ден. След това добави:

— Но от опит знам, че когато едно дете очаква нещо с нетърпение, то се възстановява много по-бързо, а Патси непрекъснато говори как иска да се прибере у дома, за да види приятеля си Джак.

Сърцето на Франсис се сви, а на Осуалд му призля. Франсис не каза на Амелия, че птицата е мъртва, но скоро Патси щеше да се прибере в селото и да хукне към магазина. След внезапната смърт на Джак всички се притесняваха как това ще се отрази на Патси преди операциите. Сега бяха изправени пред нова дилема.

Когато Франсис и Осуалд се прибраха в селото, Франсис свика спешна среща на Точките и Осуалд беше поканен да се присъедини — вторият мъж, който присъстваше на тяхно събрание. Франсис смяташе, че има пълно право, след като ще говорят за Патси.

Доти взе думата първа:

— Не може да чакаме, докато се прибере тук, за да ѝ съобщим новината. Трябва поне да я предупредим.

— Може просто да стиснем зъби и да ѝ кажем истината — предложи Милдред.

— Каква истина? — попита Франсис. — Че всичките ѝ усилия да се възстанови и да се прибере при Джак са били напразни?

Бети каза:

— Остават ѝ още шест седмици физиотерапия. Може би ако ѝ кажем нещичко, малко ще омекотим удара.

— И как ще го направим? — попита Милдред. — Като ѝ кажем, че е болен ли?

Осуалд се намеси:

— Не, не бива. Познавам добре Патси, това само ще я разтревожи.

— Прав е — съгласи се Франсис.

След дълга дискусия най-накрая решиха как да постъпят. Щяха да изпратят писмо, което Доти, като най-добрия литератор в групата, да напише, а сестра Амелия, която Патси много харесваше, да го прочете.

Написаха писмото и Бъч се качи в пикапа и замина за Атланта, за да го достави лично на Амелия Мартинес. След като ѝ го даде, той си плю на петите и избяга като бандит. Същия следобед след физиотерапията Амелия седна на леглото на Патси и ѝ прочете писмото.

Скъпа Патси,

Пиша ти от името на всички твои приятели в Лост Ривър, за да ти съобщя една прекрасна новина! Седмица след като ти замина за болницата, един мъж дойде в магазина и видя Джак. Показа се, че е известен ветеринар, който се занимава с лечението на ранени птици. След като прегледа Джак, той каза на Рой, че може да излекува крилото му, и го заведе в клиниката си. Излекува го, както твоят доктор лекува теб. След като Джак се върна, всички бяхме много щастливи да го видим как лети из магазина. Искахме да изчакаме, докато се прибереш, за да си с нас, когато го пуснем на свобода, но лекарят каза, че за Джак ще е най-добре да отлети по-скоро. След като се възстанови напълно, всички се събрахме в магазина и когато Рой отвори вратата, Джак излетя и кацна на върха на големия кедър на улицата. Патси, на всички много ни се искаше да си тук, за да го видиш! Джак изглеждаше толкова щастлив да полети в небето и да се върне сред природата при приятелите си. Толкова щастлив, колкото ще бъдем и ние, когато ти се върнеш при нас. Джак ще ни липсва, но онзи ден госпожа Ъндъруд каза, че го видяла на един клон със своя приятелка, загладил пера и надебелял, тъй че скоро може да видим наоколо да хвърчат неговите пиленца. Чакаме те с нетърпение да се прибереш и също като Джак да си здрава и щастлива!

С най-добри пожелания
от Доти и всички твои приятели от Лост Ривър

Нито Сибил Ъндъруд, нито някой друг от селото беше виждал кардинал, откакто Джак умря, но Доти каза:

— Надявам се, че Бог ще ми прости едничката лъжа, която съм изричала в живота си. А ако не ми прости, значи изобщо не е такъв, за какъвто го мисля.

След като прочете писмото на Патси, Амелия каза:

— Каква хубава новина, нали? Птичето ти се е излекувало и е добре, също както и ти ще се излекуваш.

Но Патси изглеждаше разстроена и разтревожена. Тя си спомни обяснението на Рой защо Джак не бива да излиза от магазина и се уплаши.

— О, Амелия, дали някой ястреб или някоя сова няма да го изяде?

И за пръв път, откакто беше постъпила в болницата, се разплака. Амелия се разтревожи.

— Какво има?

— Искам да си отида вкъщи. Искам да видя Джак.

Две седмици по-късно Франсис беше в кухнята, когато телефонът иззвъня.

— Госпожо Клевърдън, обажда се доктор Гликман.

— Да, докторе?

— Страхувам се, че възникна проблем. Трябва веднага да дойдете в Атланта.

Франсис и Осуалд тръгнаха за болницата на следващата сутрин в пет часа сутринта и в 11:30 вече седяха в кабинета на доктор Гликман.

— Какво се е случило?

— Състоянието на Патси не се подобрява. Дори, изглежда, се влошава. Направихме всичко възможно, но тя е изгубила желание да

оздравее, а при това положение никаква физиотерапия няма да помогне.

— Какво можем да направим?

— На този етап е безсмислено да си пилеете парите, за да я държим в болницата, затова препоръчвам да я приберете вкъщи, за да си почине.

— Готова ли е да се прибере? — попита Осуалд изненадано.

— Не, физически не е готова. Нуждае се от още физиотерапия, ако искаме да се подобри. Не обичам да изписвам пациенти, преди да са оздравели напълно, но Патси е изгубила всякакво желание да се бори... а възстановяването ѝ вървеше толкова добре. Имате ли представа каква е причината?

Франсис погледна към Осуалд, след това към лекаря.

— Мисля, че е съкрушена заради птицата.

— За птицата от снимката ли говорите?

— Да, малък сакат кардинал — отвърна Осуалд.

Докторът се ободри.

— Ако доведете птичето, Патси сигурно ще се оживи. Може поне да опитаме. Има ли начин да доведете птицата?

— Не — отвърна Осуалд. — В това е проблемът. Птицата умря.

— Разбирам — каза доктор Гликман. — И сте ѝ казали?

Франсис рече:

— Не, страхувахме се да ѝ кажем истината, затова я излъгахме и ѝ казахме, че ветеринарен лекар е излекувал птицата и сме я пуснали на свобода. Сега ми се иска да не ѝ бяхме казвали.

— Не знаехме какво друго да направим — каза Осуалд.

Доктор Гликман погледна разтревожените хора срещу себе си.

— Не се обвинявайте. Поне засега Патси ще си мисли, че птицата е жива и здрава. Това ще ѝ вдъхне някаква надежда. Може би след известно време ще го преживее и ще се върне тук, за да довършим физиотерапията.

— Колко време по-точно? — попита Франсис.

Доктор Гликман поклати глава.

— За съжаление не много. Притеснявам се, че без постоянно раздвижване мускулите ще отслабнат и кракът ще започне да се връща към предишната си позиция, а тогава цялата работа ще е отишла на

вятъра. Да се надяваме, че ще можете да я доведете отново след Коледа.

Патси, която беше отслабнала от последния път, когато я видяха, толкова се зарадва, когато ѝ казаха, че се прибира, че едва я удържаха да не хукне веднага. Амелия се натъжи, че заминава, но ѝ помогна да си събере багажа. След като я закараха до колата с инвалидна количка, Амелия ѝ помахаша за довиждане с надеждата, че малката ще се върне, но се запита дали не я вижда за последен път.

Патси бърбореше весело на снимката на Джак през целия път до Лост Ривър и Франсис и Осуалд се чувстваха ужасно.

Патси все още не беше укрепнала достатъчно и когато пристигнаха вкъщи, не можеше да изминава големи разстояния. Трябваше да стои вътре почти през цялото време. Всички се стараеха да я разведрят, но тя искаше единствено да потърси Джак. Франсис се опита да я вразуми.

— Скъпа, Джак вероятно е отлетял далеч и е зает да гледа семейството си. Може повече да не се върне тук.

Но нищо не можеше да раздума Патси.

— Господин Кембъл каза, че желая ли нещо много силно, то ще се сбъдне, а аз много искам да видя Джак.

Всяка сутрин тя се будеше с надеждата, че ще види Джак, и се разочароваше, задето той все не идва, но не казваше нищо. В дъждовните дни седеше в стаята си и гледеше обнадеждено през прозореца. Франсис не можеше да ѝ каже истината. Доктор Гликман бе обяснил, че е хубаво надеждата на Патси да не угасва, макар и да е измамна. Коледа приближаваше и Франсис се надяваше, че празниците ще разсеят детето и ще му помогнат веднъж завинаги да забрави за птицата. Тя каза на Милдред:

— Това ще е първата Коледа на Патси с нас и не ме интересува какво казват хората, ще я гледа до полунощ.

Ден след ден Клод пристигаше с лодката и носеше подаръци за Патси от всички магазини, от които можеше да се поръчва по каталог. Плюшени играчки, книги, игри и дрехи пристигаха всеки ден, а Милдред, която от време на време обичаше да шие, се бе заела да ѝ направи дузина парцалени кукли за леглото.

Три дни преди Коледа, след като украсиха дървото, Доти се обади на Франсис и каза:

— Трябва незабавно да говоря с теб.

Франсис отиде до пощата и Доти с мрачно изражение ѝ подаде писмото, което преди малко беше извадила от пощенската кутия за Дядо Коледа. Франсис веднага разпозна детския почерк.

Скъпи Дядо Коледа,

Моля те, нека видя Джак. Много ме е страх, че е пострадал. Не искам подаръци. Бях послушна цяла година. Сега живея при госпожа Клевърдън в синята къща до пощата.

С обич,

твоята приятелка Патси

Първата Бъдни вечер в общинския център със свое собствено дете не беше толкова щастлива, колкото Франсис си беше представяла. Празненството беше помрачено. Когато Дядо Коледа извикаше нейното дете да получи подаръка си, той нямаше да е онзи, който Патси си беше пожелала. Сърцата на Франсис и Осуалд се късаха, защото момиченцето искаше нещо, което не можеха да му подарят.

Дори запалването на Коледното дърво тази година се провали. Когато Бъч натисна копчето, лампичките просветнаха, замижаха и угаснаха. Бъч още се опитваше да ги поправи, докато хората се разотиваха. Но въпреки фиаското Патси беше весела по целия път към къщи. Тя не каза на никого, но вярваше с цялото си сърце, че на другия ден ще види Джак, и нямаше търпение. Заспа със снимката в ръка.

ОЩЕ ЕДНА КОЛЕДА

Сутринта на Коледа Патси стана рано, влезе в кухнята вече облечена и въодушевено каза на Франсис:

— Днес ще видя Джак, сигурна съм!

Франсис примря.

— Миличка, не разчитай прекалено на това. Не знам дали не е заминал някъде със семейството си. Няма ли да отвориш подаръците си? Коледа е!

— Може ли да ги отворя, след като видя Джак?

— Но подаръците се отварят сутринта на Коледа. Ако аз имах толкова много подаръци, изобщо нямаше да чакам. Малко по-късно Милдред ще дойде да те види. А и още не си укрепнала достатъчно, за да излизаш сама навън.

Патси обаче не искаше и да чуе. Веднага щом закуси, тя излезе, без дори да погледне подаръците.

Щом пристигна, Милдред завари разтревожената Франсис в дневната.

— Къде е Патси?

— Излезе да търси Джак преди три часа, убедена, че днес ще го види.

— О, не. Някой трябва да ѝ каже истината. Не може да оставим детето да скита цял ден с мисълта, че ще види птицата.

— Ако искаш да ѝ разбиеш сърцето на Коледа, ти ѝ кажи. Аз не мога. Трябваше да ѝ кажем по-рано. Но мислех, че все някога ще забрави.

Милдред отиде до прозореца, погледна навън и въздъхна.

— В задния двор на Бети е. Казвам ти, Франсис, това е най-тъжната Коледа в живота ми. Така ни се пада, като лъжем. Повече никога няма да изрека лъжа. — Тя се обърна и погледа разтревожено Франсис. — Ако разбере какво сме направили, ще ни намрази. Травмирали сме я за цял живот! Може дори да стане престъпничка.

Един ден ще се върне и ще ни заколи в леглата и за всичко ще сме си виновни сами.

— За бога, Милдред, престани да четеш булевардни романи. Ситуацията и без това е достатъчно неприятна.

Дори денят изглеждаше тъжен. Небето беше сиво и схлупено. Обичайното за Коледа слънце тази година не се показа.

В съседната къща Осуалд седеше в стаята си и мислеше колко странно тече времето. Сякаш все не стигаше или минаваше прекалено бавно. Преди онзи лекар в Чикаго да му беше казал диагнозата, времето за него представляваше просто кръглият циферблат на ръчния часовник, който поглеждаше, за да види дали е закъснял, или подранил. Сега като се замислеше, беше прекарвал по-голямата част от времето си в очакване нещо да се случи. Като дете беше чакал някой да го осинови. Чакаше да порасне. Чакаше да се излекува от настинка или някоя счупена кост да зарасне. Чакаше да срещне подходящото момиче, да си намери подходяща професия, да открие поне малко щастие, някаква причина да живее, докато времето му изтече. Сега беше приключил с чакането и така и не бе успял да намери нито едно от нещата, които търсеше, преди да открие рисуването, а това се случи прекалено късно. Несъмнено беше изтеглил късата клечка в живота. И тази година, която вероятно беше последната му на този свят, Патси, също като него, чакаше нещо, което никога нямаше да се случи. Наблюдаваше я през прозореца как обикаля из двора и търси мъртвата птица и това го разгневи. Малката щеше да бъде съкрушена. Осуалд би могъл да понесе такова разочарование, но детето не заслужаваше да страда. Той се взря в картината, която беше рисувал цяла година — Патси и Джак на рождения им ден. Искаше да ѝ я подари за Коледа, но и за това беше твърде късно. Патси не искаше картина, а да види истинския Джак, а Осуалд искаше да се напие. Знаеше колко е опасно да изпие дори една чаша, но не го беше грижа. Не можеше да понесе болката да гледа как Патси пораства и осъзнава, че нищо на този свят не е истинско. Няма Бог. Няма Дядо Коледа. Няма щастлив край. Всичко умира. Всичко е преходно.

И той не можеше да направи нищо, за да ѝ спести това огорчение. Дори да имаше Бог, тази сутрин Осуалд искаше да му

фрасне един в лъжливата физиономия.

Следобед Осуалд отиде на стоп до Лилиан, влезе в кръчмата и седна на бара до мъж с бейзболна шапка, който пиеше бира. В сумрачното помещение, изпълнено с цигарен дим, мирис на вкиснато и разнасяща се от джубокса неприятна музика, го обзе онова старо, познато чувство. Върнал се беше там, където му е мястото.

Повика бармана с жест и каза:

— Една бира за мен и една за колегата.

Мъжът рече:

— Благодаря, друже. Весела Коледа.

— Весела Коледа и на теб, приятелю — отвърна Осуалд Кембъл.

Франсис чака цял ден Патси да се прибере. В четири и половина следобед, когато започна да се здрачава, тя излезе да я търси и накрая я намери в гората зад магазина. Магазинът беше затворен на Коледа, но Патси някак си беше успяла да стигне дотук, като си мислеше, че ще намери Джак.

— Миличка, трябва да се прибиращ. Още не си достатъчно укрепнала, за да стоиш толкова дълго навън. Става студено, а нямаш връхна дреха. Ще настинеш.

Патси обаче нямаше намерение да се отказва. Решена беше да продължи да търси дори в тъмното.

— Не може ли да постоя още малко?

На Франсис сърце не й даваше да я прибере.

— Добре, но само за мъничко. Облечи това. — Франсис свали розовата си жилетка, облече я на Патси и я закопча. — Но искам да се прибереш, преди да се е стъмнило. Обещавах ли?

— Да.

— Трябва да си отвориш подаръците. Забрави ли за тях?

Патси изглеждаше толкова мъничка и слаба със спускащата се до коленете й розова жилетка, че на път за къщи Франсис почти се разплака.

Милдред беше права. Това беше най-тъжната Коледа в живота й.

Около час по-късно Франсис чу Патси да се качва по стълбите на верандата и излезе да я посрещне на вратата. Включи коледните лампички и извади шоколадовите курабии, които преди малко беше опекла.

— Ето те и теб. Дядо Коледа ти е донесъл толкова много подаръци! Отиди да видиш какви са. Много вълнуващо, нали?

Франсис се надяваше, че подаръците ще я разведрят, и Патси се постара да изглежда изненадана и доволна от всеки подарък, който разопаковаше. Но Франсис виждаше, че нищо, нито куклите, нито плюшените играчки, игрите и новите дрехи, я радва. За Патси единственото важно беше, че Коледа почти е минала, а тя не беше видяла Джак.

Вечерта, след като Патси си легна, телефонът звънна. Обаждаше се Бети Кичън.

— Как е Патси?

— Зле, за съжаление.

— Да, предположих. Господин Кембъл у вас ли е?

— Не, днес не е идвал. Защо?

— Не се прибра за коледната вечеря, затова помислих, че е при вас. Той никога не пропуска вечеря.

Малко след полунощ Осуалд най-накрая заспа и се свлече от стола на бара. В 12:45 Бети се събуди от силно тропане на вратата. Излезе от килера, в който спеше, облече халат и отиде да отвори. Добрият самарянин с бейзболната шапка носеше Осуалд, праметнат през рамото си. Той вдигна шапка за поздрав и рече:

— Извинете за безпокойството, госпожо, но той се почерпи малко повече по случай празника. Къде да го оставя?

Бети никога не беше виждала Осуалд да пие, но тъй като си беше имала работа с много пияни мъже, просто каза:

— Няма нужда да го влачим чак до горния етаж. Влезте, ще го сложим в моето легло и утре ще се разправям с него.

Мъжът, който очевидно също беше добре почерпен, занесе Осуалд в килера и го остави на леглото.

— Весела Коледа и лека нощ — каза той и си тръгна.

Бети събу обувките на Осуалд, зави го и затвори вратата. Качи се тихо на втория етаж и легна в свободната спалня. Преди да заспи, си помисли, че това е най-тъжната Коледа, която помни. Патси бе

съкрушена, майка ѝ изяде почти всички захаросани плодове от купата на масата в трапезарията, а сега наемателят ѝ се прибра мъртвопиян.

„Мили боже, какво ли още може да стане?“, запита се Бети.

Съвсем скоро разбра. Към 5:45 сутринта се разнесоха писъци. Майката на Бети, мис Алма, беше излязла в коридора по нощница и викаше с цяло гърло:

— Бети! Бети! Събуди се! Камелиите ми хвърчат от храстите. Помощ! Бети!

Бети се събуди от виковете на майка си, но беше толкова уморена — спа много неспокойно — че остана да лежи в леглото с надеждата, че на мис Алма ще ѝ омръзне и ще си легне отново. Но нямаше късмет. Старицата продължи да крачи и да крещи за камелиите. Накрая горката Бети стана и отиде да я успокои.

— Майко, всичко е наред. Нищо им няма на камелиите, просто си сънувала кошмар.

Но старицата не се успокояваше. Тя грабна Бети за китката, замъкна я в стаята си и посочи през прозореца.

— Виж! Виж! Ето ги там! Върви да ги спреш!

Бети въздъхна.

— Майко, моля те, успокой се, ще събудиш господин Кембъл. Ела да си легнеш.

Мис Алма продължи да сочи през прозореца и да крещи:

— Виж! Виж! Виж!

— Добре, майко — каза Бети и само за да я накара да млъкне, отиде да погледне през прозореца и не можа да повярва на очите си. В същия миг в съседната къща Патси седна в леглото и завика:

— Госпожо Клевърдън! Госпожо Клевърдън!

Писъците ѝ събудиха Франсис и тя дотича. Отвори вратата и видя Патси с блеснали очи да скача пред отворения прозорец.

— Видях го! Видях Джак! Той беше тук! Знаех си, че ще дойде!

— Къде го видя?

— Тук. Кацна на перваза и ми намигна. Сигурна съм, че беше той. Върнал се е!

Франсис отиде до прозореца и погледна навън. Не можеше да повярва на очите си. Дъхът ѝ секна. Макар едва да започваше да се

развиделява, видя, че дворът и дърветата са *напълно покрити със сняг!*

Накъдето и да погледнеше, докъдето ѝ стигаше погледът, всичко беше бяло. Изведнъж нещо яркочервено проблесна край прозореца, след това второ и трето. Когато се наведе и погледна навън, видя, че земята е осеяна с големи червени камелии, явно опадали от храстите. Чак когато една от тях литна, осъзна, че не са камелии, а червени птици!

Бети Кичън се спусна надолу по стълбите, размахала големите си ръце, и извика:

— Боже мой! Боже мой, господин Кембъл, събудете се!

Осуалд отвори очи, изправи се в леглото в малкия тъмен килер и си удари главата в етажерката. Не знаеше къде се намира и как се е озовал тук, а с всички кръсъци и писъци наоколо си помисли, че е умрял и е отишъл в ада. В този миг Бети отвори рязко вратата и извика:

— Вали сняг!

Скоро всички наизлязоха на улицата, наметнали набързо по някоя дреха, започнаха да викат радостно, да подскачат и да сочат кардиналите, които летяха на рояци по улицата. Стотици червени птици на ята от двайсет-трийсет хвърчаха около храстите и кацаха в короните на дърветата. С главоболие от махмурлука и след като току-що си беше ударил главата, Осуалд едва успя да си обуе обувките. Когато най-накрая успя да излезе, се стъписа още повече. Излезе от непрогледната тъмнина в ослепително белия свят навън и покрай него прелетя ято червени птици.

Каква гледка! Снегът се сипеше на парцали и Осуалд сякаш стоеше в едно от онези преспаниета, в които падат снежинки, когато ги разклатиш. Не знаеше дали все още е пиан, но изведнъж изпита чувството, че се намира в приказна страна от детска книжка. С покрития със сняг испански мъх, дърветата сякаш имаха дълги бели бради. Щом видя Осуалд, Патси отиде при него, хвана го за ръката и с блеснали очи и зачервени бузи каза:

— Видях го, господин Кембъл. Той се върна, точно както казахте, че ще стане, ако го желая силно. Дойде до прозореца и ми намигна. Вижте — посочи тя птиците. — Това са приятелите му. Знаех си, че ще се върне!

Осуалд вдигна очи тъкмо когато едно ято кацна на дървото над тях и ги поръси със сняг.

В този момент той не беше сигурен дали е умрял и е отишъл в рая, но ако случайно още беше жив, се закле никога повече да не близне алкохол.

О, каква сутрин само!

Бети влетя в кухнята, обади се на приятелката си Елизабет Шивърс в Лилиан и каза възторжено:

— Можеш ли да повярваш? Виждала ли си подобно нещо досега?

— Моля?

— Снегът. Погледни през прозореца! И е пълно с кардинали! При вас има ли?

Елизабет, която току-що беше станала, погледна през прозореца и каза:

— Бети, тук няма сняг. За какви кардинали говориш?

Междувременно креолите чува крясъците на другия бряг и се зачудиха какво става. Когато излязоха навън, видяха, че от другата страна на реката вали сняг. Слязоха към доковете и креолските деца, които никога не бяха виждали сняг, пожелаха да отидат да го видят отблизо. Накрая дори възрастните не се сдържаха и направиха нещо, което не бяха правили от деветнайсет години. Един по един се качиха в лодките си и загребаха към другия бряг под падащия сняг. Скоро улицата в Лост Ривър се напълни с креоли, които се смееха и танцуваха със съседите си в снега. За по-малко от час след многобройни телефонни разговори мълната се разнесе и в селото започнаха да се стичат хора да видят снега и птиците. Повечето деца виждаха сняг за пръв път, а възрастните за пръв път виждаха сняг в Лост Ривър. Но никой от събралите се през онази сутрин не бе виждал толкова много кардинали.

Франсис, Сибил и Доти отвориха общинската зала и приготвиха кафе и какао за всички, а когато включиха лампите вътре, Коледното дърво навън изведнъж грейна. Сякаш и днес беше Коледа. Макар да беше неделя, Рой отвори магазина в чест на снега и раздаде бонбони на децата и безплатна бира на възрастните. Отваряше кутийка с бира

на Милдред, която се беше присъединила към веселбата, когато вдигна очи и видя Джулиан Лапон да стои отвън и да гледа през витрината. Щом и другите го видяха, магазинът притихна. Всички затаиха дъх в очакване. Двата мъже се гледаха втренчено, без да помръдват. След миг Рой отиде да отвори вратата и каза:

— Влизай, Джулиан, ще те почерпя бира.

Знаеше колко горд човек е креолът и колко трудно му е било да дойде в селото. За удивление на всички Джулиан влезе и прие бирата.

По-късно Осуалд отиде на реката да погледа пеликаните, патиците и чаплите, които се опитваха да разберат какво е бялото нещо по брега. Три пеликана се подхлъзнаха от един док, цопнаха във водата и здраво се ядосаха. Осуалд се засмя.

Когато слънцето изгря, снегът започна да се топи, но чак след като трима души, които нямаха представа как да шофират в подобни условия, катастрофираха леко. През онзи ден се случиха много необичайни неща. Във възторга си Осуалд бе забравил за заболяването си и въпреки лекарските препоръки стоя на снега цяла сутрин. Но не се разболя от пневмония и не умря; дори не настина. Най-хубавото обаче беше, че желанието на Патси се сбъдна. Тя видя приятеля си Джак.

Естествено, този ден повдигна много въпроси. Защо заваля сняг в този район? Защо се бяха появили толкова много кардинали? Защо онази птица бе намигнала на Патси? Разбира се, никой не беше напълно сигурен какво точно се случи през онази сутрин, но Милдред имаше теория. Тя отиде в дома на сестра си, застана по средата на дневната с ръка на хълбока и заяви:

— Франсис, аз ѝ вярвам. Вярвам, че наистина е видяла Джак.

— Но, Милдред, как е възможно? Той е мъртъв от няколко месеца.

— Не ме интересува. Мисля, че го е видяла. Не знам как, но това е бил той. — Милдред погледна сестра си сериозно и рече: — Франсис, мисля, че се случи чудо.

Франсис се замисли над думите ѝ.

— Не знам дали е било чудо и дали Патси наистина е видяла Джак, или само си е въобразила. Но няма да го поставям под въпрос.

Тя отново се храни, а това е единственото, което ме интересува.

Разбира се, ако всичко това се беше случило на Коледа, а не на следващата сутрин, много повече хора щяха да повярват, че е чудо. Въпреки това всеки си имаше собствено обяснение. Патси вярваше, че е подарък от Дядо Коледа; просто беше закъснял с един ден. А според метеоролозите имаше напълно основателна научна причина за неочаквания снеговалеж. Заради студен фронт, спуснал се от Източна Канада и стигнал чак до Флорида, температурата паднала почти до нулата и влагата около реката предизвикала снеговалеж само в този район. Орнитолозите, които пристигнаха в селото, обясниха нашествието на птици с това, че северните кардинали понякога се събират на големи ята в студено време и тъй като не са прелетни птици, вероятно отдавна са населявали местността, скрити из храсталациите. Рой и Бъч обаче смятаха, че причината е в двайсетте килограма слънчогледови семки, които бяха наръсили през нощта срещу Коледа с надеждата, че ще привлекат някой кардинал за Патси. Рой беше заявил, че ако на сто и петдесет километра околоръст има кардинал, който да обича семки колкото Джак, може би имат шанс за успех. Но защо онази конкретна птица беше кацнала на прозореца на Патси и ѝ беше намигнала, бе въпрос, на който никой нямаше отговор.

С течение на времето започнаха да се случват още по-странни неща. Няколко месеца след нашествието на кардиналите Франсис Клевърдън взе изненадващо решение. Една сутрин тя отиде в къщата на Бети и каза на Осуалд:

— Виж, не предполагам, че някога ще искам нов съпруг, но бих се омъжила за теб, ако и ти искаш да се ожениш за мен. Патси има нужда от баща. Тя те харесва, аз също.

Осуалд се стъписа. Но след като помисли, осъзна, че харесва всичко в тази жена — от колекцията ѝ от купички за сос до розовата кухня. Просто беше прекалено глупав, за да го разбере по-рано. Всъщност много искаше да се ожени за нея и да стане баща на Патси. Но преди да даде отговор на Франсис, реши да отиде до Чикаго на лекар. Франсис заслужаваше да знае в какво състояние е съпругът ѝ и колко дълго ще са заедно.

Когато пристигна в Чикаго и се обади в клиниката, научи, че лекарят му е починал. Синът му доктор Марк Обечек Трети обаче разполагаше с картоната и изследванията на Осуалд и се съгласи да го

приеме на следващия ден. След като го прегледа и се върна с резултатите от изследванията, той погледна Осуалд.

— Е, господин Кембъл, имам добра и лоша новина. Коя искате да чуете първо?

Сърцето на Осуалд се сви. Тайничко се беше надявал новините да са само добри.

— Първо ми кажете лошата новина.

— Лошата новина е, че вече няма да имате право на инвалидна пенсия.

— Моля?

— Добрата новина е, че белият ви дроб се е прочистил значително от последния път, когато сте идвали на преглед. Състоянието ви е добро, господин Кембъл. Продължавайте в същия дух.

— Наистина ли? Колко време ми остава?

— Колко време ви трябва? — усмихна се докторът.

— Безкрайно.

— Е, не мога да ви обеща чак толкова, господин Кембъл, но може да пробвате.

— Благодаря, докторе, ще се постарая.

Преди да замине, се обади на Хелън и ѝ съобщи всички добри новини. Тя много се зарадва за него.

По обратния път към къщи, към Франсис и Патси, Осуалд се чувстваше като най-големия късметлия на света. И то благодарение на добрия стар Хорас П. Дънлап и избелялата брошура. Той вече не беше прелетна птица. Сега беше постоянен жител на Лост Ривър. И ако това не беше достатъчно хубаво, един ден след като Осуалд се прибра от Чикаго, мис Алма, майката на Бети, внезапно слезе в кухнята и заяви:

— Мисля да направя торта.

Старицата отново се зае със сладкарство и всички обожаваха красивите ѝ торти и петифури. Накрая Бети Кичън отвори къща за гости и пекарна.

Патси, доволна, че Джак е жив и здрав, се върна в болницата и довърши физиотерапията. След година вече ходеше почти без да куца. Бъч Манич продължи да посещава Атланта всеки уикенд дори след като Патси се излекува, а след шест месеца към празничните вечери в селото се присъедини и Амелия Мартинес.

Най-неочаквано беше онова, което се случи с Милдред. Онази сутрин след Коледа, когато Джулиан Лапон влезе в магазина, тя реши, че той е най-красивият мъж, когото някога е виждала. А когато Джулиан, който беше вдовец, я зърна, попита Рой:

— Коя е тя?

След кратко ухажване Милдред, чиято коса в момента беше платиненоруса, замина с Джулиан и двамата сега живееха в Ню Орлиънс и бяха много щастливи.

Доти Нивънс отбеляза:

— Така става, като четеш евтини любовни романи. — И седна и тя да пише книга, която спечели награда за дебютен роман от Асоциацията на авторите на любовни романи в Америка. Най-накрая Доти Нивънс стана истински човек на словото.

Пет години по-късно, непосредствено преди Коледа, Осуалд Д. Кембъл се прибра от среща в окръжния съд и каза на Франсис:

— Скъпа, изглежда вече не сме изгубени. Откриха ни!

На Бъдни вечер пред общинския център поставиха нова табела, която гласеше:

Добре дошли в
КАРДИНАЛ, АЛАБАМА
Убежище за птици
Население: 108 души

Същата вечер, когато Бъч включи лампичките на Коледното дърво и те осветиха новата табела, Осуалд хвана Франсис за ръка и двамата се усмигнаха и помахаха на Патси, която стоеше при другите деца.

Тогава Осуалд се наведе и прошепна на Франсис:

— Не е ли удивително как едно малко птиче може да промени живота на толкова много хора?

ЕПИЛОГ

Макар Осуалд да изгуби инвалидната си пенсия, благодарение на заможните клиенти на галерията в хотела, скоро творбите му бяха забелязани и той стана прочут художник. Но колкото и успехи да пожъна, всички са съгласни, че най-хубавата му картина е онази в общинския център в Кардинал, където хора от целия щат идват да видят портрета на Джак и Патси на рождения им ден.

А самата Патси сега е ветеринар и лекува птици. Тя порасна, стана красива млада жена и има свои деца. Понякога, докато върви по улицата, особено около Коледа, покрай нея прелита кардинал... и я кара да се усмихне.

РЕЦЕПТИ

ГРОЗДОВО ЖЕЛЕ (ЗА ОМАЙВАНЕ НА МЪЖЕ) НА ФРАНСИС КЛЕВЪРДЪН

*Сокът от половин килограм грозде,
50 г пектин,
1 чаена лъжичка олио,
7 чаши захар.*

Смесете гроздовия сок и олиото и прибавете пектина. Разбъркайте сместа и я сложете да заври. Варете 2 минути. Прибавете бързо захарта и отново оставете сместа да заври. Варете две минути, като от време на време разбърквате. Изсипете сместа в бурканчета, като оставите половин сантиметър разстояние от ръба, и стерилизирайте.

Продуктите са за 700 мл.

ПЪРЖЕНИЯТ БАРБУН НА КЛОД ЪНДЪРУД

*6 средно големи барбуна, почистени и обезкостени,
½ чаена лъжичка сол,
¼ чаена лъжичка черен пипер,
лют сос (по желание),
1 чаша бяло брашно,
1 чаша царевично брашно,
¼ чаша мас.*

Поръсете рибата от двете страни със сол и пипер; ако желаете, поръсете и с лют сос. Оставете на стайна температура за 10 минути. Смесете бялото и царевичното брашно и оваляйте рибата в сместа. Пържете в сгорещената мас 8–10 минути, като обърнете веднъж, или докато рибата добие златист загар и от двете страни.

Продуктите са за 6 порции.

ПЛОДОВАТА НАСЛАДА НА МИЛДРЕД

*1 консерва плодове,
1 ананас, нарязан на ситно,
1½ чаша натрошени орехи
1 малка кутия сметана,
кокосови стърготини,
коктейлни черешки.*

Отцедете плодовете от консервата и нарязания ананас. Смесете плодовете от консервата, ананаса, орехите и сметаната. Поръсете сместа с кокосови стърготини и украсете с черешките. Изстудете в хладилника.

РЕЦЕПТАТА ЗА НАЧО ЧИПС С КАЙМА НА АМЕЛИЯ МАРТИНЕС

*½ кг телешка кайма,
1 голяма глава лук, нарязана на ситно,
1 пакетче подправка за тако и вода,
1 пакет чипс начо,
1 пакетче настъргано сирене чедър,
1 пакетче настъргано сирене моцарела,
1 буркан нарязани чушки халапеньо,
1 буркан салса сос (гъст, с цели парченца зеленчуци).*

Запържете каймата и лука до готовност. Изсипете излишната мазнина. Прибавете подправката за тако и водата. Гответе на бавен огън 10–15 минути. Поставете начо чипса върху намазнена хартия за печене. Поставете с лъжица от сместа с каймата върху всяко парче чипс, след това поръсете със сирената и резенчетата чушка. Поставете в предварително загрята на 175°C фурна за 5 минути или докато сиренето се разтопи. Затоплете салса соса и го поднесете като гарнитура към ястието.

ЗЕЛЕНЧУЦИ НА ФУРНА

*1 консерва нарязан зелен боб, отцеден,
1 консерва царевица, отцедена,
½ чаша нарязани на кубчета червени чушки,
½ чаша нарязан на кубчета лук,
½ чаша нарязана на кубчета целина,
½ чаша сметана*

*1 консерва крем супа от целина,
1 пакетче бланширани бадеми,
сол и пипер на вкус,
1 чаша хлебни трохи.*

Смесете всички съставки в намазана с масло тава. Поръсете с хлебните трохи. Печете на 175°C 45–50 минути.

ПАЯТ С ЛАЙМ НА МИЛДРЕД

*4 яйца, жълтъците отделени от белтъците,
1/3 чаша пресен сок от лайм,
1 консерва кондензирано мляко,
1 блат за пай.*

Смесете жълтъците и сока от лайм. Прибавете кондензираното мляко. Разбийте 1 белтък на сняг, прибавете го в сместа от жълтъците и сока и разбъркайте добре. Разбийте останалите три белтъка и постепенно прибавете захар. Изсипете сместа върху блата и печете на 175°C, докато белтъците станат златисти.

КОЛЕДНАТА АМБРОЗИЯ НА БЕТИ КИЧЪН

12 големи портокала без семки, обелени и разделени на резенчета,

*1/2 кг замразен подсладен кокосов орех, размразен,
1/2 чаша захар.*

Разрежете портокаловите резенчета на половини и ги смесете с кокосовия орех и захарта в голяма купа. Покрийте и сложете в хладилника за 12 часа.

Продуктите са за 10–12 порции.

ТАЙНОТО ОРЪЖИЕ НА КЛУБА НА ТОЧКИТЕ: ЖЕЛИРАНИ ДОМАТИ

*3 пакетчета желатин,
1,5 л доматиен сок,
2 супени лъжици лук, настърган,
2 супени лъжици захар,
1 супена лъжица лимонов сок,
1/2 чаена лъжичка сол,
1 чаша ситно нарязана целина,*

*1 чаша ситно нарязана зелена чушка (по желание),
маруля и майонеза.*

Изсипете желатина в 1½ чаша доматиен сок. Оставете да престои 1 минута, след това загрейте сместа на умерен огън, докато желатинът се разтопи, като разбърквате често. Прибавете лука, захарта, лимоновия сок, солта и останалия доматиен сок и разбъркайте добре. Оставете сместа да изстине, докато стане гъста колкото яйчен белтък. Прибавете целината и чушката, ако ги използвате. Изсипете сместа във форма за мъфини с 6 гнезда. Покрийте и сложете в хладилника, докато сместа се стегне. Поднесете върху листа от маруля с украса от майонеза.

Продуктите са за 10–12 порции.

НОВОГОДИШНА ПАПУДА ЗА КЪСМЕТ

*2 чаши боб, тип папуда,
6 чаши вряща вода,
4-5 парчета бекон,
вода,
1 чаена лъжичка сол.*

Сложете боба в голяма купа и го залейте с врящата вода. Оставете да престои 2 часа. Сложете беконата, водата и солта в тенджерата. Отцедете боба и го прибавете. Оставете да заври, покрийте с капак, намалете котлона и оставете да къкри 1–2 часа, като при необходимост доливайте вода, за да е покрит бобът.

Продуктите са за 4–6 порции.

СЛАДКИ КАРТОФИ НА ФУРНА

*3-4 сварени сладки картофа,
1 чаша захар,
½ чаена лъжичка сол,
½ чаена лъжичка канела,
½ чаена лъжичка бахар,
щипка индийско орехче,
2 яйца,
¾ чаша кондензирано мляко,
¼ чаша вода,*

½ пакет бонбони маршмелоу.

За заливката:

100 г масло, разтопено,

1 чаша натрошен корнфлейкс,

1 чаша кафява захар,

½ чаша орехи.

Смесете картофите, захарта, солта, подправките, яйцата, млякото и водата и ги разбийте с миксер до получаването на гладка смес. Изсипете в намазнена тава и печете на 200°C за 30–35 минути. Поръсете с бонбоните маршмелоу и запечете, докато покафеняят.

Заливка:

Смесете корнфлейкса и маслото и разбъркайте до получаването на еднородна смес. Прибавете кафявата захар. Прибавете орехите. Разбърквайте до получаването на едри трохи. Изсипете върху сместа с картофите. Печете още 10 минути. Ястието може да бъде приготвено до два дни преди да го поднесете. Сложете да престои в хладилника, преди да го опечете.

Същата рецепта може да се използва и за приготвянето на пай със сладки картофи. Изсипете сместа в кора за пай и печете на 200°C около 25 минути или докато покафенее.

ЦАРЕВИЦА НА ФУРНА

1 голяма консерва крем царевица,

1 консерва царевица,

2 яйца, разбити,

110 г масло,

250 г царевична смес за мъфини,

200 г сметана.

Смесете всички съставки и разбъркайте добре. Изсипете сместа в тава и печете на 175°C около 45 минути или докато ястието стане твърдо в средата.

МАКАРОНИТЕ СЪС СИРЕНЕ НА ФРАНСИС

2 чаши мляко,

3 супени лъжици маргарин, разтопен,

2 супени лъжици брашно,

*½ чаена лъжичка сол,
½ чаена лъжичка черен пипер,
3 яйца, разбити,
5 чаши сварени макарони,
280 г настъргано сирене чедър,
¾ чаша хлебни трохи.*

Загрейте предварително фурната на 175°C. Смесете първите шест съставки в купа и разбийте с тел до получаването на гладка смес. Разпределете половината макарони на дъното на намазнена тава; поръсете с половината сирене и разпределете останалите макарони отгоре. Залейте макароните с млякото и поръсете с хлебните трохи. Завийте тавата с алуминиево фолио и печете 50 минути; отстранете фолиото, поръсете с остатъка от сиренето и печете още 5 минути или до готовност.

Продуктите са за 6–8 порции.

джинджифилов хляб (любимият на патси)

*300 г брашно,
1,5 чаени лъжички сода за хляб,
½ чаена лъжичка сол,
1 чаена лъжичка канела на прах,
1,5 чаени лъжички смян джинджифил,
¼ чаена лъжичка карамфил,
2/3 чаша вода,
1/3 чаша мас, разтопена,
1 чаша меласа,
1 яйце, разбито.*

Загрейте предварително фурната на 175°C. Смесете сухите съставки в голяма купа и разбъркайте добре. Смесете водата, маста, меласата и яйцето. Разбъркайте добре и прибавете постепенно към сместа с брашното, като бъркате непрекъснато. Изсипете тестото в намазнена правоъгълна форма за кекс. Печете 35–40 минути на 175°C или докато при тест с дървена клечка по нея не полепва тесто. Поднесете хляба топъл с лимонов сос (следващата рецепта).

Продуктите са за 6 порции.

ЛИМОНОВ СОС

*½ чаша захар,
1,5 супени лъжици брашно,
1 чаша вода,
3 супени лъжици пресен лимонов сок,
щипка сол,
2 супени лъжици масло, нарязано на кубчета и размекнато.*

Смесете захарта и брашното в малка тенджера; разбъркайте добре. Прибавете водата, лимоновия сок и солта, като бъркате до получаването на гладка смес. Сложете сместа да заври на умерен огън, като бъркате непрекъснато, докато захарта се разтопи. Намалете котлона и оставете да ври 1 минута. Свалете от огъня и прибавете постепенно маслото, като бъркате непрекъснато. Поднесете соса топъл или на стайна температура.

Продуктите са за 1 чаша сос.

ПАЯТ С БЪРБЪН НА ДОТИ НИВЪНС

*1 чаша захар,
1 чаша царевичен сироп,
½ чаша масло или маргарин,
4 яйца, леко разбити,
¼ чаша бърбън,
1 чаена лъжичка ванилова есенция,
¼ чаена лъжичка сол,
1 чаша стърготини от тъмен шоколад,
1 чаша натрошени орехи,
1 суров блат за пай, поставен във форма за пай.*

Загрейте предварително фурната на 150°C. Смесете първите три съставки в малка тенджера и ги варете на умерен огън, като разбърквате непрекъснато. Свалете от огъня и оставете малко да изстине. Разбийте яйцата, бърбъна, ванилията и солта в голяма купа; постепенно прибавете сместа със захарта, като разбивате енергично с тел. Прибавете шоколадовите стърготини и орехите; изсипете върху блата. Печете 50–55 минути или до готовност. Паят може да се сервира топъл или студен.

ДЕСЕРТ „ПЛАВАЩ ОСТРОВ“

*2 яйца с разделени жълтъци и белтъци,
2 чаши сварено прясно мляко,
щипка сол,
2 супени лъжици кристална захар,
1 чаена лъжичка ванилия,
4 супени лъжици пудра захар.*

Разбийте жълтъците и ги прибавете при топлото мляко; разбъркайте добре. Поставете сместа на водна баня и варете, докато течността започне да се задържа по лъжицата. Прибавете солта и кристалната захар. Оставете сместа настрана.

Разбийте белтъците на сняг.

Прибавете една по една четирите супени лъжици пудра захар при белтъците, като разбивате след всяка.

Изсипете крема в чашки и украсете с разбитите белтъци.

ОРЕХОВ ПАЙ ПО ЮЖНЯШКИ

*1 чаша захар,
2 яйца, разбити,
6 супени лъжици масло,
¼ чаша мляко,
1 чаша орехи,
½ чаша стафиди (по желание),
1 суров блат за пай.*

Смесете и разбийте добре захарта, яйцата, маслото и млякото. Прибавете орехите и стафидите. Изсипете върху блата. Печете 40–45 минути на 175°C. Оставете пая да изстине, преди да сервирате.

БАНАНОВИЯТ ПУДИНГ НА БЕТИ КИЧЪН

*½ чаша брашно,
¼ чаша царевично нишесте,
3 чаши захар,
6 яйца с разделени белтъци и жълтъци, както и 2 допълнителни жълтъка,
7 чаши мляко,
¼ чаша маргарин,
2 чаени лъжички ванилова есенция,*

*1 кутия масленки,
10-12 средно големи банана, обелени и нарязани на колелца.*

Смесете брашното, царевично нишесте и 2,5 чаши от захарта в голяма тенджера и разбъркайте добре. Разбийте леко 8 жълтъка; смесете млякото и яйцата и прибавете постепенно към сместа със захарта, като бъркате непрекъснато. Прибавете маргарина и варете на умерен огън, като бъркате непрекъснато, докато сместа се сгъсти. Свалете от огъня; прибавете 1 чаена лъжичка ванилия и разбъркайте. Оставете сместа да изстине. Загрейте фурната на 220°C.

Подредете една трета от масленките в тава; подредете върху тях една трета от бананите и залейте с една трета от крема. Повторете тази стъпка още два пъти. Разбийте белтъците на пяна; прибавете постепенно останалата захар, като бъркате енергично до получаването на стегната смес. Прибавете останалата ванилия и разбъркайте. Разпределете сместа плътно върху крема. Печете 10 минути или докато сладкишът покафенее. Изстудете за 12 часа, преди да сервирате.

Продуктите са за 12 порции.

ТИКВА НА ФУРНА

*1,5 килограма тиква,
½ чаша хлебни трохи,
2 яйца,
110 г масло,
1 супена лъжица захар,
1 чаена лъжичка сол,
1 чаена лъжичка черен пипер,
½ чаша лук, нарязан на ситно.*

Измийте, нарежете и сварете тиквата за 10–15 минути, докато омекне. Прибавете всички съставки, с изключение на половината масло и хлебните трохи, при тиквата. Разтопете останалото масло. Изсипете сместа в намазнена тава. Залейте с маслото и поръсете с трохите. Печете на 200°C около 1 час или до получаването на кафява коричка.

Издание:

Автор: Фани Флаг

Заглавие: Чудеса край малката река

Преводач: Катя Перчинкова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 8.12.2017

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-801-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8137>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.